JILL MURRAY

Drum regăsit

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Când ieşi la suprafaţă, epuizată, Line era la capătul puterilor şi înghiţise multă apă. îndepărtă cu mâna şuviţele negre care îi acopereau ochii, orbind-o. înotase atât de mult, dar malul părea mereu la fel de îndepărtat! Va putea ajunge la el? O dată cu îndoiala, simţi şi un fel de resemnare: tot ce se întâmpla era în întregime din vina ei. Cunoştea bine lacul, căci înotase de multe ori aici, ştia că era supus mareei. Dorise să ignore acest lucru, îmbătată de dorinţa de a încerca noua ei jucărie, o barcă uşoară din fibră de sticlă.

Fusese cu desăvârşire inconştientă! Marea era deja agitată când îşi dezlegase barca; când coborâse barca, apa se zbătea înspumegată în trecătoarea strâmtă şi stâncoasă: mareea se inversase. La Lochardh, mareea se schimba furios. Curentul se revărsa acum spre mare, ducând cu sine şi cea mai mică epavă. Avea să sfârşească şi ea ca o epavă? Barca se răsturnase ca o ţestoasă şi ea fusese aruncată. Ar fi trebuit să încerce să redreseze mica ambarcaţiune, decât să înoate contra

curentului, spre ţărm. Lângă barcă, ar fi avut mai multe şanse de a ieşi din impas, în ciuda faptului că îşi pierduse vâsla.

Se spune că întreaga viaţă trece prin faţa celui care se îneacă; probabil că se îneca, din moment ce o mulţime de imagini i se năşteau în suflet, în timp ce se forţa să-şi coordoneze mişcările braţelor şi ale picioarelor: unchiul Fergie, la patru ace în frumosul său costum de tweed, în ziua în care venise la Londra pentru a o lua - fusese plasată la un cămin, după ce părinţii săi muriseră în incendiul propriei lor case. Unchiul Fergie... îşi vărsase toate lacrimile reţinute până atunci, pe frumosul costum al cărui miros nu putea să nu intrige o fetiţă de şapte ani: emanaţii amestecate de fum de turbă şi tutun cenuşiu. Unchiul Fergie, dragul de el, o îndopase cu bomboane şi ciocolată pe parcursul întregii călătorii de la Londra la Inverness, pentru că nu găsea nimic mai bun pentru a o consola.

... Se scufunda pentru a doua oară, dar abia dacă-l remarcă. Imaginile se precipitau: viaţa sa la Glenardh, unde unchiul Fergie era administrator; şcoala mică alăturată capelei şi miss Mackie, impecabilă în taiorul său ecosez şi bluza cu guler înalt, spunând cu un puternic accent de Edinburgh: „Ar trebui să încercaţi să lucraţi un pic mai mult, Linette, şi să visaţi un pic mai puţin.“ Catriona MacDonald, cu părul roşu scânteietor, aplecată asupra războiului de ţesut, în compania bătrânei sale

bunici, întotdeauna aşezată la gura sobei; Sheena şi Archie Gow, atât de asemănători datorită părului lor de culoarea inului şi a ochilor gri-verzi, dar atât de diferiţi prin caracter - Sheena era atât de autoritară, încât Archie era terorizat chiar şi în faţa micuţei Line Frazer. Ruth, în picioare la intrarea în baraca sa, la petrecerea de la Blackpool, lângă panoul pictat în culori ţipătoare, anunţând: Ruth Ţiganca. Vocea sa, surprinzător de aspră şi de gravă pentru o femeie: „Intră micuţo, vino să-mi dai vechiul şiling pe care îl ai în buzunar.“ De unde ştia? Era moneda talisman a unchiului Fergie.

Apa nu mai era atât de rece, o simţea acum aproape caldă în gură şi în nări. „Trebuie să dorm... sunt prea obosită...“ Vocea lui Ruth, fulgerătoare: „Nu, zăpăcito, nu! Nu adormi, micuţo. Semnele apei îţi sunt nefaste. Trezeşte-te, zăpăcito, trezeşte-te!“ Şi deasupra tuturor, faţa asta oacheşă, sub părul cafeniu-roşcat, faţa asta neîndurătoare, mânioasă, cu ochi cenuşii, plini de neîncredere şi repulsie.

Line se lăsă în voia soartei, îşi simţea braţele şi picioarele grele, prea grele pentru a mai înota. De ce să se mai chinuiască? Totul ar fi fără suferinţă - fără un azi, fără un mâine.

Se putea să-i scoată capul din apă? Rezista. Durerea era insuportabilă, ca şi când i-ar fi smuls fiecare fir de păr de pe cap. Gemu. Se simţea trasă cu putere spre suprafaţă. Vântul îi îngheţa spatele şi umerii. Era întinsă pe burtă pe fundul unui vas.

Simţea o greutate pe coaste, apăsând-o puternic, cu un ritm regulat; vomită.

- N-aveai nimic mai bun de făcut?

Era o voce reală şi nu una dintre cele auzite în amintirea sa, o voce familiară, prea familiară. Apa scuipată era amestecată cu lacrimile de pe obraji. în sfârşit, era întoarsă pe spate.

Unchiul Fergie dispăru în trecut - murise când ea avea şaisprezece ani. Nu mai auzi chemările lui Ruth. Slavă

Domnului, era Ruth, chiar ea, în carne şi oase, o aştepta la Blackpool; nu mai era ţiganca Ruth, ghicitoarea, în mica sa baracă sumbră şi fără aer, ci doamna Lee, savanta; îşi practica meseria într-un cabinet de consultaţii şi avea o largă clientelă.

Din părul ud, îi cădeau pe umeri picături de apă. Line tremura. Vocea iritantă se auzi din nou, lipsită de orice simpatie.

- Line! Haide, revino-ţi! încă n-ai murit!

O singură persoană o putea striga aşa. Unchiul Fergie îi spusese întotdeauna „Linette“ şi toată lumea îl imitase. Linette Frazer. Pentru Ruth, ea era Zăpăcita, de cinci ani de când se cunoşteau. Dar era cineva care îi spusese întotdeauna „Line“. Deschise ochii şi primi ca o palmă imaginea feţei brune şi aspre, mai neîndurătoare ca niciodată. îşi şterse gura cu mâna tremurând şi spuse primul lucru care îi veni în minte, cu o voce scăzută care devenea din ce în ce mai sigură pe măsură ce vorbea.

- Măria Sa în persoană! Ar trebui să luaţi cursuri de prim- ajutor. Aproape că m-aţi scalpat.

Era mai curând satisfăcută de acest scurt discurs; la urma urmei, avusese întodeauna reputaţia de a fi ca iarba rea care nu moare niciodată, în ciuda taliei mici. Era încă la fel de rezistentă şi o va dovedi, chiar dacă în adâncul ei tremura ca o frunză, de frig şi de epuizare.

- Erai cât pe ce să te îneci, proasto! Ce voiai să fac, să sar cu tine? Data viitoare voi folosi o cange, poate îţi va fi şi mai plăcut.

Ea închise ochii, resemnată. îşi revenea.

- Iată-ne din nou! mormăi ea cu furie. Nimic nu s-a schimbat, nu-i aşa? Văd că Măria Sa nu a învăţat să-şi tempereze execrabilul caracter!

Era momentul să arate că era nevoie de mai mult decât un astfel de accident, pentru a fi doborâtă, după tot ce trăise în trecut.

- Tu nu te simţeai bine, iar eu mai aveam puţin şi mă dădeam peste cap, încercând să te salvez. Ar trebui să mulţumeşti cerului că mă aflam suficient de aproape pentru a te pescui din adâncuri. Acoperă-te mai întâi: eşti indecentă.

îşi luă puloverul şi i-l aruncă pe spate.

Line purta o pereche de bikini din mătase roşie, foarte scumpi şi foarte frumoşi, mult prea decoltaţi pentru aceste mări reci. Dar erau singurii pe care îi avea. îşi aruncase bluzonul uşor de nailon când se răsturnase barca. Maieul nu era destinat înotului. îşi puse capul pe genunchii ridicaţi şi spuse,

provocatoare până la capăt.

- Nu vă plac bikinii mei? Au avut un succes nebun anul trecut, la Saint-Tropez! Partea de jos, cel puţin. Topless, dragul meu!

- înţeleg, spuse el. După modul în care eşti bronzată, aş paria că nu purtai nici partea de jos.

El o exaspera. Uitând durerea, izbucni.

- Bine, credeţi ce doriţi. M-am etalat pe Coasta de Azur în cea mai sumară ţinută. Dacă asta e ceea ce credeţi sau ceea ce vreţi să credeţi, cu atât mai rău pentru dumneavoastră!

- Lasă moda asta în sudul Franţei. Nu este dorită aici.

- Prea incendiară?

îi reveniseră puterile şi curajul de a renunţa la aparenţele înşelătoare. îşi ridică ochii mari de un albastru închis spre ochii gri-oţel ai salvatorului ei.

- La ce vă aşteptaţi din partea mea? Să-mi scot bikinii? De ce nu mi-aţi cere-o, dragul meu Piers? Ştiţi că aş face orice pentru dumneavoastră.

- Acoperă-te! repetă el, cu o furie care o determină să îmbrace în grabă puloverul, care îi ajungea aproape până la genunchi.

- E suficient de decent pentru un spirit mărginit?

- E mai bine, admise el în silă, scotocind sub scaun, fără a lăsa cârma din mână.

Scoase o sticlă într-un înveliş din piele.

- Bea, îi porunci el. Asta te va ajuta să nu răceşti şi apoi îmi vei spune ce făceai aici.

Line luă o mică înghiţitură din excelentul whisky.

Băutura îi dădu senzaţia unei aparente stări plăcute. îl privi pe tânăr cu coada ochiului. Piers Alexander MacArdh nu părea încântat de prezenţa ei pe domeniul său. Nu va fi atât de încântat pentru a-i sărbători întoarcerea. Cu atât mai rău! Va trebui să se resemneze!

- Am venit aici ca să închiriez o proprietate, spuse ea suav.

Degetele îi tremurau în timp ce punea dopul la sticlă.

- Nu la Glenardh! Nici nu poate fi vorba de aşa ceva!

în spatele unei aparente atitudini de indiferenţă, se temea de violenţa lui. Altădată ar fi plâns dacă i-ar fi vorbit astfel, dar se terminase definitiv, era o altă persoană de acum înainte. Acest gând nu era totuşi suficient pentru a o linişti. Pentru a prinde curaj, se gândi la Ruth, cu iubirea ei blândă. Nu, nu mai era singură acum.

- Prea târziu, murmură ea, surâzând amabil. Este inutil să vă înfuriaţi şi să spargeţi tot. Chiar dacă o vreţi sau nu, domnişoara Ruth Lee este chiriaşa domeniului numit Ardh Lodge; înţelegând casa, dependinţele şi un hectar de teren. Marginită la sud de.

- Domnişoara Ruth Lee?

El îşi ridică sprâncenele negre şi ochii îi străluciră. Soarele de primăvară îi lumină părul care căpătă culoarea mahonului lustruit. La vederea lui, Line simţi

cum se topeşte - ca şi când ar fi fost dintotdeauna.

- Cine este domnişoara Ruth Lee? Este un alt nume pentru domnişoara Line Frazer?

- Haideţi, cum ar putea fi domnişoara Line Frazer chiriaşa dumneavoastră? Această persoană nu mai există de mult timp, cel puţin din punct de vedere legal.

Whisky-ul îi dădea o senzaţie de căldură şi vorbea pe un ton de glumă.

- Să nu vă bateţi capul cu asta, dragă domnule scoţian, continuă ea cu un râs înăbuşit. Mai rămâne să auziţi partea cea mai proastă: domnişoara Ruth Lee este patroana mea, şi unde merge ea, merg şi eu - suntem ca să spun aşa ca siamezele. Cât despre locaţie, am regretul de a vă informa că avem contract de închiriere semnat, pecetluit şi conţine sfânta dumneavoastră semnătură. Dacă nu vă veţi închide într-un turn, veţi risca să mă vedeţi frecvent în următoarele şase luni. Eram pe punctul de a vă suna, pentru a-mi prezenta omagiile Stăpânului văii şi pentru a-i cere să efectueze câteva mici reparaţii indispensabile.

Tăcu o clipă, cu un surâs forţat pe buze.

- Ruth este încântată de mica sa vilă de vară, reîncepu ea, deşi nu a văzut-o încă. Atât de încântată, încât nu veţi avea inima să o decepţionaţi. Dacă nu vă convine, puteţi oricând emigra.

El râse scurt, fără veselie.

- Eu, să emigrez! Iată o frumoasă cale de a-mi spune să plec. Ţin să-ţi reamintesc că nu eu am fost cel care a plecat ultima dată. Să lăsăm asta. Ajungem la Eilean Ardh. Te simţi curajoasă, domnişoară? Să vedem dacă picioarele îţi sunt la fel de active ca micuţa ta limbă veninoasă. Ai putea să mă ajuţi, dacă nu vrei ca acest vas să aibă soarta bărcii tale.

Se apropiau de trecătoare, unde lacul imens se curba într-un unghi drept. Unchiul Fergie spunea mereu că acest cot era un fenomen geologic şi întreaga vale Glenardh era un capriciu al naturii - o oază de linişte în partea de vest a coastei scoţiene. Existenţa văii se datora acestei orientări deosebite, care-i adăpostea malurile de vânturile de vest, violente iarna şi o făcea să beneficieze de un climat temperat. Vegetaţia era înfloritoare aici, iarna fiind puţină zăpadă; în mijlocul ţinuturilor înalte, pustii, unde nu creştea decât iarba-neagră, contrastul era uimitor.

- Vasul nu se va scufunda, protestă ea.

Totuşi, îl ascultă şi-l ajută la manevră, cu picioarele încă slăbite. Sări stângaci pe dig. Un tremur abia simţit, care nu se datora temperaturii, îi străbătu spatele.

Eilean Ardh, o clădire mândră, construită pe promontoriu şi unită cu pământul printr-un pod solid care înlocuise vechiul pod mobil, era o clădire intimidantă, jumătate casă, jumătate fortăreaţă. Era

prea mare, prea înaltă, prea grosolană! Pereţii cenuşii, bătuţi de vânt, îi aminteau lui Line de fiecare dată, sângele vărsat aici de-a lungul secolelor.

Se lovi cu piciorul gol de borna de piatră. Scoase un ţipăt de durere. Piers sări pe dig, dominând-o prin aroganţa sa. Surâse batjocoritor.

- Iată ce înseamnă viaţa la oraş şi tocurile înalte, spuse el cu o privire indiferentă la vederea degetelor julite. îţi înmoaie picioarele.

- Mi se pare că dumneavoastră aveţi pantofi în picioare! strigă ea scoasă din fire.

Cum el mergea înainte, lăsând-o să şchiopăteze în urma lui, continuă pe acelaşi ton:

- Veţi binevoi să mă lăsaţi să trec pragul casei dumneavoastră sau în urma acestui fapt am risca declanşarea unui cataclism?

Piers se întoarse, privind-o grav.

- Doreai să mă vizitezi, nu-i aşa? Fă-o acum, pentru a scuti un alt drum. Dar, adăugă el ca lovit de un gând neaşteptat, aş dori mai întâi să-mi recuperez puloverul.

- Nu! Ţipă ea, strângând disperată ţesătura groasă pe piele. Nu veţi face asta, Piers, căci ar însemna ca nu sunteţi decât un veritabil bădăran. Totuşi, nu pot intra la dumneavoastră în bikini.

- Puloverul meu, îi spuse el, neînduplecat. Pentru ce atâta vorbă, Line? Cu siguranţă că nu te ruşinezi de micuţul tău corp atrăgător, nu-i aşa? Dă-mi înapoi puloverul sau ţi-l voi scoate chiar eu.

- Dacă îndrăzniţi să mă atingeţi, voi.. .voi...

- Vei face ce?

Avea motive să fie sarcastic. Ea nu avea forţa să lupte cu el. Ar fi putut să o ducă sub braţ, susţinând-o cu o singură mână.

Hotărî să se abţină. întinzându-se în toată statura sa de un metru cinzeci şi şase, îşi scoase pe cap puloverul şi i-l aruncă sfidător. îi era frig, mult mai frig decât îi fusese în apă. Minusculele triunghiuri de mătase roşie o descopereau aproape în întregime, dar ea nu părea deloc jenată. El râdea, în timp ce îşi aruncă neglijent puloverul pe umăr; nu avea nevoie de el, voise doar s-o umilească.

- Urmează-mă, dacă ai uitat cumva drumul.

Păşi peste un parapet, un ultim vestigiu al unui zid enorm care apărase construcţia în vremuri tulburi.

Ea îl urmă resemnată; nu întrevedea nici o altă soluţie imediată. Trebuia să se strecoare pe lângă parapet şi să se caţere pe stâncile ascuţite, pentru a ajunge la pod. Totul îi era familiar. Nu era prima dată când străbătea acest drum periculos. Bikinii nu-i ofereau decât o slabă protecţie împotriva stâncilor vătămătoare; avansa cu infinite precauţii, pentru a nu cădea. Ajunseră la marea poartă care se deschidea către spatele casei. Poarta din faţa casei, care dădea spre apă, era mult mai impunătoare; era prea grea pentru a fi deschisă cu uşurinţă, de aceea avea în interior, o deschizătură mai mică. Line îşi amintea uriaşa bârnă care o închidea, căci la Eilean Ardh nu era nevoie de chei.

Nimic nu se schimbase, dar nu era ceva uimitor pentru o construcţie ale cărei ziduri aveau trei metri grosime. Piers îi făcu semn să-l aştepte. Auzi vocea din ce în ce mai slab, pierzându-se în bucătării. Avea două, una pentru familie şi una pentru personalul casei. Zâmbi dezamagită, amintindu-şi legenda lui MacNeil Kismull. în vremurile de demult, se suna fanfara din înaltul meterezelor şi crainicul anunţa : „Prinţii şi mai marii acestui ţinut să ia masa! Cei din familia MacNeil au mâncat!“ Câtă pretenţie la micii nobili scoţieni!

în spatele ei, cu mâna pe braţul ei gol, Piers o ajută să urce scara îngustă, săpată în peretele curb al unui turn.

- Cât de modern şi de confortabil este la dumneavoastră! îl ironiză ea cu o oarecare dificultate, căci începuse să-i tremure dinţii. Dumnezeule, acest loc este o relicvă din epoca de piatră!

- Atenţie! o preveni el, întinzându-i braţul.

De la scara fără balustradă până la coridorul pavat cu dale, câteva etaje deasupra, înălţimea era enormă. Line nu era predispusă la ameţeli, dar brusc, totul începu să i se învârtească în faţa ochilor. Muşchii nu o mai ascultau, se simţea sleită de puteri. îl privi lividă, cu lacrimi curgându-i pe faţă.

- Nu. nu mă simt bine, spuse ea.

Tâmplele i se zbăteau puternic, iar urechile îi ţiuiau. Leşină.

Când deschise ochii, era întinsă pe ceva foarte tare. Ceva o împiedica să se mişte şi avea un gust ciudat în gură. Se întoarse pentru a se elibera de pătura care o ţinea prizonieră şi-şi înăbuşi un ţipăt ascuţit. Simţi pe gură o mână grea, cu degete puternice.

- Linişte! îi spuse Piers, pe un ton poruncitor.

îşi amintea scara învârtindu-se.

- Am căzut? Ce mi-aţi facut? Nu mă pot mişca! Ce mi s-a întâmplat?

- Ai avut un şoc. Ţi-am dat să bei whisky şi te-am învelit într-o pătură, asta e tot. Erai rece ca un mort. Cât timp ai stat în apă?

- N-aş putea spune exact, dar mi s-a părut o eternitate.

Ea închise pleoapele. Simţea încă în corp forţa curentului
care o ducea .

îşi scoase braţele de sub pătură.

- Unde sunt?

- în Cameră. Un loc pe care îl cunoşti, nu-i aşa?

- Camera? Ce.

Privi pereţii goi, puţina mobilă - un taburet, o masă şi patul pe care era întinsă. Se opri asupra uşii joase şi grele, cu o mică grilă de metal în mijloc, apoi privi fereastra. Atunci, un sentiment de teamă i se strecură în suflet.

Era cu siguranţă cea mai mare fereastră din castel: o deschizătură cu geam, lată de un metru şi înaltă de doi metri, căci se deschidea la treizeci de

centimetri de podea şi se termina sub cornişa tavanului mansardat. Toate astea îi aminteau de ceva ce nu putea fi situat în timp, o poveste terifiantă, pe care o auzise cu ani în urmă, pe vremea când era mică şi la auzul căreia îi îngheţa sângele.

- Ah, Camera!

Trebuia să vorbească, pentru a-şi ascunde nervozitatea, spaima. Piers nu-i putea face nimic. Era un om modern, evoluase! Atunci, de ce simţea această teamă disimulată care o paraliza?

- Cred că am auzit povestindu-se legenda acestui loc, spuse ea cu o voce gâtuită, pe care încerca să şi-o dreagă. Nu este acesta locul unde cei din familia MacArdh îşi închideau prizonierii, trădătorii sau duşmanii? Nici o altă ieşire, în afara fereastrei: dacă nu săreau după patru sau cinci zile, erau aruncaţi de la fereastră!

îşi simţi gura uscată. în cameră plutea un aer încărcat de o eternă disperare.

- Exact. Dar ai uitat o categorie a celor închişi aici. Pedepseam în acelaşi mod soţiile infidele. Fereastra este foarte sus faţă de stânci; totuşi, cineva ar fi putut poate sări suficient de departe, pentru a evita stâncile, căzând în apă. în orice caz, continuă el netulburat, asta nu conta prea mult, oricum murea, strivit sau înecat.

- Grozav de feudal! glumi ea pentru a ramâne cu orice preţ la modul general. Este foarte plăcut să trăieşti într-o epocă civilizată! ... Eu.. .Hm...! Cred că a costat o adevărată avere să puneţi geam ferestrei!

- în urmă cu o sută de ani, nu era încă pus şi nu am regretat progresul civilizaţiei decât o singură dată.

Se aplecă spre ea. Mirosea a whisky. Era beat? Nu, Piers bea puţin. Doar o dată sau de două ori, depăşindu-şi fără îndoială limita, se arătase mai vesel ca de obicei - dar omul se mai schimbă, iar ea nu îl mai văzuse de cinci ani.

- în urmă cu trei sute de ani, Line, ai fi trecut prin fereastră şi nu cred că ai fi putut sări suficient de departe, pentru a evita stâncile, continuă el cu o voce înăbuşită. Dar nu te-aş fi lăsat să te striveşti de stânci. Aş fi pus plase care să-ţi amortizeze căderea. Te-ai fi lovit, desigur, dar ai fi trăit - totuşi, mă îndoiesc că te-ar mai fi dorit cineva apoi.

Line încremeni. Trebuia cu orice preţ să nu-şi trădeze teama.

- Sunteţi nebun! ţipă ea. Nu mai trăim acum o sută de ani, trăim în zilele noastre şi nu mai aruncăm oamenii pe fereastră, chiar dacă nu prea îi iubim!

- Nu că nu te-aş iubi, draga mea.

Luându-i bărbia cu trei degete, o obligă să-i înfrunte privirea.

- Oh! ştiu! îi spuse ea, privindu-l drept în ochi. Adevărul este că mă urâţi. V-am atins punctul sensibil, v-am rănit orgoliul şi asta nu mi-o veţi ierta niciodată. V-am umilit, cel puţin aşa credeţi. Ce veţi face acum? Mă veţi ţine prizonieră aici? Este imposibil! Voi fi dată dispărută şi mă vor căuta.

- Barca dispărută, tânăra dispărută. Lucrurile

astea vorbesc de la sine, nu-i aşa? Mai devreme sau mai târziu, vor găsi barca sau epava ei. Nimeni nu m-a văzut salvându-te, nimeni nu te-a văzut intrând aici.

- Nu aţi putea! ţipă ea. Nu aţi îndrăzni.

- Ideea asta te înspăimântă?

- Dumneavoastră mă înspaimântaţi! Am fost pe punctul de a mă îneca, am fost în stare de şoc, iar acum mă ameninţaţi că mă veţi îngropa de vie în Camera dumneavoastră de tortură! Dacă voi înnebuni sub privirea dumneavoastră, nu va fi din întâmplare. Unul dintre noi doi este dement - şi ştiu că nu sunt eu aceea!

„Sunt în stare de şoc, îşi repeta ea în sine. E un coşmar. Aud şi văd ce se întâmplă în jurul meu, dar nu este realitatea. Mă voi trezi într-un minut."

Vocea lui Piers o făcu să tresară.

- Deci, ce spui de sala de ispăşire a familiei MacArdh?

- E sinistră, mormăi ea. Există vreun membru al familiei voastre care să fi fost de partea bună a vieţii sau aţi fost cu toţii împietriţi în evul mediu? Nu-i admir mai mult pe cei care săreau, decât pe cei care rămâneau în acest loc lugubru. Ar trebui să-l mai înveseliţi un pic.

- Iată ce avem în acest scop.

Dădu la o parte tapiţeria decolorată, agăţată pe perete. Line simţi cum îi îngheaţă inima. Nu era cazul să-i arate ce se ascundea în spatele tapiţeriei, ghicise. Văzuse o singură dată obiectul în cauză,

înainte ca Piers şi mama sa să-l ducă departe de orice privire. Nu dorea să mai revadă niciodată acest obiect.

- Da, draga mea, spuse el pe un ton prea blând. După cum îmi spuneai, m-am gândit să înveselesc acest loc, aducând acest obiect aici.

Mai trase o dată şi tapiţeria alunecă de pe tija de metal, în zăngănitul inelelor groase din lemn. Atunci, apăru o pictură mai mare decât mărimea naturală a modelului, într-un cadru aurit, lucrat în stil vechi.

- îmi place să-mi păstrez amintirile, Line, este slăbiciunea mea, spuse el sobru. Nu încerc să fug de ele, ca cineva pe care o cunoaştem.

Dintr-o mişcare ageră, fu lângă ea, o prinse cu asprime pentru a o da jos din pat şi o aduse sub tablou.

- Priveşte, Line, şi aminteşte-ţi. O mai ţii minte?

O scutură.

- Priveşte! Nu este frumoasă? Atât de mult farmec oferit! Unde aş mai putea găsi un portret mai bun al ochilor albaştri, al părului negru ca al ştrengarei mele soţii?

Capitolul 2

Line se împotrivea cu îndârjire să privească tabloul, dar Piers o forţa, luând-o de bărbie; când durerea deveni insuportabilă, fu nevoită să-şi ridice privirea spre portret, cu un geamăt de suferinţă: imaginea care se dezvăluia privirii, corpul firav cu străluciri de sidef, împodobit doar de părul negru, silueta copilărească, inocent provocatoare în graţia sa perfectă era propria imagine zâmbitoare. O contemplă îndelung; apoi, totul se înceţoşă în faţa ochilor pe care îi închise, înlăcrimaţi.

Crezuse că timpul îi va şterge din memorie aceste evenimente. Se înşelase, dimpotrivă: amintirile erau mai vii ca niciodată.

După moartea unchiului Fergie şi instalarea noului administrator, mama lui Piers îi propusese lui Line să lucreze la Eilean Ardh. Dar fu trimisă foarte curând la hotelul din Creevie, pentru a înlocui angajaţii bolnavi sau pe cei în vacanţă. Mama lui Piers pretindea că aceasta era pentru ea o şansă neaşteptată, că va învăţa mai multe şi îşi va mări veniturile, dar Line nu se lăsa păcălită. Adevărul era că Piers începuse să fie interesat de ea şi asta era cu desăvârşire interzis. Viitorul lui Piers fusese stabilit cu mulţi ani în urmă: se va căsători cu Sheena - în interesul ambelor familii.

Dar Piers nu vedea aşa lucrurile, nu s-ar fi pretat niciodată la astfel de aranjamente. Dorea să aştepte ca Line să împlinească optsprezece ani, pentru a o

cere în căsătorie. îşi exprimase foarte clar dorinţa, o va lua cu ceea ce avea - adică nimic. Mama sa era cu totul împotriva acestui plan, dar Piers era un bărbat în toată puterea cuvântului, nu un puşti căruia să i se aleagă soţia.

Line se revedea în ziua aceea, coborând din naos; el o privea venind spre el, cu capul aplecat, cu ochii cenuşii, plini de promisiuni. Ea îl iubea de atâta timp, dintotdeauna poate; îl iubea de când era doar o fetiţă, iar acum visul i se împlinea. Dar, vai, nu pentru mult timp.

După ceremonie, s-au întors toţi la Eilean Ardh. Sheena şi fratele ei, Archie, îi aşteptau acolo, cu darul de nuntă. Scoseseră imediat ambalajul în care era împachetat.

Atunci fusese unicul moment în care Line simţise recunoştinţă faţă de noua sa soacră, poate chiar afecţiune.

- Acoperiţi-l imediat! ordonă ea, pe un ton fără replică. Şi luaţi-l de aici. Să fie pus la adăpost de orice privire!

Prea târziu. Piers îl văzuse. Faţa i se întunecă.

Line redeschise ochii, nemaipăsându-i că Piers ar putea să-i vadă lacrimile. Cu o mişcare bruscă, îşi eliberă bărbia din strânsoarea degetelor care o chinuiau, apoi se sili să privească portretul. Ochii îi erau acum uscaţi şi-i ardeau, dar vocea nu trădă nici o emoţie când vorbi.

- Sper că Archie şi-a îmbunătăţit tehnica, spuse ea ironic, pentru a-şi ascunde tulburarea. A avut

talent dintotdeauna, bineînţeles, dar de ce îmi arăţi astăzi această pictură? Pentru a verifica dacă m-am schimbat în timpul celor cinci ani care au trecut?

Privi în detaliu diferitele părţi ale portretului: sânii, talia, şoldurile, coapsele.

- Categoric, continuă ea, nu găsesc nici o asemănare cu mine, cu excepţia feţei, deşi mi-am pierdut obrajii de bebeluş. Sunt mai slabă decât modelul!

Şi trăgând pătura după ea, adăugă:

- Această glumă a fost foarte amuzantă şi sper că v-aţi distrat bine!

Din câteva salturi fu la uşă şi se întoarse spre el cu toată demnitatea pe care i-o permitea îmbrăcămintea jalnică.

- Şi acum, pot să plec?

- Vei pleca atunci când vei fi îmbrăcată decent, răspunse el netulburat. Aşteaptă-mă aici. îţi voi căuta nişte haine.

O împinse din nou pe patul îngust. Ieşind, închise uşa în urma lui. Zgomotul cheii învârtindu-se în broască, îi trezi din nou tinerei fete sentimentul fricii. Piers fusese întotdeauna excesiv; faptul că o închidea astfel, după ameninţările proferate, nu înceta s-o neliniştească. Trebuia să se calmeze, să încerce să rămână raţională şi să-şi alunge din suflet această teamă ridicolă.

Dar unghiile i se adânceau în palmele umede. „Nu te mai gândi la asta, ţipă ea în sinea ei. Gândeşte-te

la altceva."

Merse să examineze tabloul de aproape. Nu-l văzuse decât o singură dată; dar în acea zi fusese atât de şocată, atât de distrusă de furia stăpânită care deforma faţa palidă a lui Piers! Nu îi aruncase decât o privire rapidă.

Se pricepea puţin la artă, dar estimă cu precizie că tabloul nu era o capodoperă. Era executat cu îndemânare, nimic mai mult. Era ceva familiar în atitudine şi ceva fals în siluetă, dar ce? Nu ar fi putut să spună. Ceea ce era sigur, era că nu pozase niciodată pentru acest tablou. El trezea totuşi în amintirea ei o imagine fugitivă. O tânără fată, da. îngenuncheată pe malul apei, storcându-şi părul.Unde.? Nu reuşea să facă legătura. Cu un mic suspin, se aşeză din nou pe pat.

Piers avea certitudinea absolută că acela era adevăratul portret al soţiei sale; pictat după original; nici o demonstraţie nu l-ar fi putut face să creadă contrariul. La ce bun să se zbată, dacă nu avea nici o şansă să-l convingă?

Cheia se răsuci în broască. Piers intră. Puse un platou pe masă şi-i întinse o fustă şi un pulover de lână pe care îl purta pe umăr. După un moment de ezitare, scoase din buzunar lenjeria ei intimă.

- îmbracă-te şi mănâncă. Ţi-am adus sandvişuri şi ceai. Apoi, te voi însoţi la locuinţă.

Cum ea nu se mişca, aşteptând ca el să plece sau să se întoarcă cu spatele, el rânji :

- Am fost privat de plăcerea de a-mi dezbrăca soţia, astfel încât, de data aceasta o voi privi îmbrăcându-se. Cine ştie, poate voi fi chiar satisfăcut.

- Sunteţi josnic!

Era pe punctul de a plânge, bulversată de mânie şi umilinţă. Strânse mai tare pătura în jurul corpului şi privi îndelung hainele aduse.

- Dacă nu vreţi să ieşiţi, cel puţin întoarceţi-vă cu spatele.

Cum el rămase neclintit, ea adăugă:

- Vă rog!

Buzele lui Piers se întinseră într-un rânjet care îi dădea un aer diabolic.

- Dacă mi-o ceri atât de drăguţ, spuse el aşezându-se în faţa ferestrei, voi observa pentru un moment priveliştea.

în grabă, acoperită de pătură, Line îi întoarse spatele şi îşi puse lenjeria de corp. Lăsă sutienul, a cărui mărime părea să nu-i mai vină - în cinci ani, pieptul i se dezvoltase armonios. îşi puse fusta care era acum prea largă pentru talia sa şi un pic prea strâmtă pentru şolduri, apoi puloverul.

îmbrăcată, îşi recăpătă încrederea în sine.

- Nu am pantofi, se plânse ea.

- Nu am găsit decât o veche pereche de pantofi din satin alb.

E adevărat, îmi amintesc de ei. Aveam o singură pereche, i-am luat în noaptea plecării mele. Cu atât

mai rău, am venit cu picioarele goale, mă voi descurca la fel şi pentru restul drumului.

împături cu grijă pătura şi o aşeză pe pat.

- Sunt gata; mergem? Aş vrea să nu mai abuzez de ...

Apoi, cum privirea lui îi arăta platoul, ea exclamă:

- Nu! Nu vreau să vă datorez nimic. Aşa, voi putea fi oricât de lipsită de educaţie doresc.

- Atâta modestie adăugată unui astfel de orgoliu mă vor uimi întotdeauna, o ironiză el. Este un pic cam târziu, nu crezi? Nu ar fi momentul potrivit să-mi prezinţi scuze?

- Nu sunt în dispoziţia de a-mi cere scuze, se înfurie ea.

- Va trebui să o faci, totuşi. Cât despre restul, poţi să mori de foame, dacă vrei. Când vei ieşi de aici, te voi conduce, ca un soţ atent ce sunt. De fapt, mi-am pus întotdeauna această întrebare: cum ai părăsit casa fără să-mi dau seama, în acea faimoasă noapte? Te supravegheam cu coada ochiului, bănuiam ce îţi trecea prin minte.

- M-aţi supravegheat prost.

Nu ar fi spus nici un cuvânt în plus. De ce i-ar mărturisi adevărul? Aşa deci, o supraveghease! Dar nu pe faţă, cu siguranţă!

... Din înaltul galeriei cufundată în penumbră, ea privise balul de la nunta sa - căsătorie scoţiană tradiţională, unde bărbaţii, ca şi păunii, depăşiseră femeile prin bogăţia costumelor lor.

Sub lustrele din sala mare se roteau kilturile şi pledurile într-un festival al culorilor: negru şi galben pentru cei din familia MacLeod, albastru pentru cei din familia Campbell, verde închis pentru cei din familia MacKenzie, roşu pentru familia Stewart şi roşul cel mai intens pentru familia MacArdh.

Argintul sclipea pretutindeni: cataramele pantofilor şi nasturii, broşele, mânerele poleite ale pumnalelor strecurate în partea de jos a tartanelor, aruncau pe rând raze de lumină.

în braţele lui Piers, Sheena valsa în sunetul viorilor. Archie, beat atât cât se poate, se sprijinea de un perete pentru a nu cădea. Iar ea, Line, se retrăsese în linişte şi foarte discret.

în camera sa, îşi scosese rochia de mireasă, de care era atât de mândră; superba ţinută albă, aproape nupţială, pe care o arbora Sheena, o eclipsase în totalitate. în graba sa, avusese câteva dificultăţi cu bluza şi blugii; nu îşi găsea hanoracul, plângea de enervare. într-un minut, se încălţase cu o pereche veche de tenişi, îşi pusese într-un rucsac lenjerie de schimb, o fustă, câteva tricouri şi un portofel. îşi aruncase rucsacul pe spate ca pe un ghiozdan de şcoală, înnodase în jurul gâtului şireturile încălţămintei de drum şi fugise în tăcere, pe scară.

Nimeni nu o observase, toată lumea era prea ocupată să se amuze. Nu sărbătoreau în fiecare zi nunta Măriei Sale de Glenardh, descendent al familiei MacArdh! Ieşise pe uşa de la bucătărie, aceeaşi pe

care intrase astăzi; se strecurase de-a lungul parapetului şi urcase în întuneric pe stânci, în direcţia podului. După ce îl traversase, îşi schimbase încălţămintea, aruncându-şi tenişii rupţi în apă, apoi fugise cât putea de repede. Străbătuse valea şi luase drumul spre Creevie, bătută de vânturi. La intrarea în micul oraş, aşteptase să treacă o maşină. Un camion matinal o dusese la Inverary.

-Nu ai plecat pe uşa principală, spuse el, întrerupând şirul amintirilor ei.

-Nu. Am trecut prin bucătărie şi am ajuns la pod, urcând stâncile. Asta mi-a adus picioarele într-o stare proastă, dar nu am regretat-o.

Piers nu era binevoitor; de altfel, nu aşteptase niciodată simpatie din partea lui. Nici nu ar fi acceptat ca el s-o manifeste. Ridică o sprânceană.

-Toate astea pentru a fugi de mine! S-ar putea crede că aş fi avut intenţia să fiu un soţ brutal!

- Şi desigur, nu eraţi, se înfurie ea. Noi nu am cunosut decât dulceaţă şi delicii, întotdeauna dragoste şi înţelegere reciprocă, nu-i aşa?

Cu fruntea sus şi spatele drept, ea se îndreptă spre uşă. El o urmă şi când închise uşa în spatele ei, scoase un suspin de uşurare. în această cameră, timp de câteva minute interminabile, fusese aproape paralizată de groază - semnele civilizaţiei erau foarte slab vizibile la acest reprezentant al neamului celtic.

La capătul podului, ea se opri.

-Mulţumesc, spuse ea glacial. Este inutil să mai continuaţi. Vedeţi şi dumneavoastră, părăsesc

domeniul care vă aparţine
- nu vă temeţi că voi mai reveni vreodată. Nici târâtă de cai sălbatici nu mă voi mai întoarce!

- Nu fi atât de stupid de încăpăţânată, Line.

El o împinse uşor înainte şi ea se împiedică pe drumul desfundat.

- Sunt mai mult de şase kilometri de mers pe jos, până la casă - ai uitat că se află pe celălalt mal?

O duse în faţa unui Land-Rover, boţit tot.

- Urcă, te voi conduce.

- Atâta atenţie mă uimeşte, îl ironiză ea. Nu doreaţi să mă aruncaţi în râu şi să mă ţineţi cu capul sub apă, până încetez să mai respir?

Urcă în maşină, cu nervii întinşi la maximum.

Hopurile drumului împiedicau orice conversaţie, de aceea gândurile lui Line luară o altă cale ; concluzia lor o umplu de bucurie.

La mijlocul drumului, îşi puse mâna pe braţul soţului ei.

- Ceva vă va supăra enorm, spuse ea jubilând. Nu sunt aici decât de ieri şi n-am întâlnit pe nimeni care să locuiască în vale, deşi am făcut cumpărături şi am luat masa la Creevie. Dar veştile circulă repede, iar orgoliul dumneavoastră va fi pus la grea încercare! Eu la vilă, iar dumneavoastră la Eilean Ardh? Oamenii îşi vor aminti de o anumită căsătorie şi vor interpreta evenimentul. Mie îmi este indiferent, bineînţeles, dar nobila dumneavoastră poziţie riscă să fie serios

afectată.

Piers opri maşina, sări jos şi o înconjură, pentru a-i deschide portiera.

- Dacă este aşa, doamnă MacArdh, continuaţi-vă drumul pe jos. Dintre noi doi, te avertizez că tu vei fi cea mai stânjenită, căci va fi de datoria ta să dai toate explicaţiile. înfăţişarea ta insolentă şi limba ascuţită te vor pune într-o postură proastă.

întoarse maşina şi plecă fără să-şi menajeze motorul. Lui Line îi mai rămâneau de parcurs trei kilometri, cu picioarele goale. Cu o ridicare de umeri, îşi continuă drumul în soarele de primăvară.

Asta arăta perfect caracterul lui Piers, pe care îl crezuse ameliorat după tot acest timp. La treizeci şi doi de ani sau poate trezeci şi trei, ar fi trebuit să înveţe să-şi controleze ieşirile! Oare din cauza acestui teribil caracter îl iubea? Gânditoare, se aşeză pe iarba unui povârniş, pentru a-şi odihni picioarele îndurerate.

Avea o mulţime de motive pentru a-l iubi - putea măcar să-şi amintească epoca în care nu îl iubea? Deja la zece ani, era o fetiţă orbită de acest tânăr de vis, îi aştepta întoarcerea în fiecare vacanţă universitară; tânjea după el. Iubirea ei s-a deschis ca o floare udată în secret; în pragul celor optsprezece ani, ieşise la lumina zilei.

- Am aşteptat să creşti, Line, îi murmură el tandru. Eşti suficient de mare, acum?

începând din acea zi, totul devenise atât de clar în

viaţa ei de orfană săracă! Piers o vizita la hotelul din Creevie, unde lucra. Trecuse peste dorinţele şi obiecţiile mamei sale.

în zgomotul frânelor, Land Roverul se opri lângă Line; Piers nu făcu decât o săritură, o prinse de mână şi-o aruncă pe scaunul pasagerului ca pe un obiect oarecare. Apoi trânti portiera şi spuse urcând pe scaunul şoferului :

- în fine, Line! De ce ai revenit? Ce naiba mă voi face cu tine?

Line se ascunse în spatele unicei sale forme de apărare: aparenta indiferenţă.

- Ignoraţi-mă şi vă voi ignora, îl sfătui ea.

Practicase mult această tehnică, atunci când fusese mai tânără şi îi devenise o a doua natură, din acea oribilă zi a nunţii care se prăbuşise într-un eşec lamentabil. îşi aminti modul în care Sheena şi Archie au vrut să exploateze scena tabloului; le era datoare lui Piers şi mamei sale, pentru că îi împiedicaseră să-şi ducă planul la bun sfârşit.

- Ce mai face mama dumneavoastră? întrebă ea calm. Mi s-a spus la Creevie, că nu mai locuieşte în vale.

- Da, este la Edinburgh. A urât dintotdeauna acest pământ. Dar ce este asta?

Ajunseseră la vilă. Sub pinii aleii, doi bărbaţi în salopetă de lucru erau aşezaţi la masă, jucând cărţi şi având în faţă căni cu bere; în spate, se vedea un camion .

- Oh! Câteva mici lucruri de care are nevoie Ruth: o masă pliantă, fotolii mai confortabile, o saltea ortopedică, un birou pentru mine. Trebuie să mă ocup de asta imediat, aceşti oameni au un lung drum de întoarcere, în faţa lor.

Land-Roverul se opri, iar Line ieşi repede.

- Mulţumesc că m-ai condus.

Buzele schiţară un zâmbet, dar ochii rămaseră neutri. Cum el nu părea să plece, ea adăugă :

- Nu este nimic aici, care să vă intereseze, Piers, nu vă mai pierdeţi timpul.

Nu puteai scăpa prea uşor de Piers, şi ar fi trebuit să ştie acest lucru. Cu o mişcare fermă, o imobiliză lângă portiera maşinii, departe de privirile muncitorilor.

- Iei masa cu mine în seara aceasta.

Nu era o invitaţie, era un ordin. Ea avu o tresărire, iar el continuă:

- Nu, nu la Eilean Ardh. Vom merge la hotelul din Creevie.

- Pentru ca toată lumea să ne vadă împreună? Asta e o tentativă de a ieşi cu faţa curată?

- Exact, ca tu să ieşi cu faţa curată, nu eu.

Ce pericol ascundeau ochii săi inexpresivi? Line încerca în van să-şi controleze uşorul tremur de excitare care îi trecea de-a lungul spinării. El adăugă ironic:

- Eu de partea asta a apei, tu de cealaltă parte. Tu nu ai luat în calcul ceea ce se va spune pe seama

ta, micuţa mea dragă. Vestea venirii tale este fără îndoială deja cunoscută şi oamenii vor fi curioşi să afle cum va continua povestea: pur şi simplu le vom da ceva de comentat.

- Mă dezamăgiţi! îl sfidă ea. Vreţi să nu mai faceţi pe eroul? De ce v-aţi simţit obligat să mă salvaţi de la înec, dimineaţă?

- Aminteşte-ţi deviza celor din familia MacArdh, Line: „Ceea ce avem, păstrăm." Chiar şi atunci când nu mai vrem lucrul respectiv.

Cât de mult putea jigni! Line avu impresia că i se scurge sângele din corp. îşi coborî privirea, pentru a nu i se citi în ochi durerea.

- Asta rezumă totul într-un cuvânt, răspunse ea, mulţumind cerului că avea tenul mai închis. Dar dacă păstraţi ceea ce aveţi, aşa cum spuneţi, din ce motiv aţi fost de acord să închiriaţi vila?

- Pentru că eram sătul de turiştii care îmi luau cu asalt uşa, grăbiţi să cumpere sau să închirieze; eram sătul să văd faţa descumpănită a administratorului meu, de fiecare dată când refuzam ofertele pe care mi le aducea la cunoştinţă. Am nevoie de bani, este adevărat, totuşi nu vreau nici grătare şi nici muzică pop, pe domeniul meu; am fost de acord să închiriez această casă, dar numai unei anumite categorii de persoane. Această domnişoară Lee mi s-a părut că reuneşte condiţiile cerute, totuşi mă tem acum că am fost folosit. îmi vei spune mai multe diseară, în timpul

cinei.

Acest lucru era suficient pentru a explica invitaţia la cină? Line îl părăsi cât de demn putu, deşi solul pietros sub picioarele goale o deranja la mers.

- Voi veni să te iau la ora opt, îi strigă el, în timp ce ea se îndepărta.

Muncitorii avuseseră timp să-şi strângă cărţile şi se ocupau acum cu descărcatul camionului. îndrumându-i, Line se gândea.

Să-i spună totul despre Ruth? Imposibil. Să evoce mica baracă sumbră, bătrâna ţigancă îmbrăcată ridicol cu îngrozitoarea rochie neagră, cu toată fierăraia de bijuterii false şi părul puternic vopsit? Totul era atât de ţipător, încât Line ezitase chiar să-i treacă pragul, prima dată. Nu avea bani să cheltuiască astfel, iar camera avea un miros de prăjeală, puţin îmbietor. Singurii care au convins-o să intre, au fost ochii negri pătrunzători ai lui Ruth, care păreau să aibă asupra ei o putere hipnotică - şi de asemenea misterul în jurul şilingului unchiului Fergie.

Ruth nu-i ghicise. Pusese pe o masă care se clătina un termos de ceai aproape negru şi două căni mari. Ochii bătrânei femei străluceau de mulţumire.

- Mă bucur să văd un chip tânăr aici. îţi voi spune „Zăpăcita“!

- Numele meu este Line, o corectă ea.

- Este acelaşi lucru. Cărţile nu mă înşală niciodată. Te-am văzut sosind, ştiam că vii pentru mine.

înlătură orice obiecţie cu un gest larg care făcu

să-i sune toate brăţările.

- Cauţi de lucru, nu-i aşa?

Ochii negri se adânciră într-ai ei.

- Vei lucra pentru mine, Zăpăcito. Este de lucru, sunt şi bani pentru noi două, am văzut în cărţile de tarot.

Situaţia materială a lui Line devenea îngrijorătoare: îi rămânea atât cât să-şi plătească o noapte la hotel. La urma urmei, minunatul său vis de iubire şi de fericire se transformase într-un coşmar şi puţin îi păsa ce se întâmpla cu ea de acum înainte. Acceptase cu mulţumire acest post oferit într-o manieră atât de puţin conformistă.

.Desigur, nu-i va spune lui Piers decât strictul necesar. Cum ar crede-o? Ei înseşi, departe de Ruth, îi venea uneori greu să creadă. Atâţia oameni, onorabili şi cu mintea limpede, veneau să o consulte pe doamna Lee, savantă, şi reveneau iar şi iar!

Cu ajutorul lui Line, Ruth îşi schimbă înfăţişarea. Se îmbrăca tot în negru, dar cu rochii foarte elegante. Brăţările şi diamantele false dispăruseră; purta câteva inele, veritabile. încetă să-şi mai vopsească părul şi arbora un păr de zăpadă, în culoarea sa naturală. Ruth luă cursuri de dicţie şi se mută într-un imobil de lux din cartierul rezidenţial din Blackpool. Avu mult succes. O singură notă falsă, de care nu-i era ruşine: nu ştia nici să scrie, nici să citească.

- E prea târziu să mai învăţ acum, Zăpăcito, râse în hohote bătrâna doamnă, când Line îi propusese să facă lecţii. Şi apoi, acum, că te am lângă mine, nu

mai este cazul! Globul meu de cristal şi cărţile de tarot sunt tot ce am nevoie. Las pe seama ta scrisul şi cititul.

în toate astea, Piers nu ar vedea decât o înşelătorie, şi cum ar putea să-l învinuiască? Ea însăşi a crezut acest lucru mult timp.

Line se schimbă repede pentru cină; se îmbrăcă într-un costum roz coral şi găsi un ruj asortat. Hotărî să o sune pe Ruth de la hotel. Poate chiar îi va cere sfatul în privinţa atitudinii pe care trebuia să o adopte. Dacă sfaturile lui Ruth erau valabile pentru producători, staruri de cinema şi televiziune, de ce n-ar fi fost şi pentru Line Frazer!

Line nu ignora sfaturile lui Ruth, care erau în mare măsură de simplu bun-simţ. Probabil i-ar spune protejatei sale că, în situaţia în care se afla, trebuia să nu aibă încredere în ea însăşi. Nu era o nebunie faptul că acceptase această invitaţie? O privire aruncată ceasului îi sugeră că mai avea încă timp să-şi scoată rochia, să încuie uşa şi să meargă la culcare. Dar ştia bine că nu va face acest lucru! Mâna îi tremură uşor, conturându-i fin buzele, dar tremură de teamă sau de excitaţie? Nu vroia să se gândească la asta. Era posibil ca răspunsul să nu-i fie pe plac!

în sfârşit mulţumită de aspectul său, Line coborî. Seara aceasta va fi un dezastru, era previzibil. Dacă se gândea mai bine, nu era mai indicat să se dezbrace, să se urce în pat şi să ignore soneria care ar fi anunţat sosirea lui Piers? Ca şi când ar fi fost aşa simplu! Ar fi găsit el o modalitate de a intra, forţând o

fereastră. Nu ar servi la nimic nici dacă ar spune că e prea obosită sau că o doare capul.

Oftând din cauza propriei slăbiciuni, îşi privi imaginea în oglindă. Era cu adevărat frumoasă: rozul sclipitor îi punea în valoare tenul şi părul lucios, în valuri grele de un negru albăstrui; gura sa, delicios înviorată de fard, părea astfel mai puţin vulnerabilă.

„Curaj, îşi spuse ea. Ce mi se poate întâmpla într-o sală de mese, plină de lume? Nu va avea altă soluţie, decât să mă insulte. Ei bine, nu ar fi pentru prima dată!“

Capitolul 3

Punctual ca întotdeauna, Piers îşi făcu apariţia la opt fix. Acoperise cu huse curate scaunele Land-Roverului, iar această atenţie îi merse la inimă lui Line, care era extrem de grijulie. Fapta merita răsplătită, se gândi ea, dar pe moment nu-i veni în minte nici un gest potrivit: cu un mic regret, Line adoptă din nou atitudinea tăcută, iar Piers o imită.

La hotelul din Creevie, nimic nu se schimbase în aparenţă, din vremea când lucra aici; deşi nu recunoscu pe nimeni din personal, se simţi imediat ca acasă, în această sală de mese, decorată cu tartan unde domina mahonul lustruit. Fără îndoială, noii proprietari aveau o predilecţie pentru gustul victorian.

Line evită să se aşeze în faţa unui panou îmbrăcat în hârtie pictată în stil scoţian, care i-ar fi pus în umbră tonul de roz al rochiei sale. Alese o masă lângă o fereastră neogotică, de unde putea admira colecţia trofeelor de vânătoare, care acoperea peretele.

Ospătarul şef le recomandă un meniu scoţian tradiţional, specialitatea casei. Line comandă o cină copioasă compusă din file de scrumbie afumată, o porţie de friptură de vită garnisită şi o minunată prăjitură cu zmeură. Ceilalţi meseni erau, după toate aparenţele, turişti sau localnici; toţi îi dădeau un sentiment liniştitor. Line se temea mai ales să nu întâlnească o veche cunoştinţă care ar fi privit-o

aspru înainte de a ieşi pentru a răscoli trecutul cu întreaga vale. îşi imagina deja tonul:

- Domnul MacArdh lua masa la hotel, în compania soţiei sale! După tot ce s-a întâmplat! Păreau să fie în excelente relaţii. Credeţi că.?

Aruncă o privire soţului ei - era superb. Părul dat pe spate, bine întins, strălucitor ca mahonul vechi, cămaşa imaculată, haina din tweed bine croită care îi accentua şi mai mult umerii laţi, totul îi dădea un aer de distincţie. Sub aparenţele civilizaţiei, avea un aer de libertate neîmblânzită, aerul orgolios al unui vultur, în mijlocul unor pui de potârniche speriaţi. Ochiul experimentat al lui Line descoperi cusătura aproape imperceptibilă de la manşeta cămăşii; avu o strângere de inimă. Banii erau puţini în vale; o sclipire de amuzament îi licări în ochi, la vederea kiltului pe care îl arbora Piers.

Probabil că fusese al tatălui său: kilturile se transmiteau din tată în fiu, atâta timp cât ţesătura rezista uzurii. Văzuse la Muzeul Highlands, la Fort William un kilt venerabil care fusese purtat timp de o sută de ani şi al cărui tartan avea ţinuta unei ţesături noi, iar culorile îşi păstraseră prospeţimea.

Vocea lui Piers o întrerupse din visare.

- Pentru a treia şi ultima dată, Line, vorbeşte-mi despre această Miss Lee.

Line vru să-i taie scurt elanul de tandreţe ridicolă. Să-l ia naiba, era pe punctul de a o face iar pe nobilul

scoţian! Insinua că Ruth nu era o persoană acceptabilă, că trebuia să reanalizeze situaţia, înainte de a o putea agrea. Făcea mare caz pentru nimic! Ruth, prietena ei, cea care a ajutat-o când toţi au abandonat-o!

- Ruth? Spuse ea surâzând la auzul acestui nume. Este mai mult decât şefa mea, este prietena mea.

- Şi atunci? spuse el cu duritate. Asta nu e o recomandare, dimpotrivă!

Line simţi lovitura.

- Poate, dar care este legătura cu ceea ce ne preocupă?

- Simplu, spuse el, aşezându-se mai bine pe scaun şi jucându-se cu paharul: Murdo, administratorul meu, pe care l-am chemat în această după-amiază, după ce te-am salvat, m-a informat că închirierea s-a efectuat prin corespondenţă, fără ca Miss Lee să fi venit să viziteze vila. Asta mă face să cred că ideea a fost a ta.

- Greşit, spuse ea, uşor amabilă. Nu am nici un fel de răspundere. Ruth a văzut anunţul dumneavoastră în ziar şi ideea i-a venit ei. A închiriat casa dumneavoastră pentru şase luni şi cred că a plătit foarte scump această favoare. Totul a fost semnat în contract: nu este un pic târziu pentru a avea obiecţii? Cunoscând-o pe Ruth, nu cred că vă va lăsa să reziliaţi contractul sau să-i creaţi probleme fără o solidă recompensă financiară. Dacă insistaţi, v-aţi putea trezi curând într-un proces neplăcut şi

costisitor şi, continuă ea măsurându-l din cap până în picioare, ştiu că dacă Ruth are mijloacele de a vă intenta un proces, dumneavoastră nu le aveţi. Totuşi, dacă doriţi cu adevărat, vă voi obţine o întâlnire cu ea.

Line avu un zâmbet amar care înlătură orice urmă de tandreţe. Intenţiona să i-o plătească cu vârf şi îndesat celui care era după opinia ei, un adversar nemilos.

- Când am părăsit acest loc, reluă ea, trebuia să găsesc de lucru şi un acoperiş deasupra capului, iar asta cât mai repede, pentru că aveam puţini bani. Am decis să plec la Blackpool: calculasem că era locul cel mai îndepărtat unde puteam ajunge cu suma pe care o aveam.

- De ce Blackpool?

- Pentru că, vreţi sau nu să credeţi, acest oraş ticsit de pensiuni şi de hoteluri îmi oferea numeroase posibilităţi de angajare: la vremea aceea nu lucrasem decât în domeniul hotelier.

- Şi Miss Lee avea o pensiune sau un hotel?

- O. nu, ezită ea, în defensivă.

- Ce vârstă are?

- Este o întrebare delicată. Să spunem că este prea bătrână pentru dumneavoastră. Vârsta ei exactă nu o ştiu. Şaizeci, şaptezeci, poate mai mult - nu am avut niciodată indiscreţia să o întreb.

El tuşi uşor pentru a-şi masca neliniştea.

- Hm! Nu mă poţi învinui că bănuiesc că tu ai pus

la cale toată afacerea.

Asta suna ca o acuzaţie.

- Mă faceţi să vă pun la îndoială inteligenţa, se aprinse ea. Chiar credeţi că există ceva pe lumea asta care m-ar putea determina să vin aici, din propria-mi dorinţă? Aş fi ales cu bună ştiinţă să locuiesc pe domeniul dumneavoastră? Dacă asta credeţi, vă flataţi. Dacă ar fi fost decizia mea, aş fi ales să locuiesc la celălalt capăt al lumii. Nu îmi doream nimic mai mult, decât să uit de existenţa dumneavoastră şi eram pe punctul de a reuşi acest lucru, când Ruth a avut această idee bizară. Dacă vreţi să ştiţi, am încercat să o descurajez şi. Ah! Da, uitasem. Ruth are neapărat nevoie de telefon. Am făcut o cerere la Telecom, ieri: mi-au spus că au nevoie de autorizaţia dumneavoastră pentru a prelungi linia.

- De ce vrea telefon?

- Oh! de amuzament! spue ea ironic. Tocmai v-am explicat, dacă m-aţi fi ascultat. Ruth este o doamnă în vârstă şi ar putea avea nevoie de un doctor.

- Este perfect rezonabil, conchise el, cu o politeţe glacială. Mă voi ocupa de asta mâine dimineaţă. Mai vorbeşte-mi despre Miss Lee. Nu are nici o pensiune, nici un hotel. mă asculţi, Line?

Cu un aer absent, mută cana de cafea, gândindu-se la ce îi va spune şi, dintr-o dată, totul deveni clar: îi va spune adevărul, nimic altceva, decât adevărul,

dar nu tot adevărul!

- Ruth este o clarvăzătoare profesionistă. Deşi şi-a restrâns activitatea în ultimii ani, mai analizează încă anumite cazuri care i se par interesante - ceea ce constituie un motiv în plus să aibă nevoie de telefon. Liniştiţi-vă, adăugă ea, în nici un caz nu-şi va pune în cap să se plimbe pe mătură sau să facă serate demonice, cu proiectoare agăţate în copaci.

Line îşi privi ceasul.

- Dumnezeule! Exclamă ea, consternată. Este trecut de ora zece şi trebuia să o sun pe Ruth.

Ea se ridică.

- înainte de asta, v-am satisfăcut curiozitatea? Ruth duce o viaţă foarte liniştită, iar eu promit că nu voi deranja pe nimeni. Abia vă veţi da seama de prezenţa noastră aici.

- Nu fi mai proastă decât pari, îi aruncă el, amabil.

îl ţinti cu privirea. Nu îşi mai făcea griji de acum înainte, să-i fie pe plac. „Sper ca toate astea să se termine cât mai curând, îşi spuse ea şi să nu-l mai văd niciodată.“

Se îndreptă cu pas vioi spre cabina telefonică; mătasea roz a compleului îi mângâia graţios picioarele lungi şi delicate.

- Alo! Tu eşti, Zăpăcito? Tocmai mi-am băut ciocolata de seară. Mi-au sosit lucrurile? Ai instalat tot?

Cât de mult o liniştea această voce aspră.

- Totul este în ordine, draga mea.

Line se surprinse surâzând liniştit la auzul vocii bătrânei doamne. Era atât de bine să simţi prezenţa unui prieten, să poţi vorbi fără să apeşi fiecare cuvânt. Privi cu neîncredere spre Piers şi îl văzu rezemat de perete, aproape de faţa laterală din sticlă a cabinei, care era destinată să protejeze intimitatea discuţiei.

- Te aştept, suspină ea cu nerăbdare în glas. Ai terminat pregătirile? Pot veni să te iau week-end-ul acesta?

- Nu, spuse Ruth, categoric. Nu acest week-end, nici viitorul. Lasă-mi două săptămâni ca să vin, am enorm de multe lucruri de făcut. Atâtea scrisori care exprimă suferinţa! Cât de dificil e fără tine! Trimite-mi, draga mea, o carte poştală, cu numărul de telefon, imediat ce îl vei instala - pot citi cifrele; te voi suna să-ţi spun când sunt gata. Altceva: maşina ta. E prea mică pentru lucrurile mele. Am vorbit despre asta cu tânărul de la garaj. Au un Range Rover de ocazie momentan şi ar fi perfect pentru noi.

- Un Range Rover! exclamă Line, tăindu-i-se respiraţia. Dar draga mea, asta costă enorm, chiar şi de ocazie şi nu.

- Oh! Nu îţi fă griji, pot plăti, o întrerupse Ruth.

Line dorea să-i spună că Range Rover era o maşină foarte înaltă şi deloc potrivită pentru o doamnă în vârstă, dar Ruth continua să vorbească nestingherită, fără să-i dea ocazia să mai spună ceva.

- Nu te simţi prea singură, Zăpăcito? Nu uita să-mi trimiţi cartea poştală. îţi voi trimite scrisorile într-unul dintre plicurile de reexpediere pe care mi le-ai lăsat. Sună-mă cât de curând poţi.

Cu un mormăit de satisfacţie, Ruth închise.

Piers era la masă, când ea reveni. Achitase nota de plată, al cărei total o ului pe Line. Era inutil să se ofere să-şi plătească partea, chiar dacă ar fi putut să şi-o asume; în plus, Piers părea foarte prost dispus. Era în mod evident hotărât să scurteze întâlnirea cu Line: ştia suficiente lucruri despre Ruth şi nu mai avea timp de pierdut cu Line. O grăbi să-şi bea cafeaua, ceea ce îi fu uşor, căci se răcise între timp; într-o clipită, ieşiră din restaurant.

La volanul maşinii, urcă panta abruptă din Creevie ca şi când s-ar fi aflat pe o pistă de circuit pentru automobile. După ce trecu de partea cealaltă a dealului, începu să coboare cu o viteză nebună. Dar cu Piers se simţea întotdeauna în siguranţă. Nu era nici neglijent, nici imprudent. Dacă mergea cu viteză, însemna că era stăpân pe situaţie: cunoştea ca pe propriile buzunare fiecare hop, fiecare curbă al acestui drum periculos.

Dincolo de satul Glenardh, drumul nu mai era asfaltat. Land-Roverul se năpustea zdruncinându-se asupra urmelor adânci ale drumului, ca un cal nebun. Line îşi aruncă privirea pe chipul soţului ei. Lumina era slabă; văzu însă că intuţia nu o înşelase: Piers era pradă unei mânii negre. îşi simţi inima bătându-i un

pic mai repede.

Până la problema legată de Ruth, nu se întâmplase absolut nimic care să-i motiveze schimbarea de comportament. Fusese calm şi o companie plăcută, cât timp evocase locurile şi oamenii pe care îi cunoscuse când era mică. Chiar când a venit vorba despre Ruth, au abordat subiectul într-o manieră destinsă, şi Piers păruse satisfăcut de răspunsurile sale. Atunci, de ce?

Ridică din umeri în întuneric. Era furios? Puţin îi păsa: ea nu avea nici o legătură cu asta. De ce s-ar învinui?

Land-Roverul termină cursa în faţa casei, în scârţâitul frânelor. Se opri atât de brusc, încât Line fu aruncată în faţă, în ciuda centurii de siguranţă. Când îşi reveni din lovitură, izbucni la rândul ei, furioasă:

- Ce se întâmplă cu dumneavoastră? ţipă ea. Aţi fi putut să ne ucideţi!

- Destul! strigă el.

înainte să-şi dea seama, îi deschise portiera cu zgomot, o scoase brutal din maşină şi o trase de-a lungul grădinii, aruncând-o pe uşa de la intrare, pe care o deschise cu o formidabilă lovitură de picior. O împinse cu o mână sigură în camera de zi, şi aprinzând o lampă în trecere, o împinse cu asprime într-unul dintre fotoliile recent aduse.

- Deci, acesta este genul de conversaţie pe care îl ai cu şefa ta, spuse el cu un aer de tulburare. Nu te vei instala confortabil aici, micuţa mea - nu atâta

timp cât vei fi soţia mea. Voi face tot posibilul să împiedic acest lucru!

Line nu auzi prima parte a frazei, încercând să-şi vină în fire, după un astfel de tratament. Dar a doua parte o auzi foarte clar. Când îşi ridică privirea spre el, ochii ei albaştri aveau o licărire de ură. Niciodată nu fusese astfel tratată, niciodată, şi nu era dispusă să accepte asta!

- Soţia dumneavoastră! spuse ea, scuturată de un râs strident, aproape isteric. Daţi-mi voie să râd! Atunci cine pretindea că nu vrea să-şi murdărească mâinile cu cineva de teapa mea, o destrăbălată, o târfă? Cine a trâmbiţat că i-aş dezonora patul? Că singurul loc indicat pentru a mă avea ar fi paiele din grajd? Vă întreb, cine?

Se opri o clipă ca să-şi recapete suflarea. De furie, îşi strângea convulsiv pumnii.

- Cine, vă întreb, a abătut asupra mea toate insultele? Cred că trebuie să vă împrospătaţi memoria! Da, aţi ghicit, era scumpul meu soţ! Dumneavoastră eraţi! Soţul meu, bărbatul care şi-a amintit brusc faptul că este soţul meu, după ce timp de cinci ani i-a fost mai comod să uite acest lucru. Nu v-a păsat niciodată de soarta mea în tot acest timp; aş fi putut la fel de bine să mor de foame, fără ca acest lucru să vă neliniştească!

Suspină, trase adânc aer în piept şi continuă pe un ton şi mai ascuţit :

- Nu eram suficient de bună pentru Măria Sa

atotputernică: m-aţi respins! M-aţi ameninţat, m-aţi terorizat! Vă urăsc! urlă ea, ieşindu-şi din fire.

- încetează s-o mai faci pe eroina unei melodrame, o întrerupse el cu o voce neutră, te comporţi ca un copil şi mă voi vedea nevoit să te tratez ca atare. Te voi pune pe genunchi şi îţi voi administra o bătaie atât de zdravănă, încât nu te vei mai putea aşeza timp de o săptămână. Bea, zise el, întinzându-i o sticlă. începând din acest moment, te vei comporta ca o fiinţă raţională. Avem câteva probleme de rezolvat şi le vom rezolva imediat. Am spus că nu te voi lăsa să-ţi instalezi amantul aici şi o repet. V-aş arunca mai curând în infern - sau pe fundul apei!

- Amantul. amantul meu?

Cu preţul unui imens efort, reuşi să pună sticla pe masă, în loc să i-o arunce între ochi.

- Dar dumneavoastră. dumneavoastră., se bâlbâi ea în furia care o sufoca, nu ştiţi nimic despre viaţa mea personală şi nu vă priveşte cu nimic!

Făcu eforturi să se calmeze şi, când consideră că poate vorbi fără să ţipe, ridică o sprânceană dispreţuitoare.

- Aş putea să ştiu ce vă dă dreptul să credeţi că am un amant?

Furia lui Piers, vizibilă în ochii săi scânteietori şi în paloarea buzelor, deşi reţinută, era la fel de intensă.

- I-ai telefonat în această seară de la hotel şi ai

avut îndrăzneala să o faci sub nasul meu, spuse el pe un ton de conversaţie.

Line, care era departe de a-şi fi recăpătat sângele rece, nu mai simţea teamă, ci doar exasperare.

- I-am telefonat lui Ruth! ţipă ea. Trebuie să vă reamintesc faptul că o conversaţie telefonică are un caracter strict privat? Nu aveaţi dreptul să-mi daţi târcoale şi să ascultaţi.

- Dimpotrivă, aveam tot dreptul. Tu eşti soţia mea.

- Foarte amabil din partea dumneavoastră să vă amintiţi, îl ironiză ea.

îi ignoră replica.

- . şi nu încerca să mă convingi că vorbeai cu prietena ta Ruth! Tinerele nu spun şefelor „dragă“, mai ales dacă este vorba despre o doamnă în vârstă; ele nu surâd prosteşte la telefon. Nu trebuie să mă iei drept prost, Line: trag din fapte concluziile de rigoare. Să vedem: închiriez o casă şi un capăt de teren unei anumite doamne Lee, dar în locul ei te prezinţi tu, cu o frumoasă explicaţie. Pretinzi că va veni mai târziu şi întrerupi cina pentru a alerga să-i telefonezi. îi spui „dragă“, îi murmuri că o aştepţi, comentezi preţul unei maşini pe care „ea“vrea să o achiziţioneze, care nu este tocmai tipul de maşină potrivit pentru o bătrână doamnă; în tot timpul discuţiei, surâzi fericită ca şi când „ea“ ar fi lumina vieţii tale.

Lui Line i-ar fi plăcut să stăpânească arta

raţionamentului, ca el; mai ales, îi invidia această aparentă impasibilitate care era forţa sa.

- Şi sunteţi gata să credeţi ce este mai rău, nu-i aşa? Mă întreb care poveste v-ar satisface? După dumneavoastră, Miss Lee este un bărbat şi eu sunt amanta sa; asta nu vi s-ar părea ridicol, o asemenea intrigă pentru o miză atât de derizorie: închirierea unei modeste case pe o perioadă de şase luni? Mai sunt şi alte divagaţii care fermentează în sufletul dumneavoastră morbid?

- Nu am un suflet morbid!

- Sunteţi sigur? M-aţi fi putut face să-mi pierd minţile! Nu era nevoie de un spirit pervers şi morbid pentru a decide dintr-o privire că am pozat nud pentru faimosul portret? Fiind convins în acel moment că m-am culcat cu pictorul! Singurătatea v-a luat minţile - sunteţi nebun de legat!

în ochi i se strecură o umbră de răutate.

- Aţi fost oare, atât de singur? îl întrebă ea veninos. Sunt convinsă că Sheena v-a consolat când aţi „descoperit“ mârşăvia mea. Totul s-a petrecut în patul nostru, cu ocazia nopţii noastre de nuntă? Sunt sigură că nu dorea decât asta! Şi nu aveţi nici un regret pentru toată frumoasa ei avere?

Argumentaţia sa nu se baza deloc pe raţiune; era totuşi satisfăcută că-i trimisese câteva săgeţi înveninate, mândră că îşi învinsese lacrimile, gata de un nou atac, dacă şi-ar fi permis o altă remarcă neplăcută asupra moralei sale.

Piers fu rapid. Dintr-o săritură fu lângă ea, o prinse cu putere de ţesătura fragilă a costumului roz şi trase cu toată forţa, obligând-o să se ridice. O strânse în braţe, buzele lui punând sălbatic stăpânire pe buzele ei.

Ştiu în acel moment că era ceea ce aşteptase dintotdeauna. Dar nu în acest mod, nu într-o confruntare şi cu mânie! Gemu cu deznădejde. Piers nu era doar supărat, era furios - ca şi când ar fi avut acest drept, ca şi când nu putea să o lase să aleagă liber şi nici măcar să existe!

O tratase ca pe o destrăbălată, ca pe o uşuratică - nimic nu era mai adevărat. Ea era o uşuratică, uşuratica lui, îi aparţinea de când se ştia. Dacă el i-ar fi cerut-o, i-ar fi îndeplinit dorinţa, în orice moment din trecutul lor. S-ar fi dăruit fericită, chiar dacă el nu o iubea. El nu i-a cerut niciodată acest lucru; dimpotrivă, a fost întotdeauna foarte corect. Când s-au căsătorit, cât de naivă era, credea că ţine cerul în mâini; visul ei fericit se făcuse ţăndări înainte să fi putut măcar gusta din el, luându-i orice şansă de a mai fi fericită pe viitor. Cel mai rău era că, de atunci, nici un alt bărbat nu mai intrase în viaţa ei.

Clătinându-se, îşi simţi buzele mişcându-se sub apăsarea gurii lui semeţe. Mâinile lui Piers erau acum mângâietoare; o căldură dulce-amară punea stăpânire pe corpurile lor, în mod irezistibil. Ea încercă să-şi adune puterile pentru a se stăpâni.

Totul fu în zadar când palmele lui insistente îi atinseră sânii care se întăriră voluptuos. Cu un suspin de plăcere, se lăsă în sfârşit în braţele lui; gura sa se deschise sub a lui şi-i întoarse pasional sărutul. Avu impresia că trăieşte din nou în vremea de dinaintea căsătoriei, când el era tandru şi delicat faţă de ignoranţa ei, iniţiind-o în bucurii necunoscute. Aceste momente delicioase îi luminau viaţa; se lipi drăgăstos de el, ezitând totuşi să se abandoneze imediat plăcerii misterioase. El îi respectă timiditatea.

Haideţi, povestea sa nu se va termina ca cea a Cenuşăresei, iar Făt-Frumos în armură strălucitoare nu era în acest caz decât un bărbat furios, orbit de bănuieli. Ea nu îşi făcea iluzii: această îmbrăţişare nu avea viitor. Dacă s-ar fi abandonat momentului, el ar fi dispreţuit-o şi mai mult, iar ei nu i-ar mai fi rămas decât să dispară pentru a doua oară. Nu era mai bine să reziste, indiferent cât de mult ar fi costat-o acest lucru?

De ce, o, de ce alesese Ruth această casă, tocmai aici? De ce aici şi nu în altă parte? Nu suferise destul?

încet, foarte încet, căci fiecare centimetru era parcurs dureros, mâinile lui Line alunecară de pe gâtul pe care îl mângâia, pe pieptul viril pe care îl respinse ferm. Buzele ei refuzară sărutul lui. Inima îi sângera.

- Eu. Eu nu apreciez obiceiurile barbare, bâigui când el îşi ridică în sfârşit capul.

Ea îi evită privirea, căzu în fotoliu şi contemplă starea jalnică în care se afla costumul ei de mătase. Vesta scurtă era intactă, dar rochia îi fusese ruptă şi mai mulţi nasturi smulşi.

- Prefer în mod cert manierele mai civilizate, adăugă ea cu
o voce fermă care o surprinse. Cum se putea comporta atât de natural, având în vedere că toată viaţa ei fusese brutalizată?

- Vă rog, nu vă cereţi scuze, îl ironiză ea pe un ton înţepător. în mod evident, faceţi parte din Epoca de piatră, dar, din câte ştiu, eşecul căsătoriei noastre nu vă justifică acest comportament de om din Neanderthal!

Pierce respira greu. Un val de sânge îi înroşi pomeţii aspri. încercă s-o ia din nou în braţe.

- Vorbeşti prea mult, murmură el cu o voce răguşită. întotdeauna vorbeşti prea mult.

Line îi îndepărtă cu greu mâinile. Inima încetă să-i mai bată puternic. în suflet i se născu ideea că de acum înainte nu îşi va mai putea reveni la normal. Totuşi, se aşeză liniştită, întorcându-şi privirea şi luă sticla de pe masă. îşi turnă un pahar plin, îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură, ca şi când viaţa sa depindea de această licoare şi fu mulţumită să observe că mâna îi era fermă ca o stâncă.

- Line.

Piers se aplecă spre ea şi-i opri sticla, în

momentul în care ea era pe punctul de a-şi turna încă un pahar de alcool. Ochii lui Line sclipiră de mânie: avea nevoie de băutură şi el o împiedica!

- Line, reluă el. Noi doi trebuie să vorbim. Sunt lucruri pe care.

- Să vorbim! exclamă ea cu o faţă inexpresivă. Să vorbesc cu dumneavoastră!

Singurul pahar băut îi dădu putere: simţea alergându-i prin vene o energie care putea fi luată drept curaj.

- Nu foloseşte la nimic să vorbim! Dumneavoastră şi ipocrizia dumneavoastră! Este posibil ca acelaşi om care dimineaţă se simţea jignit la vederea unui simplu bikini, să vrea seara să se arunce asupra mea, încercând să-mi smulgă hainele? Uitaţi-vă în ce hal mi-aţi adus rochia.

- Tu ai căutat-o, micuţă vrăjitoare, tu .

- Cum îndrăzniţi? Sunteţi jignit, fără îndoială de faptul că am sugerat că între Sheena şi dumneavoastră.

Îl privi cu un aer dezgustat.

- Ar fi trebuit să vă căsătoriţi cu ea, aşa cum îşi propusese mama dumneavoastră, aducând-o de la Edinburgh. Asta v-ar fi scutit de multe neplăceri, la fel şi pe mine - nu m-aţi fi insultat! Nu m-am lăsat niciodată înşelată de atitudinea faţă de Sheena, chiar când eram o fetiţă. Nu este asta o altă dovadă de ipocrizie?

- Adică? întrebă el cu blândeţe prefăcută.

Ea roşi.

- Ştiţi prea bine! Dumneavoastră şi Sheena, amintiţi-vă: când v-a trebuit o zi întreagă şi jumătate de noapte să verificaţi gardul cerbilor .

Piers surâse înduioşat, uimind-o.

- Era un gard foarte lung, zise el zâmbind la această amintire.

- Şi când aţi fost la pescuit amândoi şi v-aţi lăsat surprinşi de maree? continuă ea exasperată. Ce s-a putut întâmpla atunci? Oh! îmi amintesc: aţi remorcat barca până la plaja din Gairloch şi a trebuit să aşteptaţi ca mareea să o pună din nou pe linia de plutire.

- Eşti geloasă?

- Deloc! ţipă ea furioasă. Dar eu, eu nu am avut nici o şansă să mă apăr. Am fost judecată, declarată vinovată, condamnată fără să fiu ascultată; şi dumneavoastră sunteţi, scumpul meu soţ, cel care aţi fost judecător şi jurat. Când vă veţi întoarce acasă, vă veţi aşeza în faimoasa Cameră şi pentru a vă linişti nu mai puţin faimosul caracter, veţi simţi dorinţa să daţi la o parte tapiţeria roasă de molii şi să contemplaţi tabloul infam.

îşi coborî vocea, spunând ultimul cuvânt şi brusc, furia i se potoli. Era frântă de oboseală - nimic nu mai conta.

întinzându-se în fotoliu, închise ochii în speranţa că el va pleca, dar el nu se mişcă.

- Ascultă, spuse ea obosită. Am avut o zi foarte încărcată. Aproape că m-am înecat, am fost îngrozită şi nu cred că pot suporta mai mult de atât. De

asemenea, vă rog să mă lăsaţi singură.

Nu-şi putu da seama dacă era veselă sau tristă, în momentul în care uşa se închise în spatele lui. îi ascultă paşii în grădină, zgomotul porţii, Land Roverul al cărui motor se auzea din ce în ce mai slab, pe măsură ce maşina se îndepărta.

Urcă mecanic scara şi, punându-şi coatele pe fereastra camerei, privi pe celălalt mal al apei, luminat ici şi colo. Celălalt mal al vieţii sale.. .Cât de departe i se părea! La ani lumină.

Când va veni Ruth, ar fi mai bine să evite explicaţiile. îşi va da demisia şi va pleca fără alte comentarii. Asta va tulbura planurile lui Ruth în legătură cu lunga vacanţă pe care şi-au promis-o.

Line încetă să mai divagheze. Se dezbrăcă, făcu un duş şi se vârî în pat. Se simţea rău. Nu mai era un copil, nici măcar o tânără fată; i se părea că pe măsură ce treceau anii, suferinţa devenea insuportabilă. Durerea o tortura fără un remediu posibil - suferinţa o făcuse să-şi cunoască foarte bine propriul suflet.

Piers încă o dorea. îşi dăduse seama din aviditatea tandră cu care o săruta, din strălucirea ochilor, din ardoarea mâinilor şi din îmbrăţişarea sălbatică. De ce nu o mulţumea această dorinţă? De ce era atât de exigentă cu provenienţa ei? Era atât de important faptul că ceea ce îi oferea el nu era cu adevărat iubire? De ce nu-i era suficientă satisfacerea simţurilor, uşor de îndeplinit, uşor de uitat? Sau era la mijloc altceva ce nu putea fi uitat?

îşi luă un halat şi coborî să-şi facă un ceai.

Capitolul 4

în după-amiaza următoare, după ce îşi termină masa, îi fu instalat telefonul, fără prea mult deranj. După ce au verificat buna funcţionare a aparatului, instalatorii au plecat înainte să fi avut timp să le ofere o cafea. Se întreba cum să-şi petreacă restul zilei.

Evită cu hotărâre să privească celălalt mal al apei, în timp ce îşi pregătea un ceai de care nu prea avea chef şi pe care, de altfel, nici nu-l bău. îşi luă un hanorac peste blugi şi pulover şi, urcându-se în maşină, plecă spre Creevie. Acolo, îi trimise lui Ruth numărul de telefon, scris cu cifre mari, vizibile, pentru ca bătrâna doamnă să nu se înşele. îşi cumpără diverse ziare cu toate apariţiile disponibile şi câteva cărţi. Ziarele îi vor fi foarte utile: lui Ruth îi plăcea să aibă o privire de ansamblu asupra pieţei financiare şi a bursei.

La gândul acesta, surâse. Ajunse în singurul salon de ceai din Creevie. Ruth nu se baza doar pe globul ei de sticlă şi pe cărţile de tarot pentru a se informa, mai ales când trebuia să sfătuiască un om de afaceri. Făcea de asemenea apel la buna sa intuiţie, dar mai ales la tendinţele indicate în paginile financiare ale ziarelor. De aceea, Line făcea un rezumat pe care i-l citea în fiecare zi şi pe care Ruth şi-l amintea în cele mai mici detalii - avea asemenea multor alţi analfabeţi, o extraordinară uşurinţă de a memora discursuri întregi.

Line era la cea de-a treia brioşă şi la a doua cană de ceai, când Sheena Gow intră şi se aşeză în faţa ei. Deşi la vederea părului ei blond argintiu şi a eleganţei de bun-gust i se strânse inima, Line afişă un aer politicos, specific revederilor lipsite de entuziasm. Termină de pus unt pe brioşă şi aşteptă tăcută prima săgeată care nu întârzie să apară.

- Micuţa Linette, ţipă Sheena, ce surpriză să te văd aici!

Line nu răspunse. Avu un şoc să o revadă pe Sheena. Ele nu avuseseră niciodată puncte comune: în afară de faptul că Sheena fusese mai apropiată ca vârstă de cei treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani ai lui Piers, decât cei douăzeci şi patru ai Linei, se arătase întotdeauna distantă faţă de copiii din vale - încă îşi mai păstra distanţa, în ciuda aspectului său agreabil, un pic mai afectat poate, decât altădată; ochii săi de un albastru şters erau mai duri. Privirea pe care i-o aruncă lui Line era la fel de rece şi lipsită de prietenie, ca apele râului iarna. Semăna mai mult ca niciodată cu Regina de Gheaţă: îşi proteja cu gelozie tenul alb de lumina soarelui, nu-şi permitea să râdă şi nici expresiile care i-ar fi ridat faţa netedă - întotdeauna ireproşabilă şi perfect distantă.

Line, cu nervii întinşi la maximum, încercă să ia o atitudine relaxată. Aşteptă zâmbind reacţia Sheenei.

- Tu eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd aici, spuse Sheena, obligată să ia iniţiativa. Nu

am crezut niciodată că vrei să revii aici.

Line luă o înghiţitură şi ridică o sprânceană.

- Da? Şi de ce? spuse ea dulce.

Sheena se strâmbă şi râse piţigăiat.

- Poate pentru că îmi amintesc prea clar unele lucruri, Linette. Corectează-mă dacă greşesc, dar ai fugit cândva de aici precum un hoţ, nu-i aşa?

- într-adevăr, recunoscu Line.

Ochii săi mari de un albastru închis deveniră severi, iar gura fragedă se strânse la amintirea unei vechi nedreptăţi.

- Şi ştiţi la fel de bine ca mine, reluă ea sec, cine este responsabil de această fugă. Dar a trecut atâta timp de atunci.

Constată, vorbind, că Sheena nu o mai intimida: cei cinci ani petrecuţi cu Ruth îi întăriseră mult încrederea în ea însăşi.

- încă mai eşti supărată pe bietul Archie? se întristă Sheena.

- Dimpotrivă, n-am fost niciodată. Dar să vorbim despre altceva: au trecut cinci ani care m-au schimbat mult, m-am maturizat.

îşi scoase în faţă bărbia autoritară, hotărâtă să lupte dacă era cazul.

Sheena nu mai insistă şi schimbă cu dibăcie subiectul.

- Piers mi-a spus la telefon că ai închiriat casa pe timpul verii?

Line îşi turnă încă o cană de ceai şi o privi

gânditoare pe tânăra femeie. încercase de multe ori să descopere cine fusese cel care-i distrusese în mod conştient căsătoria. Vinovata era aşezată în faţa ei, cu ochii lucindu-i cu o sclipire rece pe faţa mândră, examinând-o aşa cum un pursânge examinează ţopăiala unui tânăr măgar. Cunoştea foarte bine intrigile Sheenei. Condusă la Eilean Ardh de foarte tânără, fusese pregătită cu sârguinţă să devină soţia lui Piers. Sigură de viitorul său, Sheena nu se gândise că ceva ar putea împiedica planurile construite pentru ea, de familie; astfel, se simţise autorizată să oprească mersul lucrurilor: pentru a-şi atinge scopul, utilizase pur şi simplu talentul tânărului ei frate, Archie. Line se întreba ce plan mai pusese la cale acum; prezenţa ei aici nu era cu siguranţă o simplă întâmplare.

- în ceea ce priveşte casa, nu sunt eu vinovata, glumi ea. Nu mi-aş cheltui banii astfel. Şefa mea este cea care a închiriat-o. Dorea să-şi ia o lungă vacanţă anul acesta, nu a mai avut vacanţă de mult timp: nu sunt aici decât pentru a-i uşura instalarea.

- Dar nu vei rămâne?

Line observă că Sheena respiră uşurată, ceea ce o făcu să se decidă. Nu, era hotărâtă, nu se va mai salva fugind a doua oară. Poate că va suferi din cauza durerii pe care o simţea, dar de data asta nimeni nu o va mai îndepărta.

- O! Da, rămân, murmură ea cu un zâmbet incert. Şefa mea are nevoie de mine. Este atât de ciudat

pentru ea să închirieze
0 casă.

- .şi la un preţ la fel de derizoriu, se plânse Sheena. I-am spus lui Piers că ar fi putut cere dublu, dar ştii cât de stupid de sentimental e el.

Line nu ştia nimic despre asta. Se gândea la rănile pe care
1le datora, unele morale, altele fizice, de când îl întâlnise ieri, iar ea se strâmba în sinea ei, afişând o figură indiferentă.

- Piers nu e nici stupid, nici sentimental, spuse ea. Este făcut din beton armat!

- El! Este cel mai vulnerabil dintre bărbaţi! Presupun, Line, că este inutil să apelez la bunele tale sentimente? îţi dai seama în ce situaţie jenantă îl pui? Imaginează-ţi ce vor zice oamenii când vor afla că ai revenit! Bârfele circulă atât de repede. Nu crezi că ar trebui să pleci cât mai curând, pentru a nu pune pe toată lumea în încurcătură?

Line, cuprinsă de un râs nervos, se abţinu să răspundă că era imposibil să-l pună cineva pe Piers în încurcătură. Era mai bine să nu comită acest gen de greşeală. Hotărî să fie diplomată.

- Nu pot, spuse ea. Lucrez pentru Miss Lee. Nu ştiţi ce înseamnă să munceşti pentru a trăi, nu-i aşa? Sunteţi plătită să executaţi anumite sarcini: Miss Lee îmi cere supunere, în schimbul căreia mă răsplăteşte cu un bun salariu.

- Sunt convinsă că va înţelege situaţia, dacă îi vei explica.

Chelneriţa se apropie agitată, iar Sheena o

îndepărtă cu un
gest autoritar al mâinii.

- Poate, reluă ea, aş putea discuta eu cu ea - totul e posibil între două femei de afaceri, nu-i aşa? Să nu crezi că vreau să-ţi dictez comportamentul, Linette, dar această confuzie trebuie lămurită cât mai curând. E atât de jenant pentru toată lumea.

- Pentru toată lumea sau pentru dumneavoastră personal? Am impresia că asta îl priveşte doar pe Piers.

- Ne priveşte pe toţi, repet. Pe familia lui Piers, pe locuitorii de aici. şi fiindcă insişti, pe mine însămi. Vorbind sincer, în aceşti cinci ani, Piers şi cu mine ne-am înţeles excepţional şi.

Ochii gri-bleu, atât de reci, se însufleţiră. îşi coborî privirea spre mâini, cu aerul unei timidităţi neaşteptate.

- îl înţeleg pe Pierce mai bine decât în trecut, reluă ea. Este tipul de om care se lasă chiar exploatat. De exemplu, are nişte principii total demodate. Poate nu vei crede, dar a refuzat mereu, categoric, să divorţeze de tine; de fiecare dată când abordam subiectul, îl respingea pretextând că erai foarte tânără la vremea aceea.

Line deschise ochii mari.

- Fără îndoilă, aştepta ca eu să divorţez? Sunteţi sigură că vorbim despre acelaşi bărbat? Cel pe care îl descrieţi, cu principiile lui de altădată, cu idei cavalereşti şi alte baliverne, nu l-am întâlnit

niciodată; este adevărat că percepem oamenii în mod diferit, nu-i aşa? Poate că Piers nu este unul şi acelaşi pentru toţi.

Sheena hotărî să ignore această impertinenţă. Judecând după buzele strânse, această decizie necesitase un efort considerabil. Faţa îi deveni şi mai inexpresivă, ochii păreau două pietre şlefuite, dar în afară de aceste semne de nervozitate, îşi păstra cu succes calmul. Când în sfârşit luă cuvântul, vocea sa avea tonul calm şi raţional, ca şi când ar fi discutat cu un delincvent care tocmai a provocat un scandal.

- Tu nu-l cunoşti pe Pierce aşa cum îl cunosc eu, Linette. La urma urmei, am crescut împreună. Mama lui ne-a adus pe mine şi pe fratele meu aici, acum douăzeci de ani; am locuit toţi la Eilean Ardh şi în aproape douăzeci de ani, înveţi multe despre un om - ştii cum să rezolvi problemele atunci când apar.

- Pobleme ca mine?

- Exact, aprobă graţios Sheena. Cândva am ţinut un consiliu de familie pe tema ta, aşa cum am făcut-o întotdeauna când am luat decizii importante. Ritualul era neschimbat, luam loc în jurul unei mese şi.

- Uşor de explicat, murmură Line clătinându-şi capul. Adevărul este că vă coalizaţi împotriva celui care îndrăznea să se sustragă regulilor voastre, hărţuindu-l până renunţa la planurile sale, sleit de puteri. Mă întreb cum a rezistat Piers până la a mă conduce la altar.

- A fost imposibil să-l facem să fie rezonabil, mai ales după ceea ce ne-a spus.

- Ce v-a spus?

- Că trebuia să te ia de soţie! Ne-am străduit în zadar să-l facem să înţeleagă că era pe punctul de a comite o prostie, că nici unul nu eraţi de învinuit, mai ales tu, Linette, care erai încă o copilă, a refuzat categoric să ne asculte. Atunci, îşi arătă vechile principii de onoare: nu voia să renunţe, datoria lui era să te ia de soţie. Cu cât încercam mai mult să-l facem să se răzgândească, cu atât se încăpăţâna mai mult. Ce s-a întâmplat cu copilul, Line?

Sub efectul şocului, Line aşteptă ca bruma de mânie din ochi să i se risipească. Când simţi că poate vorbi normal, îşi plecă privirea şi se concentră asupra degetelor.

- Nu vorbesc niciodată depspre această perioadă a vieţii mele, spuse ea dintr-o răsuflare. A fost prea penibil.

Piers! I-o va plăti când va pune mâna pe el! Îl va distruge, îl va jupui de viu! Cum a îndrăznit să spună asemenea minciună familiei sale!

- Sunt convinsă că a fost jenant, o asigură Sheena cu simpatia pe care i-ar fi acordat-o unei servitoare însărcinate. Ai avortat?

Ochii lui Line străluciră răutăcios, printre gene. Jocul acesta putea fi jucat în mai mulţi.

- Eram singură pe lume, declamă ea cu accente de patetism.

Sheena luă un aer înduioşat, delectându-se cu presupusa nefericire a Linei.

- Vai, dragă, înţeleg - dar e mai bine aşa, nu crezi?

Line observă fără să răspundă mişcarea degetelor sale, care o fascina. Lumea întreagă înnebunise. Achită nota de plată ca un automat. Se ridică precum o păpuşă mecanică, avu un surâs şters şi ieşi în lumina după-amiezii.

Urcându-se la volan, se forţă să nu se gândească la nimic. Se concentra asupra drumului, ceea ce nu era prea uşor când mintea îi clocotea de dorinţa răzbunării, fără a mai vorbi de mulţimea de întrebări. Ce era între Sheena şi Piers? De ce îşi minţise familia? De ce pretinsese că fusese însărcinată?

Ce prostie! în vale, se acorda mai puţină importanţă acestor lucruri decât în altă parte - atitudine rămasă din vechi timpuri, când izolarea obliga locuitorii să aştepte rarele vizite ale preotului, pentru a celebra o căsătorie.

Ieşi de pe şosea şi asta o făcu să revină la realitate. îşi alungă gândurile negre şi îşi propuse să ajungă întreagă acasă.

Aici, parcă maşina şi merse drept spre magazia de lemne; cu un mic topor ascuţit şi cu toată forţa braţelor, se înverşună să taie lemnele aliniate. Făcu o grămadă de aşchii nefolositoare pentru foc, pe care le împrăştie cu lovituri de picior. Reveni furioasă la maşină pentru a-şi lua ziarele şi celelalte provizii cumpărate.

Nu putea să mănânce, brioşele şi ceaiul îi tăiaseră apetitul. Luă două aspirine pentru durerea de cap şi urcă la etaj pentru a se întinde.

Nu intenţiona să doarmă, dorea să mediteze la ceea ce era de făcut. Dar la mijlocul unei savante pledoarii, în care îi oferea lui Ruth demisia sa, fără să-i spună exact motivul, Line se simţi prea obosită şi adormi.

Fu trezită mai târziu, de un zgomot. Soarele apusese de mult, iar acum era întuneric, o noapte fără lună, perfect senină; aşteptă ca zgomotul să se repete şi suspină cu regret când îl reauzi - ceva se mişca pe rocile malului. Cel puţin, zgomotul nu venea din casă. Cinci ani de viaţă citadină îi schimbaseră părerea pe care o avea despre siguranţa personală, dar revenită aici, adoptă vechile obiceiuri: nu încuia uşile, nici măcar nu închidea ferestrele, măcar contra ploii. Dar aceste zgomote ascunse ale nopţii o alertară, totuşi. Ascultă atent, pentru a-şi da seama de unde venea sunetul: identifică zgomotul unei bărci trase pe pietrişul malului, scârţâitul paşilor care traversau pietrişul, apoi tăcere. în sfârşit, zgomotul făcut de broasca de la intrare.

Line sări din pat, îşi luă halatul şi alergă pe scări, fără să aprindă lumina. Nu era decât o singură persoană care ar fi avut imprudenţa şi atâta tupeu, încât să intre aici ca la ea acasă; înarmându-se cu un impresionant baston, găsit în hol, aşteptă în spatele uşii descuiate, gata să-l lovească acolo unde îl doare

mai tare.

- Răutate!

Piers o luă total pe neaşteptate, înconjurând casa şi intrând prin bucătărie, care nu era încuiată. îi prinse bastonul şi i-l luă, după o scurtă luptă. în întuneric, ea scoase un ţipăt de furie; sări asupra lui, cu degetele ca nişte gheare, încercând să-l zgârie pe faţă. Unghiile de la mâna dreaptă îşi atinseră scopul, auzi un urlet de durere. în ciuda atacurilor sale rapide, fu ridicată şi transportată sub un braţ ca un pachet oarecare, până în sufragerie; el aprinse o lampă şi o aruncă într-un fotoliu.

- E mai rău decât dacă aş fi vrut să prind o pisică sălbatică, spuse el ştergându-şi obrazul zgâriat.

îi examina pe sub genele plecate fiecare gest, căutând o scăpare. Nu purta kilt de această dată, ci blugi decoloraţi strânşi pe picior şi un pulover gros. Părea mai odihnit decât ea. îşi aminti că are părul în dezordine, ochii înceţoşaţi de somn şi halatul desfăcut. îşi acoperi iute picioarele şi îşi strânse cordonul; îşi trecu mâna prin părul desfăcut, pentru a-l aranja. I-ar fi plăcut să se împrospăteze, dar el îi împiedica trecerea, cu un aer încăpăţânat.

- Ce poveste de adormit copiii i-ai spus Sheenei? o întrebă el fără blândeţe.

- Oh! Cea pe care o aştepta, spuse ea neglijent, măsurând distanţa care o separa de uşă şi calculând şansele de a ieşi înainte ca el să o împiedice. Nu avea şanse prea multe, dar merita să încerce.

- Oricum, continuă ea, era povestea Sheenei, nu a mea. Nu am făcut decât să o înfrumuseţez.

Privirea îi alunecă din nou spre uşă.

- Nu încerca, o sfătui el. N-am chef de glumă.

- Nici eu! Vă amintesc faptul că aţi venit aici fără a fi invitat, pe proprietatea lui Ruth, unde nu aveţi nici un drept să intraţi. Dacă aşa aţi decis să vă comportaţi, pe viitor voi încuia toate uşile. Cred că mergeţi un pic prea departe cu manierele dumneavoastră de „Stăpânul Văii".

- Dacă încui uşile, le voi sparge.

Lumina lămpii se reflecta în părul lui brun-roşcat şi-i reliefa obrajii şi maxilarul.

- în al doilea rând, ai putea să te lipseşti de anumite ironii de genul „Stăpânul Văii". Ştii prea bine că asta nu mai are nici un sens acum, nimeni nu-i mai dă importanţă.

- Serios? se miră ea cu obrăznicie. Ştiu asta şi cea mai mare parte a sătenilor o ştiu de asemenea; dumneavoastră sunteţi cel care se pare că nu a înţeles acest lucru, cu îngâmfarea şi maniera de a acţiona după propriile reguli.

- E mai bine decât să inventez poveşti pentru a deruta oamenii, spuse el. Dacă ai făcut un avort, târfuliţo, nu era copilul meu!

- Nu, într-adevăr, recunoscu ea suav, dar n-a fost cazul! Totuşi, aşa cum spunea unchiul meu Fergie, e nepoliticos să contrazici pe cei mai în vârstă sau pe

superiori, aşa că m-am ferit să-i contrazic. Uimitor cât de repede circulă aici veştile, nu-i aşa? Presupun că Sheena era pusă de acord cu dumneavoastră când m-a întâlnit la ceai. Trăiţi împreună? E posibil acum, când mama dumneavoastră a luat decizia să locuiască la Edinburgh, nu-i aşa? Nu mai este cazul să inventaţi poveşti fanteziste despre ţarcuri de cerbi sau alte seri sub clar de lună pe plaja din Gairloch! Cred că voi avea motive de divorţ, motive serioase, altceva decât o vagă incompatibilitate de caracter. Tot ce cer este o dovadă clară de adulter.

- Pe care n-o ai!

- Este adevărat, admise ea cu un zâmbet şiret, dar cred că aş putea să o obţin. Sunt sigură că doamna în cauză va fi ericită să-mi facă acest serviciu, dar toate la rândul lor. Ideea avortului nu a venit în nici un caz din partea mea, ci a dumneavoastră. Sheena mi-a povestit totul despre consiliul vostru de familie, când am fost subiect de discuţie. Cum aţi îndrăznit să lăsaţi de înţeles că sunteţi obligat să mă luaţi de soţie?

El nu-i mai auzea cuvintele, ci o fixa doar, absent. îşi făcea planuri, cum să o ducă cu vorba. Probabil că-l ura pentru asta

- pe de altă parte, îl iubea prea mult ca să ajungă aici. Dacă ar putea să citească în el, să vadă şi să înţeleagă ce se ascundea în spatele acestei măşti impenetrabile!

Aparent, el luase o decizie, căci se aplecă asupra ei şi o luă în braţe, ridicând-o de pe fotoliu şi ţinând-o strâns sub braţ, în ciuda răsucirilor ei; mâinile lui nu erau tandre şi ea protesta cu vivacitate.

- Ce vreţi de la mine, de fapt? explodă ea.

- Să-ţi pun beţe în roate!

Cum ea continua să se zbată, el o lovi cu mâna liberă peste şale.

- Sheena vine să stea câteva zile şi vreau să aibă o însoţitoare, explică el.

- Nu puteţi face asta! Nu vreau să merg acolo, nu voi merge!

- Ba vei merge, spuse el vesel.

O puse jos şi îşi scoase centura, zâmbind la frica pe care o citea în ochii ei larg deschişi.

- Linişteşte-te, nu te voi bate, deşi aş avea motive s-o fac. Vreau doar să stai liniştită, în timp ce traversăm apa.

- Voi ţipa din toate puterile! Nu mă veţi putea ţine în barcă, voi sări.

- Ţipă, atunci! Nu e nimeni să te audă şi chiar dacă te vor auzi, vor crede că e o vulpe care scheaună. în ceea ce priveşte săritul, ne vom uda amândoi, fiindcă te voi scoate din apă, chiar dacă ar fi să-mi ia toată noaptea.

Luă o cuvertură de pe canapea şi i-o puse pe umeri. O ţinu strâns în timp ce-i aşeză cutele şi îi strânse centura în jurul taliei, imobilizându-i braţele

de ambele părţi, dar lăsându-i capul liber. Semăna cu un pachet bine legat.

- Asta ar trebui să ţină, spuse el, verificând rezistenţa centurii. Ar fi trebuit să fac asta acum câţiva ani. Este singura modalitate inteligentă de a proceda cu o pisică sălbatică de felul tău.

- Voi arăta vânătăile la toată lumea, voi striga după ajutor.

Restul ameninţărilor se pierdură într-un zgomot înfundat, căci îi trase cuvertura peste cap.

- Stai liniştită, îi spuse el, scuturând-o. Sunt sătul de cicăleala ta! Acum vei vrea să mergi de bună voie sau va trebui să te car?

Line se zbatea din toate puterile, fără să reuşească să se elibereze; luă decizia să fie cât mai sâcâitoare. Piers nu ar putea niciodată să pretindă că a fost de acord să vină, orice ar fi. îşi lăsă genunchii strânşi şi se ghemui moale pe bancă.

- E mai bine, spuse el cu un zâmbet care o exasperă într- atât, încât simţi nevoia să-l muşte. Oricum, nu ai fi putut merge cu picioarele goale. Ai început deja să porţi încălţăminte?

O ridică şi o aruncă pe umăr, ţinând-o strâns de genunchi.

- Este imposibil.. .vibra vocea lui Line, prin cuvertură, nu am haine.

- Nu ai nevoie, seara asta. Mâine dimineaţă voi veni să-ţi iau tot ce ai nevoie pentru câteva zile.

- Ruth ar putea să dea telefon îi aminti ea, în timp ce el ieşi în noaptea liniştită.

Îl auzi râzând fără reţinere.

- Să sune! Va renunţa repede!

Line îi spuse deschis ce credea despre el şi despre manierele lui, cu calificativele cele mai sugestive, din fericire înăbuşite de grosimea cuverturii. El o ţinea în continuare la fel de strâns.

- Nu mai înjura aşa! Dacă mai spui un singur cuvânt grosolan, te lovesc.

Era atât de zdruncinată pe umărul lui, încât se temea să nu-şi piardă respiraţia; el traversă cu paşi mari pietrele şi nisipul, până la barcă; puse fără prea multă ceremonie povara pe nisipul umed, până împinse barca în apă. Se întoarse spre Line şi nu o puse pe un scaun, ci pe fundul bărcii, între picioarele sale. Luă ramele, fluierând cât mai natural, ca şi când să iei o femeie cu tine, împotriva voinţei ei, era una dintre cele mai obişnuite îndeletniciri. Îşi suflă părul care îi acoperea faţa şi privi în jur.

- Când voi fi liberă, ameninţă ea, vă voi scoate ochii! Veţi regreta, vă previn!

- Line, răspunse el mai mult amuzat, decât furios, un pic obosit din cauza vâslelor, dacă încetezi să te mai comporţi ca o sălbatică, te voi lăsa să dormi în patul meu singură.

- Vreţi să spuneţi că. Nu mă veţi.

- Viola? Nu atâta timp cât eşti rezonabilă. În caz

contrar, te voi însoţi şi vom folosi noaptea în alt scop. Deci, te-ai hotărât să fii cuminte?

- . da, confirmă ea cu repulsie.

- Şi vei juca rolul de soţie iubitoare, mâine dimineaţă la micul dejun şi de fiecare dată când ţi-o voi cere?

Line se răsuci, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă, iar cuvertura îi recăzu pe faţă.

- Da, articulă ea.

Ideea de a petrece o noapte cu el era intolerabilă. Un singur sărut de-al lui ar fi distrus-o, ar fi lăsat-o fără forţă sau voinţă. Apoi, ar face din ea ce ar vrea, ar fi fost o pradă ideală. îi era suficient de greu să uite trecutul, trebuia să se uite acum şi prezentul? Şi apoi, nefiind nici tandru, nici răbdător, dacă nu va observa că pentru ea era prima dată?.

Barca ajunse la mal. Sări şi, prinzând-o de centură, o trase ca pe un peşte prins în undiţă.

O puse în picioare şi legă barca. Mută, fu dusă până la casă. Nu prin spate, de data aceasta - ea număra paşii - ci pe aleea care ducea până în faţa vilei. în sfârşit, îşi eliberă capul.

Se aflau pe scara monumentală. Cel puţin nu o ducea în Cameră. Crezuse că va înnebuni în acel loc sinistru.

Camera unde intrară avea un vast şemineu, în care ardeau buşteni mari. O aşeză în faţa acestuia pentru a-i scoate centura. începu să tremure când

pătura îi căzu de pe umeri.

- Ţi-e frig?

- Nu, dârdâi ea scuturându-şi mâinile amorţite din cauza imobilizării forţate, dar sunt udă! Intră apă în coaja aia de nucă şi am stat într-o băltoacă.

- Dezbracă-te şi bagă-te în pat. Poţi lua bluza mea de pijama.

- Aş prefera o baie caldă.

- Doar sub o atentă supraveghere. Nu am încredere, ai dovedit deja că ştii să evadezi de la Eilean Ardh.

- Vă rog, spuse ea muşcându-şi buza de jos pentru a nu-i mai clănţăni dinţii. Piers, hai să facem un târg. în schimbul unei băi calde şi al unui sandviş, mă angajez să nu vă cauzez nici o neplăcere. Voi face ceea ce doriţi. Puteţi avea încredere în mine. Ştiu să-mi recunosc înfrângerea.

O jumătate de oră mai târziu, era spălată, uscată şi ghemuită într-un pat în care ar fi încăput o întreagă familie; muşca dintr-un sandviş mare şi sorbea câte puţin din paharul cu lapte cald, puternic aromat cu whisky. Curajul şi încrederea îi reveniră odată cu cheful de vorbă - dar poate că băutura îi dezlegase limba.

- Deci, întrebă ea cu aerul unui conspirator, cât timp trebuie să joc această comedie?

- Nu ţi-am spus? Câteva zile vor fi suficiente, spuse el, aşezându-se pe marginea patului.

- Spuneaţi că voi avea tot patul doar pentru mine?

- Hm! Patul poate, dar nu si camera. Mă voi mulţumi să dorm pe canapea, noaptea asta. Nu te voi deranja, abia dacă îţi vei da seama că sunt aici. Totuşi, nu-mi voi căuta plăcerile în altă parte.

- Să înţeleg că nu aţi făcut-o niciodată? îl ironiză ea.

Piers se ridică, luă o cuvertură din dulap si se înveli cu ea.

Se aşeză în faţa focului. Vocea lui se auzi în penumbră, subit obosită:

- Cinci ani, e mult iubita mea, pentru un bărbat care n-a făcut niciodată legământ de castitate.

Capitolul 5

Line fu trezită de o rază de lumină ce-i mângâia pleoapele. Se întoarse pe o parte, pentru a nu-şi pierde somnul liniştit. Dar somnul îi fugi, alungat de lumina zilei; se trezi gândindu-se la orele următoare care se anunţau ameninţătoare. Deschise ochii cu regret, aşezându-se în pat. Era singură în cameră. Piers dispăruse, iar focul de ieri seară se transformase într-o grămadă de cenuşă în şemineu. Se ţinuse de cuvânt: cele două valize ale lui Line erau puse lângă pat.

Trebuia ca în această dimineaţă să se folosească de toată abilitatea şi diplomaţia de care era capabilă. Să o înfrunte pe Sheena la micul dejun, să-i răspundă la întrebările otrăvite putea deveni un lucru periculos. Pentru un moment, se blestemă că avea limba atât de ascuţită: toată lumea îi spusese că va avea necazuri şi iată că totul se adeverise. Dacă ar fi avut prezenţa de spirit să se fi arătat mai flexibilă, noaptea trecută, nu s-ar fi aflat acum în această situaţie delicată. Dar se comportase ca o tânără fără minte, dăduse frâu liber limbii şi se lăsase dominată de furie: ar fi vrut să-l rănească, să-l lovească, de parcă asta i-ar fi putut alina durerea.

înainte să intre în baie, îşi privi halatul distrus: avea o pată mare pe spate, întărită de sare şi nisip - era a doua vestimentaţie pe care Piers i-o distrugea. Dându-şi jos bluza de pijama în care dormise, îşi luă halatul şi ieşi pe culoarul ce ducea spre baie. Aici, un

miros pe care îl recunoscu fără plăcere, se simţea pretutindeni: era parfumul Sheenei. Deschise geamul pentru a aerisi camera şi dădu drumul la apă.

Reîntoarsă în cameră, se gândi cum să se îmbrace. La capitolul eleganţă, era inutil să încerce să concureze cu Sheena, care purta întotdeauna ţinute clasice de bună calitate, costume perfect croite, cu nelipsitul şirag de perle; puloverele şi fustele sale, cumpărate din marile magazine, nu ar fi putut rivaliza cu tweedul ţesut de mână şi caşmirul fin purtat de Sheena. Provocatoare până la capăt, îşi luă o pereche de blugi noi, foarte mulaţi şi un pulover larg, pentru a contrasta. îşi prinse părul în coadă de cal, având aerul unei adolescente.

Luase decizia să nu se grăbească, dar se trezi alergând vinovată pe scări, ca nu cumva să facă pe cineva să o aştepte; dădu nas în nas cu Piers, care o pândea jos.

- Cred că am întârziat un pic. Cum aţi dormit pe canapea
- bine, sper?

Piers schiţă un zâmbet şi-i aruncă o privire grea printre genele întoarse.

- Am fost mulţumit, dar recunosc că am vrut să împărţim patul după o oră şi asta nu din cauza patului.

- Ar fi trebuit să ascuţiţi un pumnal şi să-l puneţi între noi, îl ironiză ea. Aşa se întâmpla în toate romanele istorice.

Ea îşi adânci mâinile în buzunarele pantalonilor şi-l privi cu un aer îngrijorat.

- Cum intenţionaţi să-mi explicaţi prezenţa aici? Sper că nu lăudându-vă cu imposibilul.

- Vrei să spui cu împăcarea noastră? se miră ea răutăcios. Nu, draga mea, am spus pur şi simplu că vei rămâne aici câteva zile.

- Şi bineînţeles, nimeni nu va întreba de ce?

- Exact. Dar mă îngrijorez pentru tine. Vei şti să te aperi dacă vei fi întrebată?

- Dacă cineva mă întreabă, voi spune că sunt aici din pură răutate.

Micul dejun era servit într-o cameră mică, la dreapta scărilor. Sheena era deja la masă. O întâmpină pe Line cu obişnuitul ei zâmbet fals.

- Bună ziua, Linette, spuse ea ca şi cum nu era nimic anormal ca Line să fie la Eilean Ardh. Sper că te simţi mai bine în această dimineaţă. N-am fost surprinsă ieri seară să aflu că deja erai în pat, nu prea arătai bine ieri dimineaţă, la Creevie. Ai deseori aceste crize?

- Nu-i lasă nici un minut să respire, interveni Piers, oferind cănile de cafea. Odată, a trebuit să stea două zile într-o cameră întunecată.

Line, pentru a nu rămâne datoare, se aşeză alene, abţinându-se cu greu să nu izbucnească în râs.

- Exageraţi, Piers. O zi, poate, dar niciodată două. De altfel, mă simt mult mai bine, astfel încât mă voi întoarce la vilă şi mă voi apuca de lucru.

- îţi interzic asta! spuse calm, în timp ce, pe sub

masă, genunchiul său îl atingea insistent pe al ei. Eşti prea agitată în ultimul timp şi îţi cer să rămâi câteva zile aici, ca să te odihneşti, înainte de a o lua de la capăt. înclin să cred că ceea ce ţi s-a întâmplat ieri a fost ceva serios şi nu trebuie să exagerezi.

- Cred că aveţi dreptate, spuse ea, străduindu-se să-i zâmbească.

Vorbea cu atâta convingere, încât era imposibil să nu-l iei drept un soţ iubitor. îi surprinse în acelaşi timp strălucirea din ochi. Trebuia să-l ia în serios, propunerea lui nu era doar o sugestie plină de grijă, era o comandă. Nu te voi mai lăsa să pleci a doua oară, iată ce însemna de fapt zâmbetul lui de soţ neliniştit.

Uşa se deschise şi domnişoara Matthiesson, menajera, intră cu o mare farfurie de ouă cu şuncă, pentru a completa porridge-ul şi pâinea prăjită deja servite. Line îşi înfrână dorinţa de a striga: „Matty, ce plăcere să te revăd!“ Se mulţumi să-i adreseze un zâmbet radios. Primi în schimb o privire veselă, radiind de complicitate şireată.

- Bună ziua, doamnă, spuse simplu Matty cu o voce cordială. Sper că vă simţiţi mai bine.

Line ridică privirea, întâlnind ochii căprui strălucitori şi abia reuşi să-şi păstreze seriozitatea.

- Mă simt mult mai bine, mulţumesc. îmi pare rău că v-am cauzat acest deranj.

Piers se înţelesese cu Matty şi, evident, modul în

care îşi susţinea rolul şi dădea replicile îl amuza.

- Totul s-a petrecut atât de pe neaşteptate, adăugă Line pentru a păstra ambiguitatea.

- Neaşteptat este cuvântul potrivit, spuse bătrâna menajeră a cărei privire o întâlni pe cea a lui Piers; dar nu este nici un deranj.

Aşeză farfuria pe masă, apoi se îndreptă spre bucătărie.

în tot acest timp, Sheena rămase tăcută, cu faţa încremenită. Doar ochii exprimau dezaprobarea; după ce uşa fu închisă, trecu la atac.

- Iată partea proastă cu servitorii bătrâni, Piers. îmi imaginez că n-ai observat nimic - este adevărat că tu o vezi în fiecare zi. Absenţa mea prelungită mă face să văd lucrurile într-o altă lumină. Această femeie este de o familiaritate deplasată. să-i vorbească astfel Linettei!

- Şi de ce nu? interveni Line. O cunosc de foarte mult timp. îmi amintesc chiar că unchiul Fergie i-a făcut curte, fără succes.

- Nu a fost singurul, o consolă Piers. Matty este o persoană foarte pretenţioasă în ceea ce priveşte alegerea logodnicilor.

Sheena rămase cu buzele strânse. Conduse conversaţia spre un subiect care îi era mai aproape de inimă, satul din Glenardh. Se plânse că s-a schimbat în cel mai rău mod cu putinţă. în timpul expunerii sale, Line ronţăi o felie de pâine prăjită, bându-şi cafeaua neagră şi foarte fierbinte; îl observă

pe Piers luându-şi micul dejun cu mare poftă. Nu prea îi acordă atenţie Sheenei, care trăgea un semnal de alarmă asupra degradării satului.

- Deplorabil! spuse Sheena. Acest nou hotel, apărut ca un neg, toate acele pancarte care anunţă „camere de închiriat". Şi străinii! Degradează vilele pe care Piers le-a permis să le cumpere: adaugă curţi interioare, transformă căsuţele în ateliere şi alte orori. Vechea atmosferă a văii va dispărea complet. Nu mai este ceea ce ştiam pe vremea când era copii. Spiritul de familie a dispărut.

- Dacă locurile nu se schimbă odată cu trecerea vremii, mor, remarcă Piers, ridicându-şi nasul din farfurie. Nu a existat niciodată un astfel de spirit de familie - spirit al satului, poate, nimic mai mult. Cred că va avea succes cu noii săi locuitori, care au îmbunătăţit fără discuţie cadrul de viaţă. Cât despre curţile interioare, este foarte agreabil să-ţi petreci acolo serile de vară, iarna sunt mai drăguţe de privit decât o simplă curte goală.

- Dar să vinzi casele, totuşi, se indignă Sheena.

- Nu le dau decât cuplurilor tinere care nu intenţionează să părăsească ţara. Nu este mai bine să le vând, decât să le văd căzând în ruină?

- Asta dă totul peste cap! gemu Sheena.

în disperare de cauză se întoarse către Line.

- Tu ce crezi, Linette?

Foarte stângaci, Line încercă să nu ia parte la

discuţie.

- Eu. nu prea ştiu ce să spun, murmură ea. N-am făcut decât să ocolesc satul pe drumul spre Creevie, dar ceea ce am văzut mi s-a părut cochet şi bine adaptat. Totul este curat şi am văzut şi două bărci noi de pescuit.

- Care le rotunjesc foarte mult veniturile, plimbând vara turiştii, întrerupse Sheena cu o urmă de dispreţ. Glenardh a devenit un centru vulgar de vilegiatură, nu crezi?

- E mai bine decât să dispară, interveni Piers pentru a o scuti pre Line de răspuns. Nu este bine să te încăpăţânezi să trăieşti în trecut, Sheena: sunt oameni plini de viaţă care menţin satul viu, nu legende seculare. Nu uita că MacArdh nu erau originari din vale: au venit aici pentru că fuseseră deposedaţi şi proscrişi şi căutau un loc unde să se instaleze. Au fost primiţi aici şi autorizaţi să rămână liniştiţi - nu putem fi şi noi, la rândul nostru generoşi?

Ochii săi cenuşii reveneau fără încetare la Line, întârziind cu o plăcere evidentă asupra blugilor mulaţi şi a puloverului larg.

- Line, am treabă în sat şi îţi propun să mă însoţeşti. Nu, continuă el retezându-i scurt orice protest, nu trebuie să te schimbi, eşti perfectă aşa.

Line făcu o grimasă în spatele Sheenei, nici nu avea intenţia să se schimbe! Dorea din suflet să evite satul, îngrozindu-se la ideea că ar putea să

întâlnească vechi prieteni care ar da naştere unui

val de presupuneri. Bineînţeles, nimeni nu va fi atât de nedelicat să pună o întrebare directă, dar seara, în jurul focului, prezenţa ei va fi subiectul tuturor conversaţiilor. Aparent, lui Piers nu-i păsa, bârfa nu-l afecta; ea trebuia să fi fost construită dintr-un material mai fragil.

- Mi-ar plăcea şi mie să vin, declară subit Sheena.

Privirea lui Piers se intersectă cu cea a lui Line, care îşi
reţinu un zâmbet.

- Cine însoţeşte pe cine? murmură Line printre dinţi, soţului ei.

îl luă de braţ şi ieşiră în hol.

- Asta le va da de bârfit şi vor fi încântaţi, şopti ea, în timp ce o aşteptau pe Sheena.

Când Line vru să se încheie la haină, el clătină din cap şi-i puse mâna pe abdomenul plat.

- Este mai bine să o laşi descheiată, sugeră el. S-ar putea crede că ascunzi ceva, lumea va începe să vorbească.

Line se înroşi şi îşi ridică fermoarul până la bărbie.

- ... aşa cum s-a mai întâmplat deja o dată, nu-i aşa?

El îi privi chipul împurpurat cu o privire veselă.

- De unde să ştiu eu? Personal, n-am auzit nimic vorbindu-se.

- Ştiţi, nu mai am deloc chef să vă însoţesc, spuse ea cu voce scăzută. Tocmai mi-am dat seama ce s-a putut crede despre mine.

- Eu însumi am fost subiect de bârfă, după cum chiar tu mi-ai spus-o cu multă bunăvoinţă, spuse el acru. Dar era vorba doar despre un ţarc foarte mare, iar nisipurile din Gairloch sunt fascinante la lumina lunii.

- Exact asta am spus. Vă atrag atenţia totuşi că reputaţia mea era nepătată şi dumneavoastră sunteţi cel care a pătat-o!

- Atunci, voi încerca să te despăgubesc, spuse el râzând de furia ei.

Satul Glenardh era construit pe malul apei; era adăpostit de versantul muntelui Bienn Ardh, al cărui vârf rotunjit se ridica la aproximativ patruzeci şi doi de metri deasupra apei. Casele albe, strălucitoare, contrastau cu verdele dulce al câmpiilor situate la poale.

Line sări din maşină şi privi veselă în jurul ei. Piers parcase în faţa a ceea ce Sheena numise cu dispreţ „noul“ hotel.

Totuşi, nu era nimic agresiv la această noutate: fuseseră construite o serie de case în stil tradiţional, a căror arhitectură se armoniza cu restul construcţiilor vecine. Faţada proaspăt vopsită reliefa verdele închis al arbuştilor plasaţi de o parte şi de alta a intrării.

Ea îşi amintea cu exactitate satul - cinci ani nu erau de-ajuns să uite locul unde a crescut. Fusese întotdeauna elegant, dar acum oferea un aer de prospeţime. Pe platoul înverzit erau parcate trei

maşini ale turiştilor.

- Nu e tocmai aglomerat, spuse ea întorcându-se spre soţul ei.

- Este abia la început de sezon, răspunse el cu un surâs complice. Una din calităţile esenţiale ale unui pescar este cea de a şti să păstrezi un secret. Când găsesc un loc favorabil, rareori îl divulgă. Sunt aceiaşi care revin în fiecare an, fie că plouă sau că e vânt; dar locul va fi plin mai târziu, la vară.

- Turişti! exclamă Sheena cu un dispreţ vădit.

Sheena se prefăcea că acorda întreaga sa atenţie câinelui ei, un pechinez antipatic, cu ochi rotunzi şi mari, care, după opinia lui Line, avea să-şi piardă obişnuinţa de a merge, dacă stăpâna sa continua să-l care pretutindeni în braţe.

Piers îi propuse să o prezinte administratorului, dar Line îi refuză oferta. Preferă să-i lase pe Piers şi pe Sheena să meargă împreună până la mica şcoală, cât despre ea, avea altceva de făcut. Din toată valea, nu-şi amintea cu plăcere decât de o singură persoană, căreia nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să-i pună vreo întrebare indiscretă. începu să caute uşa albastră, veşnic deschisă.

Zgomotul războiului de ţesut o ghidă. Fu întâmpinată încă din prag, cu un ţipăt de bucurie.

- Linette! Intră!

Line se revăzu acum cinci ani. Catriona MacDonald era mereu ocupată cu ţesutul, iar bunica ei, foarte în vârstă, stătea lângă sobă, ridicându-şi

ochii aproape orbi. O primiră călduros, îi pregătiră un ceai, prăjituri, o plăcintă abia scoasă din cuptor şi un vas cu unt auriu. Conversaţia era la fel de simplă şi de naturală ca de obocei, când Line suna de la hotelul din Creevie la mijlocul zilei. Nimic nu trăda faptul că lipsise timp de cinci ani. Trecutul nu era evocat dintr-un unghi personal, care ar fi putut deveni jenant. Timpul trecu repede. Când Piers intră înclinându-şi silueta, Line avu impresia că era acolo doar de câteva minute.

- Ce faceţi doamnelor, staţi de vorbă? Unde este ceaiul meu?

- Sunt poveşti de-ale fetelor! zâmbi Catriona, mergând să mai aducă o cană din dulap. Nu sunt destinate urechilor bărbaţilor, dragul meu domn.

Reveni cu o cană şi un material pe care îl probă pe Line.

- îţi place această ţesătură? Modelul este creat de mine. Este un magazin la Fort William care îmi cumpără tot ce ţes - crezi că le va plăcea acesta?

Line pipăi stofa moale şi-i aprecie nuanţele delicate - o îmbinare de roz şi mov care amintea de anumite flori de primăvară.

- Dacă nu le place lor, ţi-l cumpăr eu. E răpitor.

- Aici este suficient material pentru a-ţi face un costum, mai ales pentru un mic model ca tine, râse Catriona. Ştii că Mamie a anunţat venirea ta? E clarvăzătoare, sunt sigură.

- Fiecare familie are o bătrână clarvăzătoare, ironiză Piers. Ele sunt blestemul Scoţiei. L-a „văzut" şi pe Hamish MacGagor, Cat?

Catriona îşi ridică privirea. Ochii îi străluceau maliţios.

- Am aşteptat timp de trei ani să se decidă, dar nu era grăbit - acum, este rândul său să aştepte să mă decid. Poate că îmi va lua trei ani să hotărăsc.

- Eşti mulţumită? o întrebă Piers pe Line, revenind la maşină. Vezi că nu aveai nici un motiv să-ţi fie teamă.

- Nu îmi era teamă, în orice caz, nu de Catriona. Ea nu m-a ameninţat niciodată, mi-a fost întotdeauna prietenă - nu pot spune acelaşi lucru despre toată lumea. Unde e Sheena?

- A rămas la şcoală pentru a organiza petrecerea de 1 Mai.

- Nu este un pic prea devreme? Credeam că jocurile aveau loc în august.

El îi strecură mâna sub braţul său.

- Este un nou profesor care face parte din clanul Oban, la care tradiţia jocurilor a rămas vie şi este întotdeauna sărbătorită la 1 Mai. Nu e o idee rea; este mai bine chiar, decât să le ţinem în plin sezon, când suntem invadaţi de corturi; este mai uşor şi pentru artişti şi concurenţii din arenă: imaginează-ţi cimpoierii transpirând în marile lor uniforme şi pălăriile cu pană. Sheena nu are aceeaşi părere, aşa

că am lăsat-o să discute în continuare, dar în acest caz, adăugă Piers cu un surâs enigmatic, nu cred că va avea ultimul cuvânt de spus, căci are de-a face cu un tânăr foarte hotărât. De altfel, cum l-am anunţat că eşti aici, îţi va cere probabil şi ţie să te implici în organizarea petrecerii.

- Mulţumesc din suflet, dar aş prefera din toată inima să nu iau parte la aceste festivităţi. Nu prea mă pricep la aşa ceva şi, în afară de asta, există riscul de a fi plecată în perioada respectivă.

- Vei fi aici, o asigură el, ajungând la maşină cu o expresie de hotărâre neclintită. Contez pe tine, spuse el pe tonul adoptat atunci când vorbeşti unui copil capricios.

Buzele senzuale ale lui Line se întăriră. Adoptă aceeaşi intonaţie ca a lui.

- în acest caz, nu vă rămâne decât să explicaţi că fac rareori ceea ce se aşteaptă de la mine, nu-i aşa?

- Line, cei de aici au fost deja avertizaţi de venirea ta: te vei comporta aşa cum trebuie să se comporte soţia mea. Nu este o cerere, este un ordin. îţi vei asuma tot ceea ce îţi revine să faci, precum: să vorbeşti cu juriul, să dai premii, să-i mângâi pe copii pe cap.

- Adică tot ceea ce făcea mama dumneavoastră. Mă tem că nu sunt demnă să-i urmez. Amintiţi-vă că sunt o fată necinstită: v-am făcut familia de ruşine. Mâinile mele, spuse ea întinzându-le ironic, sunt pătate de păcat! Ele nu vor şti să pună coroniţele de

flori pe capetele inocente.

Spera că-l descurajase să-şi ducă planul la împlinire; încerca să-i ghicească pe chip un semn de aprobare, dar el părea mai inflexibil ca niciodată. Asta o irită.

- Garantez că Sheena şi-a adjudecat deja rolul principal în aceste activităţi, de la plecarea mamei dumneavoastră la Edinburgh; este evident născută pentru asta şi.

- Limbă de viperă! Fiecare îşi asumă partea sa cum poate!

- Nu aţi spus „câteva zile"? se înfurie ea. Şi vreţi să mă reţineţi până la 1 Mai? Mai sunt peste două săptămâni! Cu siguranţă, Sheena nu va rămâne atâta timp.

-Nu, cred că va pleca la sfârşitul săptămânii, dar va reveni: deci trebuie să fii pregătită să joci rolul pe o perioadă mai lungă de timp.

- Eu? ţipă ea; voi pleca în aceeaşi zi cu Sheena. Aţi uitat de altfel un detaliu, eu nu vorbesc celtica: oamenii vor fi de părere că aţi avut gusturi deplorabile când v-aţi ales soţia. Mă voi întoarce la Blackpool, înainte de vă mai face încă o dată de ruşine.

Piers vru să spună ceva, dar se răzgândi, căci Sheena se îndrepta spre ei cu o privire supărată: cu siguranţă, pierduse prima bătălie cu profesorul, dar vor mai urma şi altele. Line luă o atitudine plină de respect şi ridică pechinezul, în timp ce Sheena se instală pe banchetă.

- Băiatul ăsta nu înţelege nimic! ţipă ea dispreţuitoare. I-am demonstrat totuşi că planurile sale sunt prea ambiţioase. Noi nu vrem orice fel de distracţie aici, ştim prea bine ce va ieşi: o mulţime de oameni veniţi cu maşina, îmbulzeală şi confuzie, standuri cu vânzători ambulanţi, sticle de bere şi cutii de conserve peste tot. Nu asta este ceea ce ne dorim!

Line hotărî să adopte atitudinea lui Pierce şi să nu se exprime. Personal, nu împărtăşea părerea Sheenei. Locuitorii de aici duceau o viaţă foarte liniştită, era normal ca din când în când să-şi dorească agitaţie. Luau foarte în serios distracţia, creându-şi singuri ocazii; le plăceau concursurile, dansul, cimpoiul şi toate activităţile care includeau jocuri; ce importanţă mai avea dacă făceau un pic de dezordine şi dacă bărbaţii beau prea mult?

Gânditoare, mângâia urechile lungi şi mătăsoase ale pechinezului.

La cină, apăru îmbrăcată cu o lungă rochie din bumbac pe care Sheena o privi uimită. Line se simţea jenată, dar nu găsise nimic mai prezentabil în garderoba sa pentru a înlocui costumul din mătase roz pe care Piers îl distrusese. Rochia sa nu se putea compara nici de departe cu rochia Sheenei, care era din mătase fină, pe o nuanţă de albastru care dădea un pic de culoare ochilor ei palizi.

- Cina nu este încă gata? întrebă tânăra femeie. Dragul meu Piers, această casă se va duce pe apa

sâmbetei. Este timpul ca această casă să aibă o stăpână.

Hotărâtă să nu intre în certurile de familie, Line se auzi scuzându-se pentru moment, îşi uitase batista. Piers ieşi după ea.

- Ai fi putut găsi o scuză mai bună, îi reproşă el. Văd de aici colţul batistei tale care iese din buzunar.

- Nu caut nici o scuză, răspunse ea. Dacă aţi înceta să mai fiţi atât de bănuitor şi să mă hăituiţi aşa, dacă v-aţi comporta ca o persoană echilibrată, poate că relaţiile noastre ar fi mai agreabile. Piers nu renunţă la buna dispoziţie, avea surâsul pe buze, dar nu şi în ochi. O strângea atât de tare de braţ, încercând să o împiedice să urce scările, încât îi lăsă vânătăi.

- Nu începe să te văicăreşti în faţa vizitatorilor, spuse el cu voce scăzută, care ar fi putut fi luată drept binevoitoare.

- Pot să încep un război, dacă am chef! Doamne, nu pot nici măcar să invoc o scuză plauzibilă pentru a părăsi o cameră, fără să mă urmaţi de aproape ca să mă supravegheaţi? Credeţi că voi fugi cu argintăria?

îi pieri glasul, simţind pe cineva în apropiere. întorcându-se, o văzu pe Sheena rezemată de tocul uşii. Stătea şi asculta cu atenţie. Pentru a salva aparenţele, Piers îi întinse soţiei sale o batistă curată.

- Foloseşte-o pentru moment pe asta , dragă, îi spuse el, împiedicând-o cu privirea să facă o scenă.

Este un pic cam mare, dar aşa nu vei mai urca scările.

Casa se putea duce pe apa sâmbetei, dar cina pregătită de Matti era excelentă: supă din legume proaspete din grădină cu crutoane aurii, urmată de şuncă cu ananas pe care Piers o tăie la masă fără ceremonie. Line observa modul în care tăia feliile roz, cu cuţitul din oţel strălucitor. Era enervant omul acesta: îi reuşea tot ce făcea.

Ea mâncă în linişte, ascultându-i pe Piers şi Sheena discutând despre gradul de rudenie dintre ei - Piers îi spunea că sunt veri, dar ea înclina spre un grad mai îndepărtat de rudenie. Cina se termină fără ca subiectul să fie schimbat, în ciuda amabilităţii neobişnuite a Sheenei faţă de ea.

-Verişoară sau nu, m-am simţit întotdeauna mai apropiată de Piers, decât oricine altcineva, explică ea. Cred că este din cauză că am crescut împreună.

Line se abţinu să spună replica pe care o avea pe vârful limbii. Era vorba despre un foarte lung gard al unui ţarc de cerbi şi despre plaja din Gairloch, două elemente care dovedeau strânsa lor relaţie. Ea se mulţumi să zâmbească trist.

- Trebuie să fie foarte reconfortant să ai o familie atât de mare, atât de unită, spuse ea cu nostalgie. Eu eram o copilă când părinţii mei au murit şi n-am avut niciodată altă familie, decât unchiul meu Fergie; am dus o viaţă destul de singuratică! Privindu-l pe Piers în ochi, bănui că împinsese puţin prea departe

tragedia. Răspunsul său uşor acuzator îi confirmă acest lucru.

- Dă-mi te rog batista, draga mea! Mă faci să plâng!

Cuvintele lui nu le auzi decât ea. Sheena era prea ocupată să dea exemple din frumoasa lor familie.

în cameră era aprins focul. Se dezbrăcă fără grabă, înainte de a se îndrepta leneş către baie într-un halat de-al lui Piers mult prea lung pentru ea şi cu cămaşa de noapte sub braţ. Dând drumul la duş, îşi surprinse imaginea în oglindă. Fermecătoare, fără îndoială, dar nu de o frumuseţe clasică. Avea talia mică, iar părul, deşi lung şi mătăsos, nu avea nici cea mai mică buclă. Se înveli repede într-un prosop de baie, pentru a se usca. îşi puse cămaşa de noapte şi se întoarse în cameră.

Pe mijlocul patului găsi o sabie strălucitoare şi foarte ascuţită.

Capitolul 6

- Vei avea nevoie de ea, auzi vocea lui ironică, cu atât mai mult cu cât ţi-ai supraestimat puterea când ai dat această soluţie. Mă îndoiesc că poţi ridica sabia. Poate preferi altceva?

Piers ieşi din penumbră, întinzându-i un pumnal.

- Nu este la fel de ascuţit, dar cred că vei putea să-mi tai gâtul dacă devin supărător. Iese din discuţie o altă noapte în care să dorm pe canapea.

Line luă pumnalul cu repulsie pentru a-i analiza lama scurtă şi îngustă; mânerul era din corn negru, şlefuit, cu un model argintat. Sceptică, dădu drumul pumnalului, care se înfipse în podea, vibrând.

- E perfect, spuse el aruncându-şi vesta pe spătarul unui scaun. începu să-şi descheie cămaşa. Te sfătuiesc să ridici pumnalul, chiar dacă nu vei fi nevoită să te serveşti de el. încă nu ştiu dacă mă pot satisface resturile lui Archie Gow.

Insulta o lovi dureros; mâinile i se crispară atât de tare, încât unghiile îi pătrunseră în carnea palmelor. Cu o aparentă linişte, trecu prin faţa lui, pentru a se aşeza în faţa oglinzii. Abia îşi recunoscu faţa palidă. Probabil de vină era oglinda prea veche.

- Nu sunteţi convins, nu-i aşa? Aş fi jurat că v-ar fi fost imposibil, articulă ea, cu o voce fermă, pentru care se felicita. Nici pe mine nu m-ar putea mulţumi resturile Sheenei Gow , aşa că suntem la egalitate, nu-i aşa? Ridicaţi-vă singur pumnalul, puteţi să puneţi şi sabia la locul ei: nu aveţi nici un motiv să vă temeţi

de mine.

Cu ochii închişi, îşi pieptănă părul îndelung, apoi se îndreptă spre pat cu spatele la el, pentru a nu vedea cum se dezbracă. Se urcă în pat forţându-se să rămână calmă. Vocea lui Piers se auzi din spatele ei:

- Trebuia să fie Archie, ca să-ţi placă? întrebă el sever. Ai un gust pervers pentru fiinţele degenerate.

Line nu se mişcă.

- Archie nu este degenerat, suspină ea dezgustată. Este doar slab şi influenţabil.

- L-ai revăzut? Nu se aştepta la această întrebare care o făcu să sară efectiv din pat.

- Nu, nu l-am revăzut! ţipă ea iritată. N-am mai văzut pe nimeni de atunci, nici pe dumneavoastră, nici pe Sheena, nici un alt locuitor al văii şi cu siguranţă nu pe Archie. Dacă ar fi fost după mine, nu m-aş mai fi apropiat la mai puţin de o mie de kilometri de voi şi de acest loc.

- Atunci, de ce ai revenit?

- Pentru că, spre deosebire de dumneavoastră, am obligaţii de îndeplinit. Sunt umbra lui Ruth. Ea este cea care a ales acest loc, nu eu, ea m-a trimis aici. Nu aş fi venit pentru nimeni altcineva, dar Ruth este atât prietena, cât şi şefa mea. Ea m-a ajutat când eram singură şi nu ştiam unde să merg, când soţul meu mă ameninţase în cel mai groaznic mod. Dacă aş fi ştiut în ce încurcătură voi intra, aş fi preferat să mă sinucid.

- Aşa deci, iată-ne reveniţi la miss Ruth Lee,

spuse el zâmbind cu subînţeles, sau ar trebui să spun „Doamna Lee“?

- Sunteţi la curent, articulă ea dezorientată.

- O! Doar în această după-amiază i-am spus persoanei mele de încredere să facă o mică anchetă.

Ea se întinse pe pat, cu picioarele strânse.

- Şi de ce nu m-aţi întrebat pe mine? A! da, credeaţi că are unghiile negre sau că este o impostoare? Ei bine, vă înşelaţi!

- Nu credeam asta, eram doar curios să ştiu ce te putea aduce aici. înclinam să cred că e norocul.

- îmi pare rău să vă dezamăgesc, spuse ea punându-şi faţa în pernă de unde vocea i se auzea înăbuşit; nu sunt prea perspicace, dar suficient cât să-mi dau seama că sunteţi pe punctul de a obţine divorţul. Ar putea dura ani, vă previn!

- întârzierea asta te supără? spuse el, aruncându-se în pat şi stingând lumina.

Fiindcă ea nu răspundea, el continuă cu jumătate de voce:

- Nu m-am decis asupra acestui subiect - nu încă.

Line nu răspunse, pentru a nu-şi prelungi supliciul pe care

îl îndura. întinsă, cu ochii larg deschişi în întuneric, stând pe cât mai puţin spaţiu posibil, se simţea rău, îl dorea cu ardoare.

Acum, lucrurile nu puteau să se petreacă altfel şi îşi promise în tăcere să nu se întâmple nimic. Dacă o dorea, Piers trebuia să o accepte aşa cu era, să-i

spună că nu credea povestea cu Archie, sau mai bine, că nu-l mai interesa asta. Cum erau foarte puţine speranţe ca el s-o spună, viitoul i se părea sumbru. începu brusc să râdă la gândul acestei farse tragicomice, ai cărei protagonişti erau ei. Un bărbat şi o femeie, culcaţi în acelaşi pat şi separaţi de o amintire; nu sabia trebuia pusă între ei, ci acel blestemat tablou! îşi înghiţi un suspin. Dacă n-ar fi fost atât de absurd de comic, ar fi plâns cu toate lacrimile din lume.

Line se trezi devreme. îşi aminti imediat unde era şi ce se întâmplase - în această împrejurare, nimic. Ea care credea că nu va putea dormi, că va înnebuni! Nu înnebunise şi dormise foarte bine.

Odată cu ziua, realitatea îi apăru diferită faţă de noaptea trecută. Se simţea mult mai bine, ca şi cum problema se rezolvase în timpul somnului. Singura diferenţă era că Piers dormea încă, iar până la trezirea lui se putea relaxa.

Repede, ieşi din pat şi-l înconjură în vârful picioarelor pentru a veni să se aplece deasupra chipului adormit. îşi înfrână dorinţa de a da la o parte şuviţa de păr care acoperea fruntea înaltă şi începu să-l examineze ca pe un străin pe care-l vedea pentru prima dată.

în prima rază de lumină, între albul pernei şi al lenjeriei, părul lui părea aproape negru. îl contemplă îndelung, apoi se ridică uşor. El o apostrofă înainte ca ea să poată face un pas. Ştii că eşti grozav de agitată

noaptea? Ce faci acum?

- Mă spăl, mă îmbrac şi merg să mă plimb un pic înainte de micul dejun, răspunse ea sobru, decisă să plece din cameră cât mai curând.

Dar ceva o reţinea lângă el şi ea ştia ce era; în tot acest timp cât fusese departe de el, inima îi sângerase; imaginea lui dormind, faţa perfect relaxată, fusese un adevărat balsam pentru ea, o picătură de fericire. Dacă ar fi avut şi el ca toată lumea un moment intermediar între somn şi trezire!

- Noaptea aceasta, spuse el, ai sforăit uşurel; ţi-am acoperit gura cu mâna pentru a te opri, dar m-ai muşcat de degete!

- Nu ştiaţi că sunt un vampir? Sper că v-a curs sânge. Aveţi grijă data viitoare, s-ar putea să vă muşc de gât şi să vă treziţi palid şi fără putere.

- Cunosc alte metode care ar produce acelaşi efect, îi aminti el cu un surâs candid.

- Nu vă este ruşine? spuse ea. Sunteţi într-adevăr bărbatul care nu vroia să-şi murdărească mâinile cu resturile altui bărbat?

- Noaptea, toate pisicile sunt negre; în întuneric, m-aş preface că eşti o altă pisică, pe care aş întâlni-o pentru prima dată.

Mâna lui se agăţă de cămaşa ei de noapte.

- Piers, ţipă ea cu o voce severă, sunt aici pentru că aţi acţionat în aşa fel, încât mi-a fost imposibil să vă refuz. ospitalitatea. Nu sunt de acord cu asta, o

ştiţi. M-aţi obligat să fiu cuminte şi să ascult; ceea ce şi fac. în schimb, vă angajaţi să mă lăsaţi singură. O înţelegere rămâne o înţelegere, iar eu mi-am îndeplinit partea mea de contract. Mi-aţi promis acest pat doar pentru mine, iar eu am avut naivitatea să vă cred. Noaptea viitoare puteţi avea patul, sabia, pumnalul şi tot ce mai doriţi, pentru că eu voi dormi pe divan.

- Ti-e frică?

- Deloc.

Uşor, deget după deget, ea îi desfăcu mâna de pe cămaşă.

- Mi-aţi distrus deja cel mai frumos costum al meu de mătase şi halatul, nu vă voi lăsa să-mi rupeţi şi cămaşa de noapte!

în sfârşit liberă, se îndreptă spre baie, cu hainele sub braţ. Când reveni proaspătă şi îmbujorată, el era a şezat pe pat în halat.

- Aşteaptă-mă, îi spuse el, mă îmbrac şi eu. Este încă devreme. Vom bea o cană de ceai înainte de a ieşi.

- Noi? Nu îmi amintesc să vă fi invitat!

- Este adevărat, dar nu îţi propun nimic inadecvat, din câte ştiu. Aşa că nu mai face figura asta dezgustată. Unde ţi-ar plăcea să te plimbi?

- De-a lungul râului. Poate chiar până la Glenardh. N-am văzut de mult timp dealurile, mi-ar plăcea să văd noile plantaţii de răşinoase. în cât timp sunteţi gata?

- în zece minute. Trebuie să mă rad.

- Dragul meu, prefer să nu văd asta. întotdeauna am detestat oamenii bărboşi.

- Chiar şi pe Archie?

- Oribil! aruncă ea peste umăr. Smocul acela ridicol pe care-l purta pe bărbie?. Mă duc să fac ceaiul până coborâţi.

Archie.. .nu era decât o palidă copie a surorii lui, Sheena, a cărei forţă şi voinţă îi lipseau. Bietul Archie, toate bărbile din lume nu l-ar fi făcut viril! Chiar dacă ar fi vrut, nu-l putea găsi antipatic, ca pe sora lui. Nu era de mirare că tatăl lor i-a lăsat fiicei sale banii şi lanţuri de magazine. Archie ar fi pierdut totul în câteva luni.

Era bine să începi ziua cu o plimbare; soarele nu uscase încă roua nopţii şi totul strălucea. Apa reflecta lumina în mii de puncte sclipitoaore, mici valuri îi loveau încet malurile. Dincolo de pădurile negre de pini, vârful din Beinn Ardh era încă învăluit într-un nor de ceaţă. Line respira aerul cu nesaţ; mergea vioi şi simţea o uşoară beţie; nu simţea nevoia să vorbească.

Piers întrerupse tăcerea care se prelungise până-n sat şi la jumătatea drumului de întoarcere.

- Ce s-a întâmplat, Line? Eşti mai vorbăreaţă de obicei.

- Meditam. îmi place să dedic în fiecare zi un moment meditaţiei.

- Care era subiectul de astăzi?

Ea îi ignoră întrebarea şi reveni la preocupările sale actuale.

- Cât timp va trebui să mai joc această farsă? Nu mai pot continua aşa. Dacă am fi fost vechi prieteni, ar fi fost simpatic, dar nu există prietenie între noi. Ne distrugem unul pe altul, până când totul se va sfârşi rău, spuse ea sumbru. Nu vă întreb cum veţi explica acest mic interludiu pentru că ştiu că nu vă veţi încurca în explicaţii; ar fi prea simplu. Toată lumea a trebuit să accepte că după o absenţă de cinci ani am apărut ca prin farmec, ca în basme şi că trebuie să fiu reprimită la Eilean Ardh ca şi cum n-aş fi fost plecată decât pentru un week-end.

- Nu cred că e necesar să explic nimic, răspunse el fără să se mişte, privind valurile. Faptele noastre nu ne privesc decât pe noi.

- Faptele tale, îl corectă ea. M-aţi amestecat în toate astea şi nu-mi place; de aceea, mă voi întoarce la vilă după micul dejun, chiar dacă sunteţi de acord sau nu. Am jucat destul!

- Nu, spuse el neclintit. Soţia mea rămâne în casa mea.

- . chiar dacă nu o mai vreţi, întrerupse ea amar. Ştiu asta, mi-aţi spus-o deja. Orgoliul dumneavoastră este o rană deschisă şi preferaţi să o lăsaţi să se infecteze decât să o vindecaţi. Nu sunt de acord cu asta. Vreau ca această comedie să înceteze, într-un

fel sau altul, acum!

- Lucrez la asta, suspină el. Cine ştie cu ce concesii de o parte şi de alta, vom ajunge poate să salvăm.

- Pentru a fi tolerată pentru tot restul vieţii mele? Nu, mulţumesc! spuse ea violent. Vă văd, vă aud şi asta îmi trezeşte amintiri.

- Plăcute?

- Nu, doar insulte şi ameninţări. Nu vreau, nu pot să trăiesc aşa!

- Şi toate astea din cauză că am dormit cu tine în această noapte.

- Uitaţi de arme! Vă puteţi umple patul cu tot ce vă place, o duzină de suliţe, de topoare şi alte jucării, nu mă voi mai număra printre ele!

Piers îşi ridică sprâncenele şi făcu un efort să-şi stăpânească un zâmbet.

- Mă gândeam mai curând la o botniţă, o ironiză el dulce.

- Mergeţi până la capăt, ţipă ea. O puşcă, un lanţ cu verigi groase.

- . Şi o centură de castitate, încheie el. Cred că avem una pe undeva, dar nu te vei simţi prea comod la dormit. Noaptea trecută, în timp ce sforăiai liniştită, am avut timp să mă gândesc la noi şi la viitor; ei bine, îţi voi spune totul direct: nu voi divorţa de tine şi sunt gata să afirm că nici tu nu vei divorţa de mine.

Lui Line îi trecu accesul de furie; întrevăzu viitorul

ca un deşert cenuşiu, fără speranţă, fără iubire sau căldură. Se simţi tristă şi descurajată.

- Incompatibilitatea ar trebui să fie de-ajuns, murmură ea, sau atunci duceţi o prietenă pentru o noapte la un hotel. îmi pare rău; nu ştiu cum se procedează în astfel de cazuri, dar puteţi cere divorţul, aveţi un motiv, abandonul domiciliului conjugal. Doar dacă unul dintre noi se căsătoreşte cu altcineva.

- Ai face asta?

întrebarea o luă pe nepregătite.

- Nu, cu siguranţă nu! răspunse fără să se gândească.

înţelese imediat că răspunsese prea repede. O cuprindea
un val de furie şi totodată o tristeţe profundă. Piers avusese întotdeauna darul de o ţine într-o stare de indispoziţie, când oscila între furie şi disperare. Nu-şi mai putea controla mult timp emoţiile. Merse câţiva paşi în afara drumului şi se lipi cu spatele de trunchiul argintat al unui mesteacăn, crescut într-un şanţ. Faţa lui Piers o înspăimânta.

- Lasă-mă, îl rugă ea, în timp ce era invadată de o teamă necunoscută. Nu vreau...

- Ba da, iubita mea provocatoare, îi şopti el, luându-i talia. întotdeauna ai vrut! Am ştiut asta înainte de a ne căsători. Te-am respectat, n-am făcut nici un gest pe care satul întreg să nu-l poată vedea!

Credeam sincer că eşti prea tânără. Dar Archie nu a fost la fel de delicat. Nu e de mirare că ai fugit când a venit rândul meu.

- O! Eşti odios!

O trase de mână şi o strânse în braţe, căutându-i avid buzele.

- Era la fel? şuieră el furios lângă buzele ei. Spune-mi, era la fel de bine ca acum?

El îşi strecură mâinile sub tricoul ei, iar degetele îi prinseră sânii. O strivi cu trupul de trunchiul copacului; apoi apăsarea de pe buze, frenezia şi violenţa deveniră şarm şi savoare, iar ea simţi că se topeşte de dorinţă.

- Tu. tu! auzi ea ca în vis, te doresc, perverso!

Mâinile lui nu o mai răneau, ci îi mângâiau sânii încet,
voluptuos. Simţea apăsarea şoldurilor lui.

Asta nu este iubire! în mijlocul bătăilor sălbatice de inimă, în zgomotul tumultuos al sângelui pulsând în vene, această mică frază se auzi mai întâi slab şi apoi din ce în ce mai puternic până când deveni obsesivă - nu este iubire! - îşi înăbuşi dorinţa de a răspunde mângâierilor lui Piers, ca şi când ar fi fost o simplă spectatoare la ceea ce se întâmpla.

- Un bărbat din Scoţia de Sus este aproape imposibil de civilizat, cum se spune în cărţi. Indiferent ce ar face, va rămâne întotdeauna un sălbatic îmbrăcat în kilt. Aţi zis bine „în paie“, nu-i aşa? Doar în paie. Un şanţ fără apă este suficient? Tocmai

observ unul în spatele meu şi mă întreb dacă este bun. Nu este prea adânc, fără îndoială vom putea fi văzuţi din stradă. Este adevărat că asta nu v-ar deranja. Nu ar fi un moment de dragoste cu soţia dumneavoastră, ci o simplă lecţie de anatomie pe care i-aţi da-o!

El se dezlipi de ea şi se dădu cu un pas înapoi. Toată pasiunea se risipi în crisparea feţei.

- Este ceea ce ar fi trebuit să fac atunci când aveai optsprezece ani, spuse el. Acum, să mergem să luăm micul dejun.

- Nu, zise ea clătinând energic capul. Nu mă voi întoarce în acea casă, nici acum, nici niciodată!

- Nu trebuie să promiţi ceea ce nu poţi îndeplini, spuse el. Vei intra în casă cu mine ca şi când ţi-ar face plăcere, pentru că, într-un anumit sens, este adevărat. îmi dau seama că îţi place să rişti foarte mult şi să mergi pe marginea prăpăstiilor, dar fii prudentă, draga mea: un pas în plus şi voi avea plăcerea să te prind.

- Ca să mă baţi?

Ea tresări. Mâinile lui erau din nou sub tricoul ei.

- Nu-ţi fie frică, draga mea, pun lucrurile în ordine, spuse el închizându-i sutienul. N-aş vrea ca lumea să creadă că nu ne putem stăpâni atracţia unul faţă de celălalt.

Line se relaxă, adevăratul pericol trecuse.

- Nu vă pasă ce cred alţii.

Ea se îmbujoră în timp ce îşi aranja hainele. îşi desfăcu părul. Buclele negre îi căzură în valuri grele de mătase.

- Nu prea îmi pasă, este adevărat, zise el cu un mic zâmbet. Dar mă gândesc la ce şi-ar imagina Sheena dacă te-aş aduce în starea asta. Cine ştie, ai putea chiar să roşeşti.

- Şi Ruth? îşi aminti ea. Ea mă plăteşte în acest moment, dă-ţi seama. Ea contează pe mine.

O prinse de braţ şi o duse la Eilean Ardh.

Line fu cuprinsă de descurajare. Ruth sosea în mai, trebuia deci să mai aştepte cincisprezece zile. Totuşi, nimic important nu se putea întâmpla în acest timp; se agăţă de această idee reconfortantă. Nimic nu se putea întâmpla fără aprobarea ei, iar ea nu voia, nu, nu voia! Când Ruth va fi aici, Piers nu va mai putea acţiona după bunul său plac: Ruth nu era o persoană care să poată fi manipulată. Pe de altă parte, ea plătea generos, dar voia ca munca să fie făcută. Line va avea prin urmare mult de lucru, munca sa o va acapara complet şi nu-i va lăsa timp liber pentru a se ocupa de problemele lui Piers, care va trebui să se lupte singur cu propriul destin. îi reveni speranţa.

Vocea lui Piers pătrunse în visul ei şi se miră de tonul amical.

- Vreau să merg la pescuit, în această dimineaţă. Vrei să vii cu mine?

- Nu, mulţumesc, v-am spus, trebuie să mă întorc

la vilă.

Cordialitatea dispăru.

- Line, nu m-ai înţeles. Tu şi cu mine încercăm să ne salvăm căsnicia; nu avem prea multe atuuri, dar trebuie să dăm ce e mai bun.

- Aţi schimbat tonul!

O obligă să-l înfrunte, fără brutalitate de data aceasta.

- Am un motiv bun pentru asta, iubita mea. Din ceea ce aveam noi doi, a mai rămas ceva după aceşti cinci ani. Nu este decât la nivel fizic, ştiu, dar a rămas viu pentru noi doi. încă ne mai dorim unul pe altul. Dacă abţinerea nu a ucis această dorinţă, înseamnă că nu este remediul indicat.

- Vreţi să spuneţi că trebuie să facem dragoste, pentru a ne lecui, după principiul lucrurilor forţate?

îi venea greu să vorbească aşa, ca şi când ar fi discutat despre un tratament pentru iepuri sau cobai.

- Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de experienţă. în afară de asta, vă repet, ce se întâmplă cu Ruth? Vreţi să mă luaţi de la ea toată ziua?

- Să vedem, mai sunt cincisprezece zile până la întoarcerea dragei tale Ruth! Nu voi grăbi lucrurile. Să încercăm câteva zile să fim simpli prieteni, vrei? Sugerez să începem cu o partidă de pescuit: nu trebuie să-ţi fie teamă, îmi va fi greu să te violez pe fundul unei bărci.

- Şi dacă refuz?

- Line, îşi pierdu el răbdarea, ai de ales între trei

soluţii: poţi merge cu Sheena să-l hăituiţi pe profesorul de la şcoală - bietul de el, nu aş vrea să fiu în locul lui pentru nimic în lume!
- sau te poţi închide în camera ta, şi în cele din urmă, poţi să vii cu mine pe barcă, să dai la cârlig.

Line îşi imagină o altă soluţie; să aştepte până ce el va pleca la pescuit, să-şi ia valizele şi să se întoarcă la ea acasă. N-ar trebui să fie prea greu, Sheena ar fi încântată să o conducă până acolo. Apoi, să-şi ia maşina şi să fugă într-o goană nebună, cât mai departe de acest loc. După câteva minute de gândire, abandonă acest plan: intuia că nu i-ar fi adus nimic bun. Mai fugise o dată şi se dovedise un eşec, din moment ce soarta răuvoitoare o adusese iar aici şi o aruncă în această dramă. Viaţa sa era un cerc vicios: putea fugi din faţa destinului? începu să regrete că Piers nu o lăsase să se înece.

- Vreau să vin la pescuit, suspină ea, fără nici un entuziasm.

Sheena nu fu încântată de această idee: ochii săi palizi aruncau fulgere, dar chipul netulburat nu exprima decât o uşoară nemulţumire.

- Contam pe ajutorul tău, pentru organizarea serbării de
1 Mai, Line.

- Asta nu mă priveşte.

Vorbise prea repede şi regretă. Piers o avertiza din priviri. De acum înainte, Sheena va spune la toată lumea că soţia lui Piers nu vrea să se implice în

evenimentele satului. Cu atât mai rău! Cu atâta rea-voinţă, Line s-ar fi pus oricum într-o postură proastă. Era mai bine să se mobilizeze şi să înveţe să-şi accepte propriile greşeli.

.Barca era aceeaşi pe care Piers o folosise pentru a o salva. îi dădu coşul de picnic şi sări înăuntru, aşezându-se lângă el.

- Doamne, se înduioşă ea văzând găleata plină de peşte şi cuţitul ascuţit, asta mă duce cu mult timp în urmă! Primeam întotdeauna sarcinile cele mai ingrate, cele pe care nimeni nu le voia: să tai momeala în bucăţele mici şi să o pun în undiţă. Ce pescuim?

- Haddock, merlan, barbun, tot ce putem prinde, strigă el în vântul care-i fura cuvintele de pe buze. Matty este întotdeauna fericită să aibă peşte proaspăt, iar Catriona mi-a spus că i-ar face plăcere şi ei.

îi arătă cu bărbia coşul cu momeală, undiţa şi cârligele.

- La treabă, Line, ne îndreptăm spre larg.

- Spre larg!. Ce cuvânt minunat! Vom putea vedea insulele; întotdeauna am adorat insulele! Bunica dumneavoastră nu era originară din Mule?

- Da, într-adevăr. Făcea parte din familia MacLean. Le cunoşti legendele? Se spune că aparţineau celui mai vechi clan din lume.

Line se lăsă captivată de dialectul melodios din munţii Scoţiei. Asculta gânditoare, privind insulele cu

un contur nedesluşit care păreau să plutească pe mare.

- Nu e straniu că cei din Scoţia de Sus au păstrat atât de vie amintirea evenimentelor petrecute cu sute de ani în urmă şi că vorbesc despre ele ca despre un trecut apropiat?

- Trăsătură de caracter specific celtică, spuse Piers în timp ce traversa intarea strâmtă a lacului. Nopţile lungi par interminabile: ce să facă, atunci? Se aşezau în jurul focului pentru a spune interminabile poveşti!

- Şi pentru a transmite mai departe vechi conflicte, încheie Line, privindu-l drept în ochi. Asta este de fapt problema voastră, nu-i aşa? Vechi neînţelegeri prea mult timp păstrate!

începu să lucreze în linişte, legănată de legende fantastice. Familia MacArdh venea din sud; pământul natal se întindea pe malul lacului Lomond. Se trăgeau din clanul MacGregor: când aceştia au fost scoşi în afara legii, dezarmaţi, deposedaţi de numele lor interzis, cei din MacArdh au emigrat spre nord şi s-au stabilit definitiv în această vale.

Ea îi aruncă o privire lui Piers. Da, semăna celor din familia MacGregor, mândru ca nimeni altul şi niciodată nu se declara învins. Curaj sau încăpăţânare? Exista în realitate vreo diferenţă între cele două? Piers nu făcea decât ce-i trecea prin minte, cu atât mai rău pentru consecinţe şi pentru părerea altora.

în ochii ei se putea citi un sentiment de tandreţe, îşi întoarse privirea, pentru a nu se trăda.

Capitolul 1

Era aproape şapte seara când Line şi Piers se întoarseră la Eilean Ardh. O parte din peşte fu încredinţat lui Line, iar cu cealaltă parte, Piers se îndreptă către sat. Ziua fusese foarte agreabilă, în ciuda micilor neînţelegeri dintre ei, iar Line simţea acum o oboseală binefăcătoare şi un apetit uriaş. în schimb, îşi spuse privindu-şi pantalonii murdari şi mirosind a peşte, arăta îngrozitor! Singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să facă o baie şi să se schimbe înainte de cină. Tocmai punea piciorul pe prima treaptă pentru a urca la etaj, când vocea poruncitoare a Sheenei o opri.

- Linette, aş vrea să-ţi vorbesc un moment.

- Acum? o întrebă ea, arătându-i blugii murdari. Dă-mi cinci minute să mă schimb. După cum vezi, nu prea sunt prezentabilă. Cum aş putea să-mi iau apărarea în aceste condiţii?

Sheena stătea la o anumită distanţă de Line, ca şi când i-ar fi fost frică să nu se murdărească şi ea.

- Draga mea copilă, ce vrei să spui cu asta? Să te aperi? Crezi că intenţionez să ne încăierăm?

- Nu, admise Line. Nu este tocmai genul tău. Bine, dacă insişti .

Cum Sheena era pe punctul de a se îndrepta spre sufragerie, Line o opri.

- îmi poţi spune aici ce ai de spus şi te rog, cât mai scurt posibil. Te ascult, spuse ea, sprijinindu-se de balustradă.

Sheena fu directă:

- Când intenţionezi să pleci?

- Să plec?

- Da, să pleci, să părăseşti Glenardhul sau, dacă este prea curând, să pleci cel puţin din casa aceasta. Asta ar fi suficient, pentru moment.

Line ridică din umeri. Era momentul să fie diplomată.

- Spre deosebire de tine, eu nu pot părăsi satul când vreau şi cu atât mai puţin această casă. Cred că ar trebui să vorbeşti cu Piers, căci sunt aici la cererea lui.

Ar fi trebuit să spună „la ordinul lui“, dar nu era prea indicat.

Sheena îşi drese nervoasă glasul.

- Draga mea copilă, regret să-ţi spun că prezenţa ta în această casă este un pic jenantă. Nu cred că înţelegi.

- înţeleg mai multe lucruri decât crezi. Totuşi, îţi repet că nu sunt liberă să fac ce vreau. Vorbeşte despre asta cu Piers, dacă doreşti, dar nu încerca să mă intimidezi.

Chipul Sheenei se întunecă de mânie.

- Văd că te aperi cu încăpăţânare. Ştiu de ce te străduieşti atât, dar nu îţi vei atinge scopul. Piers nu va accepta niciodată ce s-a întâmplat între tine şi Archie.

Line izbucni într-un râs ironic.

- Ce s-a petrecut între mine şi Archie!

- Haide, Sheena, pe cine crezi că minţi? Ştii la fel

de bine ca mine că între noi doi nu s-a întâmplat nimic, nu ştiu cum l-ai convins pe Archie să facă această confesiune demnă de milă, cu bani probabil. Tu eşti cea care ţine economiile, de la moartea tatălui tău.

Line rămase uimită în faţa stăpânirii de sine şi a sângelui rece de care dădea dovadă Sheena. De pe faţa sa dispăru orice semn de tensiune.

- Ti-am făcut bagajele, o anunţă ea politicos. Totul este gata. Te voi conduce chiar eu la vilă. Cred că aşa e mai bine pentru toată lumea.

- Aşa e cel mai bine pentru tine, vrei să spui!

Line vru să urce scările, dar cu o rapiditate şi o forţă surprinzătoare, Sheena o opri, prinzând-o de braţ.

- Vei pleca! Trebuie!

Tonul ei se schimbă brusc. Sheena începu s-o implore, fără să-i dea drumul din strânsoare.

- Line, încearcă să înţelegi.. .Nu încerc decât să te scutesc şi să ne scutesc pe noi toţi de mari neplăceri. Archie va sosi în seara aceasta şi cred că va rămâne câteva zile. Ştii cât de mult poate să complice asta lucrurile. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se fi petrecut altfel, dar Archie m-a sunat de la Inverary, chiar după ce aţi plecat la pescuit.

- Nu mă deranjează să-l văd pe Archie.

- Dar mă deranjează pe mine! ţipă Sheena, strângându-i braţul şi mai tare. Archie este.

- Ce se întâmplă aici? tună vocea lui Piers intrat

prin spate în holul slab luminat. Sheena, spuneai că va sosi Archie? Aici?

- E casa lui, Piers, iar bietul băiat e bolnav, se plânse Sheena. Este foarte obosit; în aceste condiţii, nu cred că vizita lui te va supăra. Nu e mai bine ca vechile certuri să fie uitate şi totul să fie ca altădată? îl rugă ea cu durerea zugrăvită pe chip, în faţa expresiei neclintite a lui Piers. Erai la pescuit, dragul meu Piers, de aceea n-am putut să te consult. Am ascultat pur şi simplu de regulile ospitalităţii scoţiene. Noi nu-l putem da afară pe Archie.

- Cum noi? Eu mă simt perfect capabil să o fac.

Piers veni lângă Line, luând-o de mijloc.

- Dar este vărul tău, spuse Sheena dând semne de enervare. Ce va crede lumea despre tine? Vine pentru a mă vedea, iar tu îi închizi uşa în nas.

- Câteodată mă uimeşti! spuse Piers ironic. Chiar ieri seară, insistai asupra slabei legături de rudenie dintre noi şi dintr-o dată, pentru a-ţi atinge scopul, Archie devine un văr apropiat! Nu este adevărat, rudă poate, dar nu văr!

-Avem atâtea camere, încât nu mai ştim ce să facem cu ele, se îcăpăţână ea.

- Noi? încă o dată, draga mea, te înşeli profund. Sub acoperişul meu, nu există camere pentru fratele tău, nu-l vreau în casa mea. Nu este dorit aici. De aceea, dacă doreşti să-l vezi, te sfătuiesc să o faci în afara casei mele.

Ochii Sheenei se umplură de lacrimi. de necaz sau

de furie?

- Ce vor spune oamenii din jurul nostru? Cel puţin lasă-l să ia masa înainte de a pleca.

- Bine. Eu cu Line vom cina la Creevie; ai grijă să fie plecat când ne vom întoarce. Dacă nu, îl arunc în apă.

Piers o conduse pe Line în camera sa. închise cu grijă uşa în spatele lor. Ea observă că sabia îşi reluase locul pe perete.

- Mulţumesc că ţi-ai strâns armele, murmură ea.

- Ce înseamnă asta? strigă el, văzându-i valizele făcute. Deci trebuie să te supraveghez mereu?

Continuând să vorbească, lovi cu piciorul cea mai apropiată valiză.

- Nu te vei schimba niciodată, suspină ea strângându-şi lucrurile împrăştiate. Ameninţări peste ameninţări. Destul!

Piers luă un braţ de haine şi le înghesui în şifonier.

- încetează! îmi vei şifona toate hainele. O! Piers, când vei înceta să te comporţi ca o brută? Nu faci decât prostii!

- Ce spui? Nu fac decât prostii?

- Nu mai am nimic prezentabil pentru a lua cina în oraş, de când mi-ai distrus cel mai bun compleu. îmi va fi greu să te iert, îmi plăcea mult, era aproape nou.

- Altceva?

- Greşeşti interzicându-i lui Archie să vină aici. Să-l ameninţi astfel! Chiar l-ai arunca în râu? Probabil

că în curând va fi atât de beat, încât va fi incapabil să conducă.

- Sunt obligat să primesc în propria-mi casă, cu zâmbetul pe buze, pe cel care mi-a sedus soţia?

- Sedusă? Chiar crezi asta? spuse ea cu o voce scăzută. Doar pentru că Archie spune asta, ar trebui să fie adevărat? Toată lumea e nebună, complet nebună!

îşi alese câteva haine şi, tremurând de furie reţinută, ieşi din cameră cu fruntea sus. Se duse în baie, îşi săpuni puternic faţa pentru a îndepărta mirosul de peşte; apoi se vârî sub duş, cântând, ca şi când n-ar fi avut nici o grijă. Când se întoarse în cameră, îl găsi pe Piers sigur pe el, complet calmat, cel puţin în aparenţă şi ocupat să analizeze conţinutul uneia dintre valize.

- S-ar spune că eşti în culmea fericirii.
îi arătă o fustă largă şi o bluză pe care le scosese din valiză.

- Ai putea să te îmbraci cu astea la cină?

- O! Da, asta m-ar face de şaisprezece ani şi cel puţin nu-mi voi mai face griji pentru alte probleme când voi sări în apă, în căutarea lui Archie!

- El poate liniştit să se înece!

Făcu o pauză.

- Nu ştiam că bea atât.

- Asta nu mă miră, erai prea ocupat să inspectezi ţarcurile şi să faci escapade la Gairloch, pentru a mai vedea altceva în jurul tău! Archie este alcoolic. Cred

că mama ta a încercat să-l vindece, dar era deja prea târziu.

- Crezi că în seara asta va fi într-o stare proastă?

- Pariez că da.

Piers îşi scotoci buzunarele, cu o privire veselă în ochi. îi plăceau jocurile.

- Pe cât pariezi?

Ea zâmbi fără tragere de inimă.

- E sfârşit de lună şi nu prea am bani de cheltuit. Să spunem cinci lire.

- Vei pierde, te previn! După două pahare de whisky, Archie va fi deja foarte vesel, după patru sau cinci pahare nu se va mai putea ţine drept, după care va fi mort de beat.

- Nu-mi pot permite să pierd atât!

Dintr-o dată, îşi înclină capul şi o sărută. Fără frenezie sau brutalitate, cu o tandreţe caldă, atât de delicat încât, sub

pleoapele închise, ochii lui Line se umplură de lacrimi. Se îmbrăţişară strâns. Ar fi vrut ca sărutul să nu se mai termine; se simţi nefericită când buzele lor se despărţiră într-un final.

- Dacă te mulţumeşti cu un sandviş la bar, îi spuse el la ureche, aş mai putea paria o bancnotă.

Ea se smulse din braţele lui. Se comporta exact ca acum cinci ani: acelaşi umor, aceeaşi tandreţe. Nostalgia îi rupea inima.

- Nu, nu vreau să te jefuiesc de bani şi apoi, n-am mâncat deloc azi şi mor de foame.

Ea strâmbă din nas.

-Miroşi a peşte. Ai face bine să faci o baie şi să te schimbi.

Când se întoarse de la baie, chipul lui Line avea un aer trist.

Bineînţeles că îl putea face fericit într-o anumită măsură, nu era totul pierdut între ei! Dar nu era suficientă atracţia fizică! Ea voia să fie iubită şi să-i dovedească acest lucru având încredere totală în ea. Nu i se va dărui decât cu această condiţie.

Archie nu era beat mort când Line şi Piers se întoarseră. Era conştient, dar nu coerent; când vru să se ridice, se clătină şi se prăbuşi pe o canapea de pe care nu mai încercă să se mişte. O fixă pe Line cu ochi sticloşi, în timp ce sora sa încerca cu disperare să-l scuze. Nu se simţea prea bine, explica Sheena, luase un microb din Florenţa sau Veneţia, condusese prea repede, era epuizat. Era mai bine să se urce în pat.

-în apă cu el, încheie Piers, cu un glas diabolic, în timp ce Sheena îl fulgera cu privirea.

Line, care-şi potolise nervozitatea în timpul cinei, cu câteva pahare de vin, începu să râdă puţin prostesc.

- Se va scufunda ca o piatră, protestă ea. Fii generos, Piers, lasă-l acolo unde este până mâine dimineaţă.

Archie îi mulţumi cu un zâmbet blajin şi o bâlbâială neclară. Line îl observă cu un ochi critic.

Cine l-ar fi putut face pe Piers să creadă că l-ar fi preferat pe acest om bolnăvicios, lipsit de orice personalitate? Archie era beţiv, cartofor şi total instabil. Piers îi urmări privirea.

- Ai un suflet bun, spuse el cu un aer tenebros. Poate rămâne până mâine dimineaţă, dar nici un minut mai mult.

Merse şi încuie barul.

- în orice caz, aici nu va mai bea. Dă-i o pătură, Sheena şi mâine dimineaţă, afară!

Dispreţuind rânjetul de om beat al lui Archie, la fel de mult ca şi atitudinea furioasă a Sheenei, Piers se îndreptă cu Line spre scară. în cameră, îi înmână solemn cele două bancnote rămase pe masă.

- Sunt ale tale, suspină el profund, le-ai câştigat cinstit. Dar aminteşte-mi să nu mai pariez cu tine. Am pierdut, eram convins că Sheena este în stare să-şi ţină fratele pe calea cea dreaptă.

Line rămase tăcută. întâmplările începeau să se lege. Totul devenea clar: vizita lui Archie nu era nici întâmplătoare, nici neaşteptată. Probabil că Sheena l-a prevenit încă de când a aflat de întoarcerea lui Line, înainte chiar de sosirea ei aici. Şi Archie ascultase de porunca surorii lui.

Renta pe care i-o lăsase tatăl său abia îi ajungea să-şi acopere cheltuielie care erau considerabile; aşa că era la mâna
Sheenei. Era suficient ca ea să-şi fluture cecul, pentru ca Archie să vină galopând.

Dreptul de a bea cât dorea nu era întâmplător. Sobru, Archie ar fi fost mult mai dificil de manipulat, dacă ar fi redevenit un om integru. Era genul de om care rareori minţea, dacă nu era beat. Era slab, dar mai mult cinstit. Din nefericire, se lăsa condus de slăbiciune: bea pentru că nu putea suporta propria imagine atunci când era treaz. Folosea alcoolul pentru a disimula adevărata realitate.

Piers îi întrerupse şirul gândurilor.

- Vrei să împarţi patul cu mine sau nu?

- Nu!

Să împartă patul? Niciodată! Actualul aranjament, compromis între logică şi codul de conduită exagerată al lui Piers, avea deja destul de multe goluri. Iubirea nu avea logică.

- Canapeaua îmi va fi suficientă, spuse bine dispusă. Voi pune în faţă acest enorm taburet, pentru a nu risca să cad jos în timpul nopţii.

- Ti-am oferit jumătate din pat, nu îţi pot promite mai mult de atât. Nu sunt sigur că mă voi putea stăpâni: pentru a fi sincer, noaptea trecută a fost o tortură.

- Pentru a fi sinceră, n-ai avut decât ce ai căutat. Tocmai ai recunoscut că angajamentele luate nu sunt prea fiabile: le modifici după plac, în funcţie de capricii. Cât despre jumătate din pat, nu, mulţumesc! Nu vreau să risc: nu cred că aş aprecia urmările supliciului la care aş fi supusă.

- Dar supliciul în sine, ţi-ar plăcea?

Se aşeză în spatele ei cu mâinile pe umerii ei; ea vedea imaginea lor reflectându-se în oglindă.

Vru să se îndepărteze de el, dar mâinile mari ale lui Piers îi apăsară imediat umerii. Se strădui să aibă o faţă liniştită.

- Nu. Nu cred că sunt gata, încă. E prea curând. Mi-ar plăcea să fiu sigură că este ceva între noi care să merite osteneala. Ai un punct de vedere pur masculin. Pentru mine ca femeie, e diferit.

-Vrei să spui că-ţi trebuie romantism, clar de lună, parfum de trandafiri şi tot ceea ce serveşte tradiţional ca decor al iubirii?

El îşi coborî capul până ce chipurile lor fură la aceeaşi înălţime în oglindă, obraz lângă obraz.

- Aş putea să fac rost de asta, spuse el, cât despre trandafiri, nu este anotimpul lor. E suficient un buchet de narcise?

O obligă să se întoarcă spre el, mâinile alunecându-i de-a lungul spatelui pentru a-i înlănţui talia într-o îmbrăţişare puternică. O privi cu acea ironie tandră care nu-i era specifică decât lui. Era probabil măcinat de sentimente contradictorii: o dispreţuia dorind-o încă şi se dispreţuia pentru această dorinţă. Asta o revolta.

- încă din această dimineaţă, mă aşteptam la aşa ceva; mă întrebam până când vor ţine bunele tale intenţii şi principiile nobile. „Line, declamă ea parodiind vocea lui joasă, te doresc şi mă doreşti.

Avem ceva ce putem salva. Să nu grăbim lucrurile.“ Şi te-am crezut! Nu erau decât vorbe în vânt! Acum nu mai eşti de aceeaşi părere. Am trecut la „Line , vino să împarţi patul cu mine.“ Chiar crezi că mi-am schimbat părerea în această privinţă?

Era într-o stare de furie avansată. Lovitura pe care o primise era prea profundă şi nu se putea mângâia decât rănind la rândul ei.

- Pot să te fac să-ţi schimbi părerea, draga mea.

El o strânse în braţe mai tare, aşteptând insolent un răspuns pe care corpul prea sensibil al tinerei nu ştia să-l ascundă; când primi acest răspuns, zâmbi triumfător.

- Vezi bine că nu-ţi poţi nega dorinţa.

- Am încercat vreodată să o neg? Deja la optsprezece ani, lucrul acesta nu mai era un mister. Dar atunci, mă tratai cu mai mult respect. Simţeai faţă de mine ceva mai mult decât dorinţă. Iubire! Puteam să aşteptăm, aveam toată viaţa înainte, iubirea noastră era menită să dureze o eternitate!.. .O eternitate? Nu! A durat până în momentul în care ai văzut acel odios tablou! Urcă în camera ta blestemată şi fă curte imaginii mele! Oferă-i ei un buchet de narcise!

- Ea nu le-ar aprecia.

Buzele îi alunecară pe gâtul ei, mângâindu-i uşor pielea fină.

- în timp ce tu.

- Eu? Vrei să spui corpul meu? O! Desigur, i-ar

plăcea, dar nu este decât un corp; şi în afară de asta nu ar mai fi nimic de salvat.

Ea se eliberă în sfârşit din îmbrăţişarea lui. Auzi vocea lui urmărind-o până în holul băii:

- Fii drăguţă, nu face prea mult zgomot când te întorci, detest să fiu deranjat când dorm!

Când se trezi a doua zi, era singură; făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi făcu ordine în cameră. Strânse păturile şi hainele împrăştiate pe jos. Se părea că Piers se îmbrăca şi se dezbrăca lăsând în urma lui o dezordine desăvârşită. Line se consolă gândind că nu făcea ordine pentru el, ci pentru Matty şi menajera care venea în fiecare zi din sat.

Ieri seară, după baie, se simţise deprimată. Voi găsi o altă iubire, îşi repetă ea ca un laitmotiv. Zadarnic. Nu îşi dorea decât una singură.

Canapeaua fusese prea tare, dar nu mai tare decât patul pliant pe care dormise la vilă, până ce i s-au uscat saltelele. Rămase mult timp trează privind focul din şemineu. Era atât de tentată să se strecoare în pat lângă el! A dus o adevărată luptă împotriva ei înseşi pentru a rămâne pe canapea. în cele din urmă, fu prea obosită pentru a mai simţi cea mai mică dorinţă sau pentru a mai gândi şi somnul o cuprinse în timp ce îşi spunea amar: „Poveştile cu zâne nu devin realitate, cel puţin nu pentru Line Frazer MacArdh!“

Dimineaţa îi aduse speranţa. Coborî scara şi auzi

vocea Sheenei în salonul unde se servea micul dejun.

- Piers! ţipă ea. Singurătatea te face sălbatic!

Line împinse uşa.

- Vă deranjez? întrebă ea suav.

în mod clar, totul mergea prost. Sheena era în pragul unei furii care îi ameninţa remarcabilul sânge-rece. Piers era palid şi Archie părea să sufere de o puternică mahmureală. Când Piers îi trecu pe sub nas o farfurie de ouă cu şuncă, se înverzi.

în disperare de cauză, Sheena se întoarse spre Line.

- îi spuneam lui Piers că nu-l putem trimite pe Archie în starea asta. E suficient să-l priveşti ca să-ţi dai seama că este incapabil să călătorească. Eşti de aceeaşi părere, nu-i aşa, Line?

- S-ar spune că are rău de mare.

Nu merse mai departe. Piers îi aruncă peste masă un plic ce îi ateriză în farfurie.

- E o scrisoare pentru tine, spuse el. Poştaşul a adus-o aici, ştiind că nu eşti la vilă.

- Veştile circulă repede!

Privi plicul; era unul dintre cele pe care le dactilografiase pentru Ruth, înainte să plece din Blackpool, dar părea mai mic. Desfăcându-l, găsi o singură foaie. O privire îi fu suficientă pentru a-i citi conţinutul. împături repede foaia, pentru a o feri de priviri indiscrete.

- Trebuie să dau imediat un telefon, spuse ea, ieşind din cameră.

Nu era o scrisoare propriu-zisă, ci mai mult o mâzgâleală al cărei autor putea fi la fel de bine un copil. Literele erau stângaci scrise, unele aşezate invers, dar Line nu se putea înşela asupra sensului lor: TELEFONEAZA.

Mâinile îi tremurau, în timp ce formau numărul. Foaia de hârtie îi căzu. Piers, care o urmărise, ridică scrisoarea. Citind-o, se încruntă:

- Primeşti scrisori anonime? întrebă el furios.

Emoţionată, Line greşi numărul şi-l formă iar.

- Nu, este de la Ruth, spuse ea nemulţumită.

- Asta? De la Miss Ruth Lee? Nu te cred! întinse mâna să-i ia receptorul.

- Nu ştie să scrie şi să citească, spuse ea grăbită, căci auzea sunând, trebuie să fie important. Binevoieşti să mă laşi în pace?

Ruth răspunse.

- Zăpăcito, tu eşti? Unde eşti? Te sun de două zile fără oprire, am rugat-o chiar pe domnişoara de la reclamaţii să formeze numărul, în cazul în care m-aş fi înşelat. S-a întâmplat ceva?

- Totul merge bine, spuse ea pe un ton cât mai liniştitor, fulgerându-şi cu privirea soţul. Am. am fost invitată undeva pentru câteva zile şi nu am putut refuza.

- Atunci, nu s-a întâmplat nimic grav, spuse Ruth, respirând uşurată. M-ai făcut să mă îngrijorez, micuţo. Deci nu erai unde ar fi trebuit. Sper că te-ai

gândit să aeriseşti camerele, nu vreau să dorm pe saltele umede.Mă auzi, Zăpăcito!

- Mă ocup de tot, nu te nelinişti!

Această nelinişte era cu totul ciudată din partea lui Ruth, care nu-şi făcea niciodată griji în legătură cu nimic; „La ce bun, spunea ea, oricum ştiu ce se va întâmpla!“ Un uşor fior îi trecu pe spate.

- Dar de ce această scrisoare, Ruth!

Ezitarea pe care o simţi în tonul bătrânei doamne îi spori neliniştea.

- Nu ştiu, murmură Ruth. Cred că m-am gândit un pic prea mult la tine.

- Pune globul de cristal în cutie, spuse Line veselă, şi arde cărţile de tarot, nu-ţi folosesc la nimic.

- Nu le-am mai privit de când ai plecat tu. Dar am avut mai multe vise. Ascultă-mă bine, zăpăcito. Crede-mă ce îţi spun. Te paşte un pericol, un pericol cu coarne. L-am văzut!

- Atunci, poate ar fi mai bine să mă întorc imediat! Asta ar rezolva problema. îmi fac bagajele şi sunt la tine diseară. Ce zici?

Ruth o dojeni.

- Nu trebuie să pleci, zăpăcito. Trebuie să rămâi acolo ca o fetiţă cuminte şi să ai grijă ca patul meu să fie bine aerisit.

- Şi coarnele? Serios, draga mea Ruth, aici nu sunt coarne decât pe capul cerbilor şi în această perioadă a anului nu mă paşte nici un pericol din partea lor.

- Nu-ţi mai bate joc, obraznică mică! Transmite-i

frumosului domn care este lângă tine, un mesaj din partea mea.

Line acoperi receptorul cu mâna şi-l privi pe Piers.

- Ruth are viziuni, şopti ea. Are un mesaj pentru tine, cel puţin aşa cred, căci mi-a spus că este pentru frumosul domn de lângă mine.

- Doamne! protestă el. încă o bătrână clarvăzătoare! Ar trebui să facem o asociaţie aici. Care este mesajul?

Line îşi luă repede la revedere şi închise.

- Ceva legat de roata norocului. Ruth îmi cere să mă întorc la vilă. Trebuie să aerisesc paturile. Eşti de acord să plec după micul dejun?

- Atât de curând?

Piers îi prinse mâna, în ciuda împotrivirii ei.

- Cât mai curând posibil. Mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate; nu voi avea ipocrizia să spun că am apreciat fiecare moment, dar nu mai pot beneficia de ea mult timp: nu sunt plătită să rămân aici.

Ea simţi o mică decepţie când el fu de acord.

- Te voi conduce imediat. E bine aşa?

Line îi acceptă oferta. Pentru a înconjura lacul, trebuia să parcurgă nouă sau zece kilometri; i-ar fi fost greu să meargă pe jos cu valizele în mână.

Când au ajuns, îl lăsă să-i taie lemne de foc pentru bucătărie, să alimenteze sobele cu păcură, să aprindă focul şi să taie mărăcinii din faţa gardului; în acest timp, ea deschise ferestrele, umplu ceainicul şi

făcu ordine prin casă. După o oră, îşi termină treaba.

- Piers, trebuie să merg la Creevie. Nu este cazul să mă aştepţi dacă eşti grăbit. îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

Ea îşi scoase maşina din garaj şi plecă. Era mai bine aşa, se gândi ea. într-o zi, îl va putea întâlni fără să mai simtă această lovitură de cuţit în inimă, care îi era familiară de atâta timp. îl va putea întâmpina zâmbind ca unui vechi prieten. Propria naivitate îi smulse un zâmbet amar.

Aruncă o privire casei sumbre a familiei MacArdh, de pe celălalt mal al lacului. în vârful turnului rotund, fereastra înaltă a Camerei reflecta o rază de soare. De acum înainte, asta n-o mai privea. Scăpase de operaţiunea de salvare a căsniciei lor.

Capitolul 8

Două autocare enorme ocupau aproape întreaga parcare strâmtă din Creevie. Pasagerii lor, proaspăt coborâţi, pătrundeau pe străzile oraşului. Line îşi parcă maşina şi se amestecă în mulţimea de turişti. Află din frânturi de discuţie că grupul făcea o călătorie în Scoţia: Fort William, Inverary, Inverewe, Inverness; excursia se încheia cu două zile petrecute la Edinburgh.

După ce îşi termină treaba, îşi croi drum până la salonul de ceai; spera că dacă va întârzia prea mult, Piers n-o va mai aştepta şi se va întoarce acasă. De altfel, era aproape hotărâtă să părăsească regiunea şi îşi imagina diverse soluţii pentru viitorul apropiat: ce-ar fi să se angajeze într-un hotel, pe coasta de sud a Angliei?

Se simţi iritată constatând că salonul de ceai era plin. Nici o masă liberă, nici măcar un scaun; cele două chelneriţe, depăşite de situaţie, alergau de la un grup de turişti la altul.

- Nici o şansă Linette, îi şopti la ureche o voce cunoscută. Toate mesele vor fi ocupate, până când vor merge la autocare. Voi încerca la hotel, acolo cafeaua se serveşte la bar. Mă însoţeşti?

Archie, care arăta mai bine decât la micul dejun, părea încă foarte slăbit. Era palid, avea ochii injectaţi şi mâna tremurâdă pe care o puse pe umărul lui Line apăsă greu, ca şi când ar fi avut nevoie de un sprijin. Ieşiră.

- Crezi că pot să mă prezint în această ţinută la barul hotelului? se nelinişti ea.

îşi privi blugii, hanoracul şifonat şi geanta plină de provizii. Archie o privi sugestiv.

- Bineînţeles, le va fi greu s-o refuze pe soţia înălţimii Sale, nu-i aşa? De altfel, vezi tu, eu. ei bine. să-ţi spun sincer, eu sunt cel care contează pe tine. Fă-mi cinste, te rog, cu un pahar.

încercă patetic să-i ofere zâmbetul cel mai fermecător.

- Sărmane Archie. Ai probleme cu banii?

- Ştii că.

îşi îndreptă părul blond şi încercă să-şi îndrepte ţinuta, căci ajunseseră în faţa hotelului. îi ţinu politicos uşa însoţitoarei sale.

- Ceea ce apreciez la tine, Linette, este că înţelegi imediat. Ca să fiu sincer - şi ştii că sunt sincer atunci când sunt treaz - am nevoie de băutură. Avarul ăla de Piers a încuiat sticlele de băutură aseară şi a luat cheia la el.

Se aşezară într-un colţ întunecat. Ea scoase şi-i întinse cinci lire.

- Faci comanda şi tu plăteşti. Va fi mai bine aşa.

- Iar tu îi dai voie unui prieten să-şi salveze o frântură de demnitate, spuse el afectuos, cu ochii palizi, în care străluci o rază de speranţă.

Ea nu se lăsă înduioşată.

- Pentru tine, nimic decât un mic whisky, Archie. O

bere pentru a continua, dacă vrei. Şi două cafele. Nu vrei să te îmbeţi atât de devreme, nu-i aşa? Ştii că atunci când începi, nu te mai poţi opri; asta îmi depăşeşte cu mult bugetul!

Fu adusă cafeaua şi băutura. Archie înghiţi alcoolul dintr-o mişcare şi privi trist în paharul de bere.

- Vor crede că m-am vindecat.

- Şi bineînţeles, eşti departe de a o face.

- Este prea târziu. spuse el încet. Nu sunt bun de nimic, nu ştiu decât să beau. Am eşuat pe toate planurile. Sheena ţi-a povestit? îmi găsise un post bun la Centru, nu era obositor, trebuia să stau în spatele unui birou şi să semnez nişte hârţoage. Ea numea asta un mijloc de existenţă şi vedea în ea ultima mea şansă. Dar, vai, mă plictiseam atât de mult; mi-am semnat un cec substanţial şi am plecat la Florenţa. Am avut o viaţă frumoasă atâta timp cât am avut bani, dar întoarcerea a fost dură. După modul în care m-a primit Sheena, aş fi jurat că fiecare centimă era o chestiune de viaţă şi de moarte. Eşti sigură că nu mai ai bani?

- Da, Archie.

Luă o gură de bere şi se strâmbă.

- Apropo de vindecare.

- Ai spus că este prea târziu..

- Poate că aş avea forţa să încerc, dacă m-ai ajuta, se plânse el întinzându-se pe scaun. Dacă ai vrea să mă ajuţi, Linette, să pleci cu mine. Te-aş duce unde ai vrea, în Europa, în Statele Unite, peste tot. Voi fi

drăguţ cu tine. Nu vreau să te forţez, eşti liberă să decizi; în sfârşit, vreau să spun că n-aş încerca să te influenţez.

Cu privirea ironică, Line îi urmărea expresia feţei.

- Cât ţi-a oferit Sheena, ca să-mi propui asta?

- Un supliment de cinci mii de lire pe an, spuse el direct. Ceea ce, adăugat la renta mea, mi-ar asigura o viaţă confortabilă. Ştii, nu te-aş plictisi, ai putea.

- Aş putea face tot ce vreau, termină ea privindu-l trist. Spune-mi, Archie, tu nu ai ruşine?

El ridică din umerii slabi.

- Mie-mi convine. O ştii pe Sheena, ea ţine toţi banii şi renta nu mi-a ajuns niciodată. Are inimă de piatră, dar.

- Dar este gata să plătească pentru ca noi doi să plecăm?

- Pentru ca tu să pleci. M-a manipulat încă o dată, m-a manipulat întotdeauna de când tata a murit. Care este răspunsul tău?

- Acelaşi ca ultima dată, acum cinci ani: nu Archie, nici o şansă. Nu corespunzi idealului meu de soţ.

- Dar Linette, nu îţi cer să te căsătoreşti cu mine, strigă el puţin jignit. Este prea târziu, o ştiu prea bine, fetiţo. Te crezi datoare să mă aduci pe drumul cel bun când n-am nici cea mai mică şansă s-o fac. în aceste condiţii cum ai putea să rămâi lângă mine? Vezi tu, când sunt lucid, ca acum, ştiu că sunt alcoolic şi dacă ăsta nu este un bun motiv de a bea, nu pot găsi altul mai bun.

- Nu ai încercat o dezintoxicare?

- Nu mă interesează un astfel de tratament.

îşi termină berea şi o privi pe Line, care făcu un uşor semn de consimţământ. Comandă o altă bere pe care o privi cu melancolie.

- Va fi greu să o anunţ pe Sheena, în acestă seară, că am eşuat.

Line se apleacă peste masă şi-i atinse prieteneşte mâna.

- Nu se poate spune că ai eşuat, Archie. Nu eşti stăpân pe situaţie; există alte elemente asupra cărora nici tu, nici Sheena nu aveţi nici o putere.

- Bine, bine, în orice caz, am făcut tot posibilul pentru a te convinge. Să sperăm că o voi convinge şi pe ea.

- Da, ai făcut tot posibilul. Te poţi întoarce şi vorbi cu sora ta. Te voi susţine întotdeauna.

- Sigur? Suntem în continuare prieteni? Ştii, aş fi încântat să te iau de soţie, dar nu cred că m-ai suporta. De aceea, nu ţi-am cerut niciodată mâna. Dar nu asta îi voi spune Sheenei; îi voi spune că ţi-am oferit inima şi mâna şi că le-ai refuzat. Vei spune ca mine, nu-i aşa?

- Da, îţi promit.

- Tin mult la tine, o ştii, şi n-am vrut niciodată să-ţi complic viaţa. Nu a fost planul meu.

- înţeleg, spuse ea rotindu-şi gânditoare cana de cafea , şi îţi repet, te voi susţine, dar acel tablou, Archie, al cui portret era, din moment ce nu era al

meu?

- Aşteaptă. portretul. Da, îmi amintesc: încercam tehnica Renaşterii pe care o admiram. Voiam să copiez un tablou de-al lui Tiziano. Nu voiam să fac o copie fidelă, pentru că anatomia e diferită în zilele noastre; i-am modificat poziţia capului, l-am pictat aproape din faţă. Pentru chip te-am folosit pe tine drept model, căci aminteşti de frumuseţea serenă a Renaşterii. Pe scurt, Sheenei îi plăcea tabloul, mi-a promis cincizeci de lire şi foarte sincer, n-am văzut nimic rău în a-l înrăma şi a ţi-l oferi cadou de nuntă. Ştiu că nu era perfect, dar eram foarte mândru de el şi apoi era prima dată când cineva îmi cumpăra o operă. De unde să ştiu că Piers va reacţiona atât de dramatic?

Desigur, Line înţelese perfect gândul lui Archie. Ce-ar fi putut el bănui? Pentru el, corpul dezbrăcat al unei femei nu era decât un nud, iar galeriile de artă erau pline de aşa ceva.

- Dar de ce i-ai spus apoi că noi. noi.

El înţelese că ea nu reuşea să pronunţe propoziţia. Zâmbi amar.

- Eram complet beat, iar draga mea soră mi-a oferit o asemenea sumă de bani încât n-am putut rezista: erau suficienţi pentru a trăi câţiva ani în Italia. Mă doare ce am provocat involuntar, Linette, dar tu mă cunoşti.

- încă ceva, Archie. Aveai nevoie de un model, nu-i aşa?

- Ba da.Nu a fost o tânără din sat, nici una n-a acceptat, tu erai prea ocupată cu Piers, aşa că am rugat-o pe Sheena şi a acceptat, cu condiţia de a purta un costum de baie, astfel încât am avut probleme la culoarea pielii şi în rest. A trebuit să improvizez.

Ea păstra tăcerea, copleşită de această mărturisire.

- Linette, te-ai hotărât, refuzi propunerea mea? Ştii că, acceptând, m-ai scuti de o scenă sordidă! Fără a mai pune la socoteală că sora mea se va arăta probabil mai generoasă.

- Nici nu intră în discuţie!

Ea îşi luă geanta şi stătu un moment pe gânduri.

- Vrei să te las în sat?

- Nu, mulţumesc. Voi mai rămâne puţin aici, nu se ştie niciodată, poate că cineva se va gândi să-mi facă cinste cu un pahar.

El îi întoarse spatele şi nu-i mai acordă nici o atenţie.

La mijlocul drumului, realiză că nu-şi luase restul de la bancnotă. Râse de propria imaginaţie. Atitudinea lui Archie o supărase, dar avea o explicaţie pragmatică: nu din cauza refuzului ei îi întorsese spatele, ci datorită acestui rest uitat, care pentru el însemna câteva pahare în plus, deşi având în vedere cât costa un pahar de whisky. Numai să nu conducă imediat după aceea!

Dacă Piers era încă la vilă, va încerca să-l reţină cât mai mult, pentru a-i da timp lui Archie să plece de la Eilea Ardh.

Un alt gând, aproape comic, îi trecu prin minte: în tot acest timp, Piers se torturase în faţa unui portret care nu era al ei, ci al Sheenei. Comic sau tragic?

Land Roverul era parcat în faţa casei. Intenţionat, parcă maşina faţă în faţă cu a lui. Intră în casă, amuzându-se încă de propriul senimentalism: ideea de a-l salva pe Archie din ghearele lui Piers, pe Archie care era cauza nefericirii sale - avea de ce râde! Este adevărat că Archie nu fusese adevăratul autor al nenorocirii sale, ci o unealtă foarte ascultătoare în mâini răuvoitoare. Totuşi, avea nevoie de câteva zile pentru a-şi plăti datoriile!

îşi duse geanta în bucătărie.

- Eşti încă aici? spuse ea vesel. Am venit puţin cam târziu, ai cinat?

- Nu.

El nu părea surprins de atitudinea ei veselă, cel puţin nu o arăta. începu să scoată cumpărăturile din geantă.

- Am trecut pe acasă să-mi iau câteva lucruri pentru a rămâne aici.

Buna dispoziţie a lui Line se risipi imediat.

- Ti-ai pierdut timpul inutil, pentru că aceasta nu e casa mea şi prin urmare, nu te pot invita să rămâi.

- Te-ai supărat, iubita mea? Trebuie să împărţim

patul în această noapte, te-ai simţi la fel de bine, liniştită, relaxată.

- O! evident.. .Dar mi-ar lipsi saltelele umplute cu paie şi ştiu cât eşti de fidel promisiunilor făcute, fără să mai pun la socoteală ameninţările pe care mi le-ai şoptit la ureche când am dansat pentru prima şi ultima dată, în acea minunată noapte de nuntă, atât de aşteptată.

Amintirea îi dădu o stare de dezgust, dar se stăpâni şi zâmbi îndrăzneţ cu buzele, dar nu şi cu ochii.

- Omletă cu pâine prăjită, e bine?

El căută printre proviziile aduse.

- De ce să nu mâncăm costiţă de porc?

- Pentru că o păstrez pentru cina mea.

- Cina noastră, o corectă el. Când te-am readus aici, ştiam că nu aveai intenţia să te întorci la Eilean Ardh; din nefericire, nu te mai pot răpi a doua oară: elementul surpriză n-ar mai exista.

- A, nu! Nu vei mai reuşi a doua oară!

- Tocmai. în ceea ce priveşte chiriaşa mea, am permisunea ei. Dacă nu mă crezi, ştii unde găseşti telefonul.

- Ruth nu ar admite.

- Ba da! Este de acord, aprobă el cu un zâmbet radios. Are aceleaşi idei ca mine: nici unul, nici altul nu vrem să te ştim singură aici, având în vedere că este întotdeauna posibil să primeşti o vizită neaşteptată.

Lui Line i se tăie respiraţia.

- Cum îndrăzneşti să o suni pe Ruth fără permisiunea mea!

- A fost curajos din partea mea, dar m-am gândit că cineva trebuia s-o informeze asupra situaţiei: îmi place ca lucrurile să fie clare.

- într-adevăr! Ce poveste i-ai spus? Cea a soţului neînţeles, fără îndoială. Cunoscând-o pe Ruth, nu o văd acceptând altceva.

El aprobă. Ea îl fulgeră:

- Cred că te urăsc!

Piers clătină din cap cu seriozitate.

- Nu mă urăşti, iubita mea. Poţi să-i spui cum vrei, dar nu e ură.

Nu, nu era ură, cel puţin nu din partea ei. în acel moment, ea îşi dădu seama de absurditatea situaţiei în care se afla. Sufletul ei se prăbuşi, râzând şi plângând în acelaşi timp.

- Tie nu-ţi place să mă vezi aici. să mă ştii aici singură în timpul nopţii! Aici, în vale! Eşti complet nebun! Un vizitator neaşteptat! Cine ar putea veni din sat până aici? Numai dacă. Te gândeşti la Archie? Archie nu m-a ameninţat niciodată şi nici nu m-a lovit! Beat sau nu, în el pot avea încredere.

- Sunt concluzii pripite.

- N-am de ce să mă tem de el! El s-ar culca pe canapea şi ar adormi.

- Nu-l deteşti?

Vocea lui Line se umplu de milă:

- Bineînţeles că nu. Cum aş putea să-l detest pe Archie? Este prea nesemnificativ. Este slab, influenţabil şi teribil de singur.

Sparse un ou într-un bol, se gândi că nu e suficient şi mai adăugă două. Făcu omleta automat, gândurile îi zburau în altă parte, la Archie.

- Totul ar fi fost diferit dacă.

Ea tăcu, amintindu-şi prezenţa lui Piers.

- Ce ar fi fost diferit?

O luă de bărbie şi o obligă să-l privească în ochi.

- Ce ar fi fost diferit, Line?

- Totul, dacă Archie ar fi fost fata şi Sheena băiatul. L-am întâlnit azi dimineaţă la Creevie, căuta pe cineva care să-i facă cinste cu un pahar. Nu, strigă ea privind încruntarea lui Piers, n-a fost o întâlnire galantă, ne-am întâlnit din întâmplare.

- Cred că ai bătut suficient ouăle. Haide, să nu ne mai gândim la asta, mor de foame, este aproape ora ceaiului. Să revenim la încercarea noastră de salvare: trebuie să profităm de aceste momente ca să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt; să vedem dacă există între noi altceva decât atracţie fizică. puţin respect, de exemplu, pe care am putea să ne construim o viaţă suportabilă împreună.

Line îl lăsă să vorbească deşi fiecare dintre cuvintele lui părea să-i distrugă cu lovituri de ciocan ultimele rămăşiţe ale oricărei speranţe. îşi imagina viitorul alături de el şi se cutremură îngrozită.

- Să construim o casă pe nisip, pe un câmp

minat? O casă care s-ar prăbuşi la primul gest care ţi s-ar părea suspect? Ce viitor îmi propui? O viaţă suportabilă, ai spus? Nici măcar nu-ţi dai seama cât de insuportabilă ar fi!

Discuţia îi tăiase pofta de mâncare.

- Mă duc să mă plimb, spuse ea, am epuizat pentru astăzi bucuriile regăsirii noastre şi aş vrea să fiu singură acum.

Sinceritatea ei semăna mai mult a impoliteţe, dar nu avea de ales. Îl auzi pe Piers răspunzându-i în momentul în care ieşi. Refuză să-l asculte. Timpul în care îi sorbea cuvintele de pe buze trecuse de mult. Se simţi mai bine după ce trânti uşa.

Ea nu fugea, ci alunga ispita. O măsură foarte înţeleaptă când mintea îi spunea să reziste, iar corpul o împingea la dorinţă. Luă o gură de aer proaspăt, în speranţa că le va domoli pe amândouă.

Sub soarele palid de aprilie, lacul oferea oglinda liniştită a apelor gri albastre. Se plimbă pe mal târâindu-şi picioarele în nisipul argintat. în câteva zile, coşmarul se va termina sau cel puţin momentele dificile vor fi depăşite. După sosirea lui Ruth, va pleca de aici cât mai departe. Căută o ascunzătoare, cum face un animal rănit. Găsi o mică lagună în locul unde lacul se deschidea spre mare.

Insulele nu se vedeau acum; marea şi cerul se uneau, vârfurile munţilor dispăreau în ceaţă. în realitate, era prizonieră: captivă pentru totdeauna în această lume a apelor, a ceţei atât de dulci, a ierburilor ce acopereau colinele, a munţilor pleşuvi, a

graiului dulce al locuitorilor. Dacă ar încerca să fugă de aici, această lume i-ar apărea în fiecare vis, iar ea s-ar trezi de fiecare dată cu faţa scăldată în lacrimi, cum s-a întâmplat atât de des în ultimii cinci ani.

Dar să rămână aici, în mijlocul a tot ce iubea, se dovedea atât de greu, încât prefera să viseze. Piers se schimbase atât de mult! De-abia recunoştea acest om matur, arogant, inflexibil; cel puţin nu asta era imaginea pe care şi-o amintea: toată tandreţea, umorul şi delicateţea păreau să se fi topit, ceea ce-i oferea el era inacceptabil, ea nu voia o viaţă lipsită de iubire şi de speranţă. Se ridică suspinând şi se întoarse. Era împărţită între teama de a-l vedea şi teama, la fel de vie, de a nu-l mai vedea niciodată.

Era aproape ora şapte când intră în bucătăria de unde venea un miros îmbietor de cotlet la grătar. Masa era pusă pentru doi, iar Piers, într-un şorţ de plastic roşu aprins, pregătea într-o tigaie mare un morman de cartofi pai.

- Haide! La baie şi schimbă-te repede, ordonă el fără să se întoarcă. Este o petrecere în sat, iar tu vii cu mine.

- Nu mă duc la nici o petrecere, spuse ea supărată.

- Ba da, vei veni, chiar de ar fi să te spăl şi să te îmbrac eu însumi. Nu mă privi aşa urât, nu te vei plictisi deloc, te asigur, programul este foarte bine pus la punct. Apoi vom dansa, dar nu vom rămâne dacă ţi-e ruşine de tine însăţi.

Line se revoltă, atinsă în orgoliul ei.

- Ruşine, mie? Nu este vorba despre asta, pur şi simplu nu văd de ce ar trebui să merg, dacă nu vreau.

- Ascultă. Glenardh s-a lansat pe piaţa turismului cu mult avânt pentru un sătuc aşa mic, iar locuitorii aşteaptă sprijinul nostru, care în acest caz ar aduce o notă de prestigiu petrecerii lor. Voi îmbrăca cel mai nou kilt al meu, iar tu îţi vei lua hainele de sărbătoare. După ce publicul se va veseli, oamenii vor dansa, cimpoaiele vor cânta şi luminile se vor stinge, vei putea să-ţi reiei aerul posomorât, dar până atunci te rog să zâmbeşti chiar dacă asta te costă. Ai înţeles?

- Perfect, spuse ea schiţând un zâmbet larg. Spune-mi totuşi cu ce doreşti să mă îmbrac. Tweed, caşmir şi un trifoi mic în loc de broşă? Dacă da, dragă domnule scoţian, nu aveţi noroc!

- Vei purta un zâmbet strălucind de fericire, mormăi el, pentru restul am încredere în tine, deşi am o slăbiciune pentru ţinuta pe care ţi-am ales-o ieri seară; era fermecătoare şi avea calitatea de a-ţi dezveli picioarele, pe care le-aş privi cu plăcere a doua oară.

- îţi este indiferent dacă bărbaţii s-ar uita la picioarele mele?

- Da. A privi nu este un păcat, dacă ne luăm după principiul binecunoscut „gustaţi şi încercaţi înainte să cumpăraţi“, care de altfel mă înfurie. Acum,

grăbeşte-te, dacă nu vrei să ai o cină arsă.

- Tu n-ai încercat şi n-ai gustat niciodată, spuse ea, bătând în retragere.

- Te înşeli, am făcut-o de nenumărate ori, spuse el vesel. Dar nu în singura ocazie pe care am avut-o să fiu cumpărător

- cea pe care o ştie toată lumea!

- Câtă ipocrizie! îi aruncă ea înainte de a dispărea.

Curată, schimbată şi uşor machiată, se privi în oglindă şi

ceea ce văzu o puse în încurcătură. Dacă dădea crezare imaginii, arăta ca la nouăsprezece ani, fericită şi plină de nerăbdare. Tot ce trăise în ultimii cinci ani, durerea, aşteptarea, părea să o fi marcat foarte puţin. Avea un aer mai matur, dar la fel de natural. Făcu o piruetă, învârtindu-şi fusta în jurul picioarelor care erau într-adevăr frumoase, mai ales când purta sandale cu toc înalt. Zâmbi ironic imaginii din oglindă şi coborî scările în fugă; o durea stomacul de foame, iar mirosul delicios care venea din bucătărie îi amintea că nu mâncase mai nimic, toată ziua.

înainte de a intra în sală, Piers se aplecă să-i spună ceva; îi simţi respiraţia mângâindu-i urechea şi înfiorându-i câteva şuviţe de păr.

- încearcă să-ţi faci o intrare remarcată, îi şopti el salutând un bătrân cimpoier care se afla lângă uşă.

Lumina era obscură. Line se aşeză în penumbră, captivată de sunetul ascuţit al cimpoaielor. Catriona

MacDonald cânta cu vocea ei minunată de contralto. Urmară alţi cântăreţi, cu diferite piese. Line se relaxă încetul cu încetul, astfel încât, la final, alergă să se alăture dansatorilor, fără alt gând în minte decât de a se distra.

Viorile cântau pe un ritm antrenant, iar Line se descălţă de sandalele care o jenau. Nu mai dansase de mult timp aşa, învârtindu-se până când ameţea şi fericită să se sprijine de braţul puternic al lui Piers, care o aştepta.

în drum spre casă, îşi reluă atitudinea rece. în cinci ani, învăţase să se controleze. îşi făcuse un fel de platoşă menită să o apere de loviturile pe care le-ar fi primit. în spatele acestei armuri imaginare, îşi ascundea durerea; acum, armura fusese spartă, Piers o înlătură cu o privire, iar ea se simţea din nou vulnerabilă.

El deschise uşa cu o mişcare uşoară, dar fermă. Line inspiră adânc, în timp ce intra în atmosfera caldă şi primitoare a casei. Tremura de teamă.

- Aş vrea o cană de ceai. Tu nu?

- Ba da. O cană de ceai ar fi foarte bine. Cred că în curând ar trebui să pleci.

- Da, pentru a urca în dormitor cu tine. Ai uitat că dorm aici?

Line lăsă la o parte politeţea şi căscă ostentativ.

- Chiar trebuie? Piers, mă plictiseşti!

- Mincinoaso! îmi amintesc foarte bine anumite lucruri. Ai uitat cât de pasionată erai înainte de

căsătorie? Doar datorită voinţei, am reuşit să-ţi rezist. Te-aş fi putut avea atunci foarte uşor, iar tu o ştii prea bine, aşa că nu-mi spune că te „plictisesc“!

- Ce ţi-ai imaginat? Bietul meu prieten, dacă e să mă iau după ceea ce spui, cred că ţi-a fost foarte greu să faci faţă tentaţiei.

- Line, murmură el grav, am putea fi fericiţi, dacă ai vrea; n-ar trebui decât să ne iertăm reciproc.

- Eşti prea generos! Nu te ştiam atât de compătimitor! Nu vreau să mă ierţi, nu vreau decât să uiţi, să trecem mai departe, să luăm totul de la capăt!

- Line, spuse el cu voce joasă, parcă fermecată, nu asta este ceea ce am vrut să spun.

- Şi ce vrei să spui?

- Am descoperit că vechile sentimente n-au dispărut, cel puţin nu pentru mine.

Braţele sale o înlănţuiră într-o îmbrăţişare strânsă, iar gura lui o găsi pe a ei. Line se opunea cu toate puterile dorinţei ce o cuprindea; când nu mai putu să reziste, i se abandonă cu pasiune. închise ochii pentru a savura sărutul. Instinctiv, corpul său se lipi de al lui, formând un tot armonios. în braţele sale se simţea vulnerabilă, mânată de o sete violentă, de o plăcere de nestăpânit care creştea pe măsură ce mâinile sale îi descoperiră sânii care se întăreau sub mângâierea fină. Se gândi că nimic pe lume nu era mai plăcut şi timp de câteva minute uită totul. Apoi, un murmur pierdut:

- Line, ar fi atât de bine, Line. vino. De această dată, nu va mai fi nici un Archie între noi.

în acel moment, trupul ei încins îngheţă. Căldura dorinţei
o părăsi. El nu-i oferea iubire, ci o senzualitate exacerbată. Se îndepărtă brusc de el.

- Nu, protestă ea cu o voce răguşită, nu vreau să-mi petrec restul vieţii pe post de consolare într-o afacere lamentabilă.

Piers avea privirea pierdută şi faţa îmbujorată.

- Femeile ca tine au un nume, îi replică el.

- Cred că au mai multe. Du-te şi te culcă, Piers. Spune-le cu voce tare pe toate, înainte de a adormi. Asta te va linişti.

- Şi tu, spuse furios Piers. Dacă nu vei putea dormi şi nu-ţi vei găsi liniştea, vei veni să baţi la uşa mea.

- Uiţi că singurătatea nu mă sperie, de cinci ani mă însoţeşte pretutindeni. Este o veche prietenă.

Capitolul 9

Cine putea suna aşa? Catriona? îi adusese costumul din tweed ţesut pentru Line şi promisese să revină. Line, care pregătea micul dejun, se spălă repede pe mâini şi merse să deschidă. Nu era Catriona, iar la vederea maşinii verzi parcată în faţa casei simţi o ameţeală. Era Sheena, în ţinută de călătorie, cu o blană aurie aruncată neglijent pe umeri şi o beretă aşezată pe o parte.

- Bună ziua, spuse Line, forţându-se să zâmbească. Sper că nu-l cauţi pe Piers, nu este aici.

Sheena nu schiţă nici un gest că ar fi înţeles aluzia; rămase nemişcată, ca şi când ar fi vrut să spună că acest lucru nu o interesa şi o privi cu răceală pe Line. Line nu avu de ales, se dădu la o parte cu inima strânsă.

Sheena intră cu un pas încrezător, aşezându-se în hol şi spuse:

- Perfect. Vino şi închide uşa după tine, Linette.

Line nu închise uşa; ezită, neştiind la ce să se aştepte.

- Vrei ceai? întrebă ea, presimţind că momentul critic a sosit.

Piers locuia la vilă de trei zile şi nopţile fuseseră groaznice.
în timpul zilei, era absent în cea mai mare parte a timpului: vizita fermele risipite prin munţi pentru a supraveghea muncile câmpului şi pentru a discuta afaceri cu administratorul său, dar seara, casa părea

să-i închidă în propria-i intimitate. Cum el vorbea puţin, ea încerca disperată să se convingă că este singură, dar nu reuşea să facă abstracţie de prezenţa lui. Era o tentaţie vie.

Sheena observă confuzia lui Line şi zâmbi uşor.

- Am venit să-ţi spun la revedere, Linette. Plec la Edinburgh. Bineînţeles, mă voi întoarce la timp pentru 1 Mai. Sper că până atunci vei înţelege ce e mai bine pentru tine. Sunt sigură de asta.

- Ce e mai bine pentru mine? Vorbeşte mai clar, Sheena, sunt o persoană simplă, prea simplă pentru a-mi da seama de subînţeles. Ce vrei să spui?

Nările aristocratice ale Sheenei fremătară de exasperae.

- Care este preţul tău, pentru a spune lucrurilor pe nume.

- . cum obişnuieşti.

- Nu mă întrerupe! ordonă ea.

Masca impasibilă trăda pentru un moment antipatia resimţită.

- Acum cinci ani, Linette, am făcut o greşeală, perfect scuzabilă la urma urmelor. Nu am luat în calcul fantastica încăpăţânare a lui Piers. O! Ştiam despre relaţia voastră, dar am crezut că dacă îşi va satisface capriciul, povestea voastră se va termina; m-am înşelat. Te-a luat de soţie, condus de un vechi instinct cavaleresc, presupun. Nu era ceea ce visase mama lui pentru el şi nici ceea ce doream eu; nu era logic. De aceea, m-am simţit autorizată să-i dejoc

planurile. Archie, care simţea ceva pentru tine, avea obiceiul să pună chipul tău în toate tablourile pe care le picta; era o şansă nesperată. Am plătit cu dragă inimă pentru tablou şi pentru ca Archie să spună povestea pe care i-am spus-o eu. Asta m-a costat o sumă destul de mare, dar n-am regretat.

- Astea sunt poveşti vechi.

- . pe care n-ar fi trebuit să le răscoleşti. Eşti suficient de inteligentă.

- Mulţumesc, spuse Line sec.

- Nu-mi mulţumi, văd lucrurile în perspectivă, e felul meu de a fi. Sunt mai întâi şi înainte de toate o femeie de afaceri de succes şi nu mă las condusă de sentimente. Cred că o căsătorie, ca şi o tranzacţie financiară, trebuie să aibă o bază solidă, adică să aducă un capital capabil să facă faţă momentelor dificile, dacă va fi cazul.

Sheena era emoţionată, ca şi când propunea unui comitet un proiect de implementare pentru un nou lanţ de magazine. Line ascultă fără s-o întrerupă. Momentul critic se apropia, simţea un nod în gât.

- Archie mi-a spus că aţi discutat propunerea mea.

- Am respins-o!

- Asta înseamnă că aveam dreptate să nu te subestimez. Archie are sănătatea şubredă, nu o va mai duce mult. îţi înţeleg raţionamentul; normal, dacă i s-ar întâmpla ceva, renta ar înceta să mai fie vărsată.

Sentimentul pe care îl simţea putea fi ură. Da, era suficient de amar pentru a fi ură.

- Eşti sigură că despre fratele tău vorbeşti? Destinul lui te lasă indiferentă?

- Puţin! Archie este un frate mai mult incomodant şi costisitor. Trebuia să fii rezonabilă şi să accepţi oferta mea. De acum înainte, dacă va fi mai mult beat decât treaz, va fi vina ta într-un anumit sens, nu a mea. Nu ai fi putut împiedica inevitabilul, dar ai fi putut întârzia finalul - întotdeauna a fost ataşat de tine.

- O! nu, gemu Line, îndepărtând cu un gest un gând inacceptabil. Nu îmi vei reproşa starea de sănătate a lui Archie!

Sheena îşi puse picior peste picior, o examină cu o privire critică din cap până-n picioare şi, după ce evaluă preţul, o răsplăti pe Line cu un zâmbet veninos.

- O! nu, draga mea, nu ţi-o reproşez, ar fi inutil: ţi-o vei reproşa destul chiar tu, face parte din firea ta. Gândul că eşti responsabilă pentru asta te va urmări mereu. Dar să trecem peste asta. Am schimbat datele problemei. Nu vei fi obligată să pleci cu Archie. Vei primi o sumă de bani în schimbul plecării tale. Sunt dispusă să mă arăt generoasă - întotdeauna am oferit un preţ bun pentru lucrurile care mă interesează.

- Şi ce doreşti?

- îl vreau pe Piers, spuse Sheena fără să se mişte. Este al meu şi vreau să-l am! L-ai avut pentru cinci

zile, dintre care trei le-aţi petrecut singuri, aici: asta cred că i-a fost suficient pentru a te scoate din viaţa lui. V-am făcut cadou la amândoi această perioadă, cred că am fost suficient de mărinimoasă: de aceea, vei fi rezonabilă şi vei accepta cu recunoştinţă oferta mea. îţi vei exprima recunoştinţa, nefăcându-mi probleme, atunci când banca te va contacta din partea mea. Fii cooperantă şi nu te opune.

Line se simţi pierdută. Avea aceeaşi senzaţie de sufocare pe care o trăise când era pe punctul de a se îneca. Dar o voce interioară îi dădu puterea să-şi revină şi să rămână calmă.

- Aveţi planuri? se auzi întrebând.

- Bineînţeles. Dacă Piers vrea să dezvolte turismul, îi voi acorda posibilitatea să o facă în mod raţional. De exemplu, am studiat pentru acest mal al lacului, posibilitatea construirii unor vile: deja am contact o firmă de construcţii specializată în modele norvegiene sau suedeze. Nu prea numeroase, se înţelege, nu vreau să stric panorama de la Eilean Ardh. Apoi, aş vrea să construiesc un mic port, pentru ca ambarcaţiunile să poată fi ancorate şi iarna. Echipa mea de arhitecţi trebuie să respecte formele tradiţionale - te asigur că Piers va fi încântat de planurile mele. Vreau să restaurez şi Eilean Ardh, să o aduc la stadiul iniţial: ai văzut în ce stare deplorabilă e. Cere cât mai curând o substanţială investiţie. Iată ce-i pot eu oferi lui Piers, ce-i poţi da tu? Să rămâi lângă el, în timp ce casa se va dărâma,

fiindcă nici unul dintre voi nu are posibilităţi financiare?

în timp ce vorbea, Sheena trecu de la un ton ridicat la unul strident. Line simţea că se prăbuşeşte. Găsi totuşi forţa să răspundă.

- Şi dacă lui Piers nu i-ar păsa de Eilean Ardh, dacă şi-ar găsi fericirea într-o casă obişnuită?

- Piers, să trăiască într-o casă obişnuită! Una dintre acele case contrafăcute, din sat, cu acele curţi deplorabile? Gândeşte-te puţin! Chiar îl vezi locuind acolo? în afară de asta,

Eilean Ardh este casa copilăriei lui, familia sa a locuit acolo de secole. Oriunde altundeva s-ar simţi dezrădăcinat. N-ar putea fi fericit în altă parte şi tu o ştii. Haide, fii raţională, acceptă-mi propunerea; dacă nu pentru tine, atunci fă-o pentru el.

Line inspiră profund.

- Mă voi gândi, murmură ea.

- Bine.

Sheena îi întinse mâna, dar nu pentru a o saluta, ci pentru a-i da o carte de vizită.

-Ai numărul meu de telefon. Aştept veşti de la tine în cel mai scurt timp, vreau să-mi pun cât mai curând planurile în aplicare.

Ieşi ca după o conversaţie mondenă. Line, cu nervii la pământ, tremurând din cap până în picioare, se prăbuşi pe un scaun, îşi puse coatele pe masă, capul între mâini şi izbucni în plâns. Nu sperase niciodată prea multe dar, în secret, nu abandonase

cu totul speranţa. Era decisă să se lupte, dar se simţea neputincioasă în faţa planurilor Sheenei, care reducea totul la bani, ca şi când speranţa şi dorinţa ar fi putut fi cumpărate.

Când se mai calmă, îşi şterse lacrimile şi îşi făcu un ceai în care turnă whisky.

Ce decizie să ia? Pe de o parte, ştia că Piers o dorea. Nu-i ascunsese acest lucru - era evident în tonul vocii sale, în modul în care o atingea, în insistenţa cu care încerca să readucă la viaţă vechile sentimente.

Propria ei rigiditate faţă de Piers ar fi cedat încă din prima zi dacă ar fi fost complet convinsă de motivele lui: nu cumva acţiona din orgoliu sau din alte motive răuvoitoare? încă se mai întreba. Oare îi spusese că o mai iubeşte încă?

Pe de altă parte, Sheena probabil că îşi făcea griji, altfel nu i-ar fi oferit atâţia bani pentru a scăpa de ea. Fără să vrea, îşi văzu chipul reflectându-se în oglindă: ochii umflaţi, cu cearcăne mari, urme de lacrimi pe obraji, faţa palidă. „Arăţi rău“, spuse ea tare.

Se uită sub capacul oalei care fierbea pe foc; totul mergea bine aici, carnea va fi gata pentru cină. Urcă repede pentru a se aranja puţin.

Piers veni la ora bine ştiută; surâse imperceptibil inspirând insistent mirosul răspândit la intrare.

- Dar. mi se pare că recunosc parfumul Sheenei. Ce voia?

- Pe tine, presupun. Pleca la Edinburgh, dar va

reveni pentru 1 Mai.

Puse oala pe masă.

- Serveşte-te, nu-ţi fă griji în privinţa mea, am mâncat un sandviş şi mi-a tăiat apetitul.

I se născu în suflet un plan confuz încă; ar fi vrut să fie singură pentru a-l pune la punct, dar mai înainte, trebuia să-i pună o întrebare lui Piers.

- Apropo de salvarea căsniciei noastre, Piers. Ai accepta să ai o soţie săracă?

Piers, care tocmai îşi pusese o porţie de mâncare, rămase nemişcat.

- Să înţeleg că începi să mă iei în serios? Ai terminat cu joaca?

Line, care îşi reţinea lacrimile, se simţi groaznic de nefericită şi de vulnerabilă. Ultimele cuvinte ale lui Piers îi agravară starea.

- Dacă e aşa, continuă el cu o licărire în ochi, având în vedere că Sheena a plecat, propun să ne întoarcem amândoi la Eilean Ardh în seara aceasta după ce îmi termin treaba şi să reluăm lucrurile de acolo de unde le-am lăsat acum cinci ani.

Line îşi încrucişă mâinile la spate şi le strânse cu toată forţa ca să nu ţipe.

- Nu crezi că e un pic prea repede?

- Fierul trebuie bătut cât e cald, replică el.

Poate dacă şi-ar fi abandonat masa pentru a o lua în braţe, s-ar fi liniştit. Dacă ar fi sărutat-o, ea i-ar fi întors sărutul şi ar fi uitat-o pe Sheena, ar fi uitat lumea întreagă; dar el nu făcu nimic. îi surâse doar şi

continuă să mănânce; când termină - ea constată că mâncase tot ce era pe masă - o bătu pe umăr şi urcă să se schimbe.

Coborî după un sfert de oră; se schimbase în kilt, în cămaşă albă şi o vestă din tweed cu întărituri din piele. Nu o atinse pe Line, îi surâse doar.

- Plec la Gairloch, spuse el vârându-şi mâinile în buzunar, ca şi când şi-ar fi interzis s-o atingă. Am primit un mesaj de pe un vas care are probleme tehnice. în timpul absenţei mele, fă-ţi valizele, iubita mea, şi fii gata de plecare.

- Ruth a spus.

- Ruth va înţelege.

Line privi Land-Rover-ul în timp ce o voce interior' striga: „Nu, nu aşa!“ Piers îşi puse mândru bereta pe ochi şi plecă fără s-o privească. îşi imagina sentimentul de trufie pe care îl simţise el. Comportament tipic masculin, îşi spuse ea furioasă, egoist şi narcisist. Unde este iubirea cea mare?

Urcă la etaj, nu voia să plângă, totuşi tremura de durere. Ar fi plecat, da, dar nu la Eilea Ardh. Ar fi plecat la Ruth, să-i explice situaţia şi apoi să se îngroape în muncă fără să mai ştie de ea, într-un oraş prosper unde ar fi o furnică printre mii de alte furnici. Treptat, planul ei prindea contur - nu va pleca spre Creevie, nu va pleca deloc . Ochi exersaţi să vadă departe, ochi capabili să distingă o oaie la mai mult de un kilometru, ar repera-o imediat şi toată lumea ar afla.

Să fugă din nou? Nu, îşi va face un plan strategic. Orice era preferabil propunerii lui Piers: dacă ar fi acceptat, ar fi suferit până la sfârşitul vieţii ei.

Exista o cale să fugă fără să aştepte întunericul, deşi era destul de dificil. Să plece în amurg: Piers nu se putea întoarce mai devreme; să o ia prin pădurea de pini pentru a trece de Glenardh, să urce panta din Beinnardh, să înconjoare muntele, să alunece pe celălalt versant aşa cum a mai făcut-o şi altădată până la defileul strâmt dintre Beinn Ardh şi ţinuturile înalte; să ajungă la drumul ce merge de la Creevie la Achnasheen, de unde putea lua o maşină sau un tren spre Inverness.

Asta ar însemna cincisprezece kilometri care puteau fi străbătuţi în patru ore. Dar ce se va în tâmpla dacă ar ajunge prea târziu pentru a mai lua o maşină?

îşi aminti mica fermă a familiei MacNeill, care era la aproape trei kilometri de drum. Familia MacNeill, prea în vârstă, se mutase la fiica lor din Ullapool; îl auzise pe Piers vorbind. El adăugase că ferma era folosită acum de către păstorii care aşteptau clienţi. Ceea ce însemna că ferma era păstrată în bună stare, iar păstorii aveau acolo un minimum de confort. Va rămâne acolo peste noapte; nu se temea să găsească ferma ocupată, căci era prea devreme pentru păşunat.

Mecanic, strânse masa şi urcă în camera sa, unde făcu aceleaşi lucruri ca prima dată: îşi puse într-o

geantă mare o pereche de pantaloni, o cămaşă şi lenjerie de schimb. Evenimentele se repetau, dar de data aceasta era mai uşor. Nu avea de trecut stânci ascuţite şi nu era necesar să se grăbească. Avea timp să se organizeze metodic. Nimic nu i-ar fi trădat plecarea definitivă.

Se pregăti minuţios, îşi lăsă cămaşa de noapte pe pat ca şi când s-ar fi îmbrăcat din nou cu ea seara, şi-şi aranjă produsele cosmetice pe noptieră; deschise şifonierul pentru a se asigura că nu era nici un indiciu care să o dea de gol; îşi luă pantofii şi se întinse pe pat.

O călătorie de cincisprezece kilometri risca să o extenueze, având în vedere că nu mai avea antrenament de cinci ani: voia să fie în formă pentru a face faţă.

Se strecură afară din casă la apusul soarelui; înainte de a pleca, se gândi să lase un bilet la vedere, pentru ca Piers să-l poată vedea. „Sunt în vizită“ scria în mesajul pe care îl semnă prudent L.F. Asta îl va mai reţine un moment, se va aşeza s-o aştepte. Zâmbi amar.

O ceaţă deasă acoperea totul, nu se mai vedea nici lacul a cărui suprafaţă perfect întinsă părea o imensă placă de plumb topit. De la Eilean Ardh se auzea sunetul unui cimpoi. Bătrânul Jamie, cimpoierul familiei MacArdh, cânta din toată inima un cântec pe care îl recunoscu fără probleme: Baladă pentru un

prinţ. Jamie cântă un nou cântec din care se surprinse fredonând câteva cuvinte: „Eram captivă, dar acum sunt liberă."

Ochii lui Line se umplură de lacrimi. Ea fusese întotdeauna captivă acestui ţinut, captivă lui Piers. Ei vor rămâne adânc înrădăcinaţi în sufletul ei până în ultima zi a vieţii, imposibil de despărţit. Nu va fi niciodată liberă. Chiar dacă va reuşi să-şi găsească fericirea, chiar dacă va trăi bine sau rău în lumea exterioară, în vis se va întoarce mereu aici şi inima-i va plânge după ceea ce nu putea avea.

Vântul nu mai bătea şi Line îşi aminti ce spunea unchiul Fergie: „Când nu bate vântul şi apa este liniştită, e mai bine să stai acasă." îşi aminti suprafaţa nemişcată a lacului, sunetul clar al cimpoiului şi îşi ridică nerăbdătoare fermoarul hanoracului. Nu era nici o adiere de vânt când plecase, totul era prea calm, ca şi când valea întreagă era suspendată în aşteptarea unui eveniment iminent. Când ieşi din pădurea de pini, vântul îi lovi faţa. începu totuşi să urce panta. Furtuna se simţea în aer. „Dă Doamne să nu pornească acum!" Se întrebă dacă îi folosea la ceva rugăciunea.

înainte să ajungă la Beinn Ardh, furtuna se dezlănţui. Nori gigantici acoperiră luna, iar lanterna nu-i lumina suficient drumul; înainta foarte greu. Mai avea jumătate de drum până la fermă; străbătuse opt kilometri în mai mult de două ore. Era mai bine să se

întoarcă? Se gândi că era mai avantajos să-şi continue drumul.

Dintr-o dată, piciorul îi alunecă şi căzu până la poalele dealului, rostogolindu-se într-un râuleţ umflat de ploaie care curgea pe fundul defileului. Ieşi cu greu din apă şi se urcă pe mal, tremurând, încercând să se adăpostească de ploaia ce cădea în rafale. Era udă până la piele. Nu găsi nici un loc unde să se adăpostească, aşa că începu să urce cu o hotărâre sălbatică, găsind în întuneric prize pentru mâini şi picioare.

Ploaia violentă transformase deja pământul într-o mlaştină, unde se împotmoli fără să se mai poată orienta. Avansă cu greu, cu ploaia şi vântul biciuindu-i spatele, dar cel puţin ştia că se afla în direcţia bună. Se împiedică într-un şanţ şi când reuşi să se ridice, văzu drumul; mersese prea departe şi trecuse de fermă.

Era totuşi mai uşor să meargă pe drum şi după aproximativ cinci sute de metri găsi cărarea care ducea la fermă. Cu un suspin de uşurare, începu să meargă contra vântului care sufla cu putere.

... După ce închise uşa după ea nu mai avu decât un gând: să se prăbuşească oriunde şi să moară. Totuşi, avea lucruri mai urgente de făcut: mai întâi să aprindă un foc şi să-şi caute cele necesare. Regretă că nu mâncase la prânz.

Bateriile lanternei se terminau, dar reuşi totuşi să descopere o lumânare, chibrituri într-o cutie metalică, ceai, zahăr, o lingură şi o cutie neîncepută

de lapte condensat. Pe şemineul în stil vechi, găsi o lampă cu petrol pe care o agită uşor: zâmbi când observă că este plină. O aprinse şi văzu că ceea ce luase drept o grămadă de gunoi în şemineu, erau de fapt câteva bucăţi de lemn şi o găleată cu cărbuni, gata pentru a fi folosiţi.

Umplu o oală cu apă de ploaie pe care o scoase dintr-un butoi aflat afară şi când focul mocnea uşor, cercetă şi restul casei. Nu avea decât două camere: cea în care se afla era camera de zi, cea mai mare. în cealaltă găsi un alcov: dădu la o parte perdeaua grea şi prăfuită şi avu surpriza să nu găsească un pat. Fusese scos şi înlocuit cu o saltea subţire pusă direct pe podea şi de două pături de lână. în orice caz, era mai confortabil decât dacă ar fi trebuit să doarmă pe podea.

Bău o cană de ceai, fără lapte, căci nu găsi nimic pentru a deschide cutia, se dezbrăcă şi îşi agăţă hainele ude pe o sfoară întinsă deasupra şemineului; se înveli într-una dintre pături şi aduse salteaua în faţa focului. Se întinse şi se înveli cu a doua pătură. Nu avea pernă; surâse la amintirea unei poveşti despre un tânăr şef de cercetaşi care şi-a condus trupa în Franţa. Era iarna, într-o cabană de munte, confortul era rudimentar, oboseala generală şi toată lumea protesta fiindcă nu existau perne. Tânărul îşi făcuse un bulgăre mare de zăpadă, îi dăduse forma unei perne şi adormise cu capul pe el.

Cât despre ea, nici o pernă din lume, indiferent cât de moale ar fi fost, nu i-ar fi putut aduce somnul.

Era într-o stare de oboseală asemănătoare epuizării. Gândurile îi fugeau haotic prin minte şi anumite piese din puzzle-ul personal se puneau în sfârşit la locul lor; imaginea de ansamblu pe care o obţinu o făcu nefericită.

Prima dată când fugise, în ciuda fricii, păstrase adânc în suflet speranţa că Piers va veni să o caute. Desigur, nu ar fi admis asta pentru nimic în lume, dar în timpul celor cinci ani, acest sentiment îi rămăsese intact, speranţa că o va găsi şi că totul se va rezolva, că vor fi din nou împreună în ciuda a tot ce se întâmplase. De data aceasta era diferit, îi murise speranţa. Ultima licărire s-a stins în momentul în care părăsise casa. De data aceasta, a tăiat în carne vie pentru a se elibera, fără cale de întoarcere. Gândul acesta nu-i aduse nici confort, nici satisfacţie.

Capitolul 10

Zgomotul unui motor şi al roţilor alunecând în iarba umedă. Line se ridică din patul ei improvizat, cu ochii măriţi şi privi fix la uşa pe care uitase s-o încuie. Oricine ar fi putut intra. Se făcu în toate felurile, pentru că nu se gândise la asta. Nici măcar nu stinsese lampa: probabil că din drum se vedea foarte bine în cameră, cu atât mai mult cu cât ferestrele nu aveau obloane. Un scârţâit de frână, apoi tăcere. O portieră izbită, o mână care ezită pe mânerul uşii, îşi dădu seama că aceasta nu era închisă şi o împinse cu putere.

- De-a ce dracu te joci, Line?

Piers stătea în faţa uşii, udat de ploaie, vizibil iritat şi fără chef de politeţuri.

- Ce faci aici? Am sunat acasă din sfert în sfert de oră, de la Gairloch.

- îmi cer scuze că te-am deranjat, spuse ea acoperindu-se cât mai demn posibil.

Nu era uşor, căci cum putea avea o ţinută demnă când era culcată pe jos şi învelită cu o pătură?

Ar fi vrut să se pedepsească pentru neglijenţa sa; va fi capabilă oare într-o zi să ducă ceva la bun sfârşit?

- Pentru Dumnezeu, intră şi închide uşa, va ieşi fum.

Piers ascultă liniştit şi Line îşi dădu seama că era furios.

- „Sunt în vizită“, haide! încă o minciună, nu erai deloc în vizită. Am bătut la toate uşile din sat şi nu

erai nicăieri. Cât despre semnătura LF. tu nu mai eşti Line Frazer de cinci ani! Tu te numeşti Line MacArdh, să nu uiţi asta!

înaintă până în faţa şemineului; îi văzu hainele la uscat deasupra focului şi se aplecă să examineze pantofii lui Line.

- Ai mers pe jos! De ce n-ai luat maşina?

Line adoptă un ton natural.

- O, dacă ai şti. Seara era frumoasă, am ieşit să mă plimb. Am ajuns mai departe decât trebuie.

Vorbind, încercă uşor să-şi acopere geanta de voiaj cu un colţ al păturii, dar el îşi dădu seama; în ciuda protestelor ei, deschise geanta şi scoase îmbrăcămintea de schimb uşor umedă.

- Dar. Ai recidivat?

El ridică spre ea o privire tristă şi, în lumina incertă a lămpii cu ulei, faţa pe care îi jucau umbre luă un aspect diabolic, bărbia alungită, nasul acvilin, fruntea înaltă şi obrajii adânc săpaţi.

- De ce? O întrebă el blând. Nu cred că te-am ameninţat de data aceasta! Dacă îmi amintesc bine, am avut o discuţie foarte civilizată şi destul de constructivă pe acest subiect. Nu aveai nici un motiv s-o faci pe fugara! O plimbare într-o frumoasă seară! Line, eşti o proastă. Totul anunţa o furtună şi tu pleci pentru o călătorie de cincisprezece kilometri. Ce voiai să faci?

- Să iau de la Achnasheen o maşină, murmură ea şi să prind autobuzul sau trenul spre Inverness.

- ... şi să te întorci la Blackpool cu capul plecat?

- Da, pentru început, admise ea. După care. Cine ştie?

Privi în direcţia lui cu un aer de reproş, păstrară tăcerea un
timp, apoi el schimbă imediat subiectul.

- Văd că ai băut o cană de ceai. Mai vrei una?

- Da, cu plăcere, suspină ea, uşurată că nu-i mai pune alte întrebări. Ai cumva un deschizător de cutii? A trebuit să-mi beau ceaiul fără lapte pentru că n-am avut cu ce să desfac cutia şi nu-mi place aşa. De fapt, cum ai ajuns aici?

- Prin eliminare.

Line remarcă zâmbetul satisfăcut care îi îmblânzi chipul, fără a-i îndepărta totuşi severitatea. Fascinată, îi urmărea pe chip emoţia în timp ce-i explica.

- Erai de negăsit; după ce am citit biletul tău, am răscolit întreaga vale ca să te caut. Maşina ta era rămasă acasă. Deci nu conduceai tu. N-ai plecat pe jos pe drumul spre Creevie, am verificat. Nu mai rămâneau decât două posibilităţi: ori ai fugit cu Archie, ori ai venit aici.

- Câtă putere de deducţie, ironiză ea, atât cât putea în această postură dezagreabilă. Deci aşa, îl vezi pe Archie peste tot! Ai o obsesie pentru el!

- Exact. Un om avertizat face cât doi, după cum bine ştii. Din fericire pentru el, Archie a fost văzut plecând la puţin timp după Sheena; era pe jumătate beat, probabil, şi conducea prin ceaţă, dar era singur.

Piers se încruntă din nou. Era înfricoşător aşa.

- Dacă ai fi plecat cu Archie, micuţa mea, să ştii că v-aş fi urmărit şi v-aş fi prins; de data aceasta l-aş fi omorât.

- De data asta?

- Nu-ţi imaginezi totuşi cum a scăpat prima dată? M-am abţinut până la sfârşitul petrecerii, până când toată lumea a plecat, apoi l-am aruncat pe scări! A avut noroc să plece la timp: era înainte să-mi dau seama că tu ai dispărut, altfel căderea ar fi fost mult mai dură! Pedeapsa era uşoară faţă de ceea ce făcuse: pusese mâna pe ce era al meu!

Line se sufocă de indignare.

- Bunul tău! Ţipă ea cu o voce ascuţită. Eu nu sunt bunul tău!

- Ba da, soţia mea, pronunţă el cu o gravitate care o impresionă pe Line. îmi aparţii.

Ea încercă să păstreze o atitudine care să impună respect.

- Nu spune asta, nu pot să aparţin unui bărbat care m-a insultat cândva şi care m-a insultat din nou la întoarcere şi eu.

- Calm! îi spuse el. Măcar o dată, ascultă-mă cu atenţie, în loc să-ţi risipeşti energia căutându-ţi replicile. Noi doi am avut un bun punct de plecare, dar ceva s-a pus în calea noastră; port o parte din vină în această poveste, recunosc. Astăzi, vom pune totul la punct şi vom începe din nou. Poate chiar din noaptea asta. Vreau să ne regăsim drumul şi tu vrei

la fel: nu nega. Momentul, locul şi femeia iubită, toate elementele favorabile sunt reunite.

Ochii lui Line se măriră de nelinişte când el îşi descheie cămaşa. închise ochii şi se întoarse cu spatele pentru a nu vedea curelele din piele care îi încheiau kiltul. Ea avea mâinile reci şi umede şi îşi dădu seama că tremură. Sunetul înfundat al paşilor lui Piers şi umbrele mai întunecate îi dădură de înţeles că micşoră lumina lămpii. încerca disperată să mai câştige timp.

- Nu preferi să ajungem mai întâi în vale? spuse ea cu o voce scăzută.

Flacăra lămpii pâlpâia. îl auzi pe Piers suflând în tubul de sticlă pentru a o stinge definitiv. Veni lângă ea, se furişă sub pături şi simţi cum pielea lui proaspătă şi catifelată o mângâie pe a ei. îi simţi mâinile calde cu degete lungi şi puternice mângâind-o. Unul dintre degete îi mângâia faţa, îi găsi gura şi i se aşeză uşor peste buze.

- Nu vom pleca de aici decât mâine dimineaţă, îi şopti el la ureche, ascunzându-şi faţa în părul ei negru. Vom rămâne aici noaptea asta, nu ne va deranja nimeni.

întoarse spre el faţa palidă a lui Line. Ea îşi muşca convulsiv buza de jos.

- Nu, Piers, nu aşa. Nu din ură.

El dădu la o parte pătura şi-i mângâie umerii tremurând.

- Nu m-ai ascultat! spuse el blând. Am spus „femeia iubită“. Iubirea şi ura sunt două feţe ale

aceleiaşi realităţi, sufletul meu, şi amândouă valorează mai mult decât indiferenţa. Noi suntem departe de a fi indiferenţi unul faţă de celălalt: dacă am fi fost, nu ne-am mai fi chinuit aşa. Line, haide să ne vedem de drumul nostru.

Ea se linişti dintr-o dată. Mâinile lui, blânde şi ferme, deveniseră magice, buzele mângâiau corpul fragil care se dăruia atingerii catifelate. Dorinţa o cuprindea uşor, ca un val de căldură care creştea din ce în ce mai mult, punând stăpânire pe fiecare atom al fiinţei ei. Altădată, înainte de căsătoria lor, când era foarte tânără, Piers îi înfrânase această înflăcărare; acum i-o trezea la viaţă şi o încuraja; se lăsă condusă de el, gemând şi oferindu-i-se. I se dărui fără reţineri, dorindu-şi să-i simtă greutatea deasupra ei.

O şoaptă, o incantaţie. îi vorbea în această limbă nespus de veche, foarte dulce, foarte suavă, pe care nu a putut niciodată s-o înveţe, dar asta nu mai conta acum. Nu-i vedea faţa, pierdută într-un nimb de umbră. Cu toate astea, îl simţea cu toţi porii pielii, îi simţea fiecare muşchi, fiecare părticică a corpului care o ţinea captivă şi o făcea să suporte tortura dorinţei. Un ţipăt care semănă mai mult cu un suspin, o făcu să înţeleagă că şi ultimul punct de rezistenţă al corpului ei fusese cucerit; nu mai avu nici un mijloc prin care să-i refuze ceea ce el dorea de atâta timp.

Mâinile ei se adânciră în părul lui, alunecară uşor pe gât până la umeri, iar unghiile se înfipseră în pielea fină; auzea şoaptele care o chemau, care o

încurajau, amestecându-se cu zgomotul propriei inimi. Nu simţi decât o durere infimă, iar ţipătul ei fu înăbuşit de pieptul lat al lui Piers. Apoi se simţi dusă într-o altă lume, unde simţurile i se descătuşau într-o baie de lumină strălucitoare; trupurile lor se legănau într-o îmbrăţişare paradisiacă, pământul se rotea în jurul lor, iar întregul univers deveni al lor. Mai plutiră un moment în beatitudune, apoi totul reîncepu să prindă contururi terestre; ea îşi ascunse faţa la pieptul lui şi adormi, protejată delicat de braţul lui.

- Line.

Simţi un deget bătându-i uşor obrazul. Era încă devreme, judecând după lumina slabă, iar Piers stătea lângă ea cu o cană de ceai. Ea îi zâmbi fără să se gândească, apoi îi observă expresia severă. I se strânse inima şi nu se putu abţine să nu tremure, în timp ce întindea mâna după cană. Ce mai făcuse rău?

- Aşa deci, Archie a minţit?

Line îşi ridică nasul din cană doar pentru a aproba.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu eşti singurul orgolios. Şi eu sunt la fel. Archie minţea şi ai ales să-l crezi pe el; dacă încrederea ta în mine era atât de mică, de ce să mai continuăm?

- Dacă n-ai fi fugit aş fi descoperit singur adevărul.

Line clătină trist din cap.

- De unde să ştiu? Aminteşte-ţi că n-am avut o mamă care să-mi spună, doar pe unchiul Fergie care

nu prea era eficient în explicaţiile despre viaţă. A încercat o dată, era aşa de înduioşător! îi era groaznic de dificil, iar după expunerea lui n-am ştiut mai multe ca înainte. Repeta ca pe un refren: „înţelegi despre ce este vorba, copila mea“. Eram încă total neştiutoare în ziua nunţii mele. Abia după mult timp am aflat unele lucruri, citind o carte. Nici de acolo nu m-am documentat prea mult. Când ne-am căsătorit, tot ce am citit în ochii tăi a fost neîncredere. Cum aş fi putut să suport asta? Nu mai aveai încredere în mine, totul era murdar, distrus.

- Şi ai fugit. Dar noaptea trecută ai plecat pentru a doua oară, de ce?

Line tăcu. Acum îi citea pe chip fiecare gând, ca într-o carte deschisă; reuşea să-i înţeleagă fiecare emoţie, din mici semne,
0 încruntare, o jumătate de zâmbet, o licărire în ochi. Cum de
1 se păruse până acum chipul lui impenetrabil? Se întreba uimită. Doar dacă nu-i fuseseră puse antene peste noapte.

- De ce? repetă Piers.

Cum ea tăcea cu încăpăţânare, el spuse:

- Este din cauza discuţiei cu Sheena, de ieri dimineaţă?

- Da, spuse ea repede.

Totul se petrecuse ieri! I se părea că au trecut secole de atunci.

- Cred că ştiu despre ce este vorba, spuse el amar. Este vechea poveste care conţine suficient adevăr pentru a fi crezută. Sunt sărac, nu-i aşa? Mă agăţ de casă şi de domeniile mele, trăgând cât pot de ele. Am nevoie de o soţie bogată care să-mi rezolve aceste probleme financiare pe care n-aş putea să le depăşesc singur. Fără îndoială, ţi-a vorbit despre planurile ei, despre vile, portul de iahturi şi alte minuni?

- S-a adus vorba şi despre asta.

- Nu e totul fals în acest amalgam de baliverne. Este adevărat că nu sunt bogat, draga mea; nu te pot acoperi cu blănuri de animale sălbatice şi diamante, dar nici sărac nu sunt.

- Despre ce vorbeşti, Piers? Ştii bine că nu mă interesează nimic din toate astea, strigă ea mândră, şi nici nu mi-am dorit vreodată. Dar Sheena îţi poate oferi atâtea, îţi poate face viaţa mult mai uşoară din punct de vedere material.

- Adică poate să mă cumpere, vrei să spui? Doamne, Line, drept cine mă iei? Nu o vreau nici pe Sheena şi nici averea ei; am femeia pe care o vreau şi am suficienţi bani pentru a o întreţine într-un lux modest. Valea se descurcă singură, mai mult, au început să aibă un mic profit.

- încetează, Piers. îţi repet, nu vreau nici blănuri şi nici diamante, puţin îmi pasă de ele. Vreau doar.

- Ştiu ce vrei, iubita mea, spuse el, privind-o tandru. Vrei să ne iubim, să trăim împreună. Ei bine, imaginează-ţi că-mi doresc acelaşi lucru ca tine!

- De unde ştiai ce mi-a spus Sheena? îl întrebă ea, neîncrezătoare încă.

-Am auzit deseori vorbindu-se despre asta! N-aş putea să mă căsătoresc cu o fată ca Sheena; în orice caz, mi-am ales fata care îmi trebuie şi sunt perfect fericit cu ea - o iubesc. M-am comportat absurd în trecut, te-am pierdut pentru un timp, dar te-am regăsit şi nu te voi mai lăsa să pleci niciodată.

-Totuşi, tu şi Sheena aţi fost destul de apropiaţi, protestă ea. Aminteşte-ţi ţarcul cerbilor, plaja din Gairloch.Nu eram decât o fetiţă pe atunci, dar toată lumea vorbea despre asta.

-Şi eu eram tânăr şi neexperimentat, se apără el. Cum aş fi putut bănui că o şcolăriţă zvăpăiată era pe punctul de a creşte şi a-mi fura inima? Cât despre Sheena, ea consimţea tot ce doream; credeam că a înţeles că între noi nu putea fi decât o aventură fără viitor. Dar, acest flirt m-a costat o mulţime de neplăceri. Mama mea, care o vedea pe Sheena perfectă, o împingea în braţele mele şi-i încuraja sentimentele. între timp, tu creşteai; o pereche de ochi albaştri imenşi şi o gură rotundă ca de copil puseseră stăpânire deja pe inima mea şi se interpuneau mereu între mine şi restul lumii. Line, cred că ţi-e foame; ar fi mai bine să ne întoarcem, dar şi eu simt o foame teribilă - am foamea asta de cinci ani. Vei refuza un om care moare de foame?

-Nu, şopti ea aproape de buzele lui rugătoare.

îi simţi braţele cuprinzând-o.

-Line., suspină el lângă obrazul ei. Draga mea, ai

atât de multe să-mi ierţi.

Line îl privea tandru. Ridică mâna spre faţa lui, atingându-l uşor cu degetele, întârziindu-i pe barba nerasă.

- Dragule, n-a fost vina ta.

- Ba da, te doream de atâta timp! Eram îngrozit la gândul că ai fi putut întâlni pe cineva de vârsat ta, cineva care să nu fie prea bătrân pentru tine. îmi era atât de teamă ca nu cumva vreun tânăr domn să mi te fure, încât bântuiam neliniştit hotelul unde lucrai. Am fost egoist, n-am ţinut cont decât de iubirea mea, de nevoia mea de a te avea: nu ţi-am lăsat timp să creşti, nu îndrăzneam să-mi asum acest risc, chiar dacă ştiam sigur că nu eşti pregătită. Aş fi putut prifita de ocazie pentru a face dragoste cu tine, dar mă temeam că te voi îngrozi, erai atât de inocentă.

- Te iubeam, spuse Line, privindu-l drept în ochi. Ti-aş fi dat totul, dacă mi-ai fi cerut-o. Te iubeam dintotdeauna. Am încercat să-mi înăbuş acest sentiment, când eram o fetiţă, dar a fost peste puterile mele. N-aveai de ce să te temi, nu te vedeam decât pe tine. Un alt bărbat? Toţi ceilalţi erau invizibili pentru mine. Dar am fost laşă, când m-ai acuzat, am fugit. Poate că dacă nu eram atât de tânără şi atât de neştiutoare, n-aş fi făcut-o. Nu-ţi puteam suporta dispreţul, ura. Aş fi acceptat orice alceva, dar nu asta. în afară de tine, n-a mai existat nici un alt bărbat în viaţa mea, niciodată.

- Eram orbit de gelozie, spuse el, strângând-o în braţe. Datorită caracterului meu violent, asta mi-a

fost suficient pentru a mă dezechilibra. Când am văzut portretul, am crezut că voi înnebuni.

- Nu era al meu, zâmbi ea, ştergându-i ridurile îngrijorate de pe frunte. în sfârşit, era chipul meu, lui Archie îi plăcea să mă picteze, spunea că aparţine Renaşterii, dar asta era tot ce îmi aparţinea la acel tablou. Nu ţi-am putut suporta mânia, îmi distrugea fericirea - fericirea aceea prea mare, prea frumoasă pentru mine. îmi era interzisă atâta fericire, realizam lucrul acesta cu luciditate; visele nu devin realitate. Atunci, am fugit.

- Am încercat să te găsesc, dar parcă ai fost dispărut de pe suprafaţa pământului. Te-am căutat chiar şi în Inverary, dar în zadar. Când ai revenit, demonii din mine s-au trezit din nou la viaţă, gelozia a început din nou să mă chinuie. Te doream, dar voiam să te şi rănesc - bikinii aceia blestemaţi, ce supliciu au fost pentru mine!

- Erau drăguţi, nu?

- Erau indecenţi. Ai avut noroc că nu te-am violat pe loc.

Line se îndepărtă puţin de el şi îşi acoperi goliciunea cu
pătura.

- Ar fi fost mai bine, la urma urmei, glumi ea cu un aer maliţios.

- Ştrengăriţo, zâmbi el strângând-o în braţe cu tot cu pătură.

Line îşi spuse că va fi nevoie de mult timp şi de

multă iubire, pentru a uita amândoi amintirea celor cinci ani, petrecuţi unul departe de altul.

- în ziua aceea, m-am întrebat chiar dacă nu era mai bine să te închid în Cameră, continuă el. Voiam să te închid undeva, unde să nu te pot vedea decât eu. Dar n-am putut face asta. Tu erai îngrozită; o ascundeai bine, dar îţi inspiram doar teamă, ca în noaptea în care am dormit împreună. A fost infernal.

- O sabie între noi. Dacă ne-ar fi auzit cineva, ne-ar fi luat drept demenţi pe amândoi. Piers, nu suntem nebuni acum?

- Mă tem că suntem. Ce cuplu ar fi suficient de nebun să petreacă o noapte aici, în timp ce la hotel i-ar aştepta o cameră foarte bună?

- O cameră la hotel? De ce?

Ceva îi scăpa. încercă să-şi amintească mai clar.

- Piers, cum ai avut ideea să vii direct aici şi de ce sunai de la Gairloch? Ce se întâmpla?

- De ce am venit aici? Era logic să-mi imaginez că vei căuta un adăpost: trebuia să-ţi petreci noaptea undeva, iar acesta era singurul loc posibil. O dată ce am înţeles unde te voi găsi - şi ar trebui să te bat pentru că ţi-ai asumat un asemenea risc - a fost uşor. Totuşi n-aş fi crezut că poţi porni la un asemenea drum, pe o astfel de vreme. încă te mai înspăimânt la fel de mult?

- Nu. Dar voiam să te las să alegi liber între mine şi bani.

- Alegerea asta am făcut-o acum cinci ani, sufletul

meu. Pentru mine nu a existat alternativă, doar tu contai. Când mă gândeam la tine, noaptea trecută, îmi imaginam ce era mai rău. Ai fi putut să cazi.

- Am căzut, mărturisi ea. Am alunecat pe povârniş şi am căzut până jos, în râu.

- Toate astea pentru a te scuti de o noapte cu mine? se miră el, cu o privire ironică. Am luat-o pe scurtătură pentru a mă întoarce la tine, acasă am văzut biletul tău şi am zburat până aici. Aveam în minte ideea că eram pe punctul de a reorganiza totul în viaţa noastră. Cred că n-aş mai fi suportat nici o zi atmosfera penibilă din casă.

- Şi telefoanele erau pentru a mă supraveghea?

- într-un anumit sens, da, admise el. Aveai o atitudine mult prea calmă după părerea mea şi nu-mi inspira încredere. Dar nu asta conta. Voiam să te ştiu în siguranţă departe de vilă şi voiam să rămâi în sat până ar fi trecut pericolul. îi trimisesem deja pe Matty şi pe bătrânul Jamie la Glenardh. O! uitam, tu nu ştiai nimic despre toate astea, nu?

- Să ştiu ce?

- Despre mină. Ieri după-amiază, o mină plutitoare a fost reperată în mare, dar vremea era posomorâtă, era multă ceaţă în jur şi a fost pierdută din vedere. Vasul nostru i-a captat mesajul radio şi am calculat că, având în vedere curentul, deriva şi mareea, obiectul avea toate şansele să atingă coasta în apropierea lacului. Mina asta ar fi putut cauza un dezastru acolo unde ar fi ajuns; vântul şi mareea ar fi

putut-o duce direct în lac, aşa cum se mai întâmplase în urmă cu aproape douăzeci de ani. Judecând după poziţia ei, m-am gândit că satul era locul cel mai bine protejat. Draga mea, nu prea am chef, dar trebuie să mergem să vedem ce se întâmplă în lac. îmbracă-te, te rog.

Line ascultă. Privi în jur, nostalgic, camera mizerabilă. Aici cunoscuse paradisul şi i-ar fi plăcut să mai rămână. Aici, găsise cea mai mare fericire pe care o putuse găsi vreodată; era cel mai frumos loc din lume, dar trebuia să plece. Suspină, îşi căută haine curate în geantă. îşi luă şi hanoracul pentru a se proteja de frigul dimineţii.

Erau la jumătatea drumului spre Creevie, când Line izbucni în râs. Piers o întrebă cu privirea.

-Mi-am uitat hainele ude, explică ea. Le-am lăsat pe sfoara de deasupra şemineului. îmi imaginam ce ar putea spune un păstor singuratic, jenat de ceea ce vedea, care ar găsi nişte pantaloni, o cămaşă şi alte câteva nimicuri agăţate acolo!

Piers opri maşina în locul cel mai ridicat al văii, pentru a analiza atent suprafaţa lacului. Dispăruse orice urmă de furtună, cerul era senin sub soarele dimineţii şi lacul strălucea, înconjurat de pinii verzi. Satul din Glenardh părea încă adormit, nimic nu mişca. Mai departe, pe celălat mal al apei, zări casa, pitită sub copaci, ca o casă de păpuşi; opus ei, se zărea corpul uriaş al conacului Eilean Ardh. Ea auzi suspinul de uşurare al lui Piers. Şi ea se simţea

uşurată. Totul mergea bine, nimic rău nu se întâmplase în valea iubită a lui Piers. îi veni o idee ciudată.

- Ruth m-a avertizat despre mină, Piers, o numea „pericolul cu coarne". Ştii, are deseori dreptate. Nu prea eşti convins - eşti prea raţional.

- Noaptea trecută eram departe de a fi raţional: blestemam fiecare minut care se scurgea departe de tine, nu voiam să mă gândesc decât la tine, mă rugam din tot sufletul să primesc o a doua şansă. Nu-mi păsa de predicţia lui Ruth. Acţionam ca un robot, imaginându-mi ce-ţi voi spune, ce voi face pentru a te păstra. Am avut chiar ideea generoasă de a nu te mai presa, de a-ţi lăsa timp să-ţi duci planul la bun sfârşit. Frumoasă soluţie! N-a ţinut mult timp. A fost suficient să-ţi privesc o singură dată chipul alb speriat şi m-am răzgândit!. Line, nu te voi mai speria, îţi promit. Ne vom întoarce acasă şi vom da foc acelui tablou blestemat şi-mi voi petrece restul vieţii făcându-te să uiţi fiecare moment de tristeţe şi de spaimă pe care ţi l-am provocat. Ne vom dedica unul altuia pentru mai mult timp: nu vom fi acasă pentru nimeni! Când va sosi prietena ta Ruth, îi vom găsi o tânără drăguţă din sat care să-i ţină de urât la vilă, dacă vrea - nu te voi mai lăsa să pleci.

Line îşi puse mâna în mâna lui, îşi rezemă capul de umărul lui şi închise ochii, în culmea fericirii.

- Nu, dragul meu, murmură ea, să nu mă mai laşi niciodată să plec şi te rog, grăbeşte-te, de-abia

aştept să mă întorc la noi acasă.

Privi valea cu alţi ochi. Eilean Ardh nu i se mai părea nici sumbră, nici ostilă, ci solidă şi ocrotitoare, primitoare chiar.

Acasă este acolo unde-ţi este inima; inima ei era aici de mult timp, întruchipată de Piers. Când plecase, inima ei rămăsese aici. A revenit pentru a se reîntregi, pentru a iubi şi a fi iubită, oferindu-şi trupul amorţit.

Ar fi putut Sheena să-i tulbure fericirea? Nu, nu se mai temea de ea.

îşi aminti că era moartă de foame. I se auzi stomacul, iar Piers o privi amuzat.

- Mai întâi de toate, spuse el cu emfază, trebuie să luăm micul dejun. Va trebui fără îndoială să ni-l pregătim singuri, căci Matty doarme încă undeva în sat.

- Ne vom descurca, exclamă ea vesel.

împreună, ar fi putut înfrunta orice. Chiar şi pe Ruth!

Sfârşit